

Omgangsonrecht

(De Nederlandse situatie)

Tjerk Bakker

Voor wie weinig tijd heeft, maar toch een indruk wil krijgen van wat 'omgangsonrecht' inhoudt, kan volstaan met het lezen van alleen het achttiende hoofdstuk. Eigenlijk zou dat al voldoende moeten zijn; de rest is alleen maar uitleggen, en – telkens vanuit een ander belangrijk gezichtspunt – herhalen, herhalen, herhalen....., voor politici, rechters, advocaten, raads-medewerkers, enz. Maar in een wereld met een niveau, waarin uitgelegd moet worden aan volwassen mensen, dat water nat is, ontkwam ik er niet aan, om eerst negentien, nu twintig hoofdstukken te schrijven.

Titel: Omgangsonrecht.
Subtitel: De Nederlandse situatie.
Auteur: Tjerk Bakker.
Eerste uitgave: Augustus 1994 (1000 stuks).
Tweede uitgave: Augustus 2002 (Internetuitgave).
Bewerking voor Internet: Wilco Eckhardt.

Origineel geparafeerd door Mr. H.J.W.M. Bressers, notaris te Den Haag, op 27 april 1994.

Copyright: Tjerk Bakker.

Inhoudsopgave

Blz.	Hoofdstuk.	Onderwerp.
5.	Voorwoord.	Doelgroep en verantwoording.
8.	Eerste.	Mijn ervaring als kind, met het omgangsonrecht.
17.	Tweede.	Mijn ervaring als vader, met het omgangsonrecht.
20.	Derde.	Straatverbod en tijd van bezinning.
26.	Vierde.	Oprichting van de stichting 'Dwaze Vaders'.
32.	Vijfde.	Aantallen. Geschiedenis ontstaan omgangsonrecht. Houding rechters.
39.	Zesde.	Definitie omgangsonrecht.
42.	Zevende.	Schets van de praktijk. Aandachtspunten voor scheidende vaders.
54.	Achtste.	De rol van de wetgever. De vier eisen van de 'Dwaze Vaders': 1. Anders scheiden. 2. Beide ouders moeten ouder blijven. 3. Een 48-uursregeling. 4. Sancties.
80.	Negende.	De rol van de Raad voor de Kinderbescherming. Smartegeld.
95.	Tiende.	De rol van de rechter.
99.	Elfde.	De rol van advocaten.
107.	Twaalfde.	De bedoeling van de manier van mijn schrijven.

Blz.	Hoofdstuk.	Onderwerp.
110.	Dertiende.	Waarom bedrijven vrouwen omgangsonrecht?
128.	Veertiende.	De rol van de vader, die zijn kinderen niet mag mag zien. De positie van de hulpverlener hierin.
161.	Vijftiende.	Een kind in de omgangsonrechtsituatie.
183.	Zestiende.	Aanpak m.b.t. moeders, die omgangsonrecht bedrijven.
187.	Zeventiende.	Scholen en leerkrachten.
190.	Achttiende.	Enkele voorbeelden uit de praktijk: Pieter. Hendriks. Peter.
214.	Negentiende.	Algemeen en internationaal.
219.	Twintigste.	Ontwikkelingen 1996 – 2002.
224.	Aanhangsel.	

Voorwoord bij de eerste druk.

Bij het schrijven van dit boek, heb ik als doelgroep de reguliere hulpverlening in Nederland voor ogen gehouden. Reguliere hulpverlening in de ruimste zin van het woord: Algemeen Maatschappelijk Werk, Riagg (maatschappelijk werkers, therapeuten, psychologen, psychiaters), Fiom, SOS-Telefonische Hulpdienst, huisarts, kerk (pastorale medewerkers, predikanten, priesters, voorgangers), politie, individuele psychiaters, psychologen en gezinstherapeuten, Raad voor de Kinderbescherming (maatschappelijk werkenden, beleidsmedewerkers), alsmede een ieder die – hetzij beroepshalve, hetzij als vrijwillig(st)er – betrokken is, of betrokken kan raken, bij de diepe nood van mensen, die geen enkel contact meer mogen hebben met hun kinderen, zonder dat daar gegronde redenen voor zijn.

Vreemd genoeg zal dit boek allereerst aangeboden worden (oktober 1994) aan de politici in Den Haag. Het vreemde hieraan is, dat schrijvend met als doelgroep mensen, die op de praktijk (van menselijk leed) zijn ingesteld, dit boek in eerste instantie aangeboden zal worden aan mensen, die nu juist ver van de praktijk (van menselijk leed) staan! Waar het om omgangsonrecht gaat, hebben de verantwoordelijke politici (Tweede Kamerleden en Ministers) jarenlang laten zien, dat ze de problematiek niet begrijpen en ook niet de moeite wensen te doen, om het te begrijpen. Bij elke regel omtrent het ontstaan, het bestaan, het kunnen voortblijven bestaan en de aanpak van het omgangsonrecht, kwamen de politici steeds met hun: “Ja maar...” en daarmee schoven zij deze problematiek ver van hun bed en bleven zij doen, alsof het allemaal wel meeviel.

In dit schrijven hoop ik dan ook alle voorkomende “ja maars” onder de loep te nemen. Hierdoor wordt niet alleen een juist begrip geschetst van alle facetten van het omgangsonrecht, hetgeen belangrijk is m.b.t. de benadering ervan door hulpverleners, maar tevens wens ik hiermee de politici al hun “ja maars” te ontnemen.

Uiteraard heb ik dit boek niet op een “afstandelijke manier” geschreven; omgangsonrecht beslaat meer dan de helft van mijn leven. Tijdens dit schrijven ben ik veertig jaar en vanaf mijn twaalfde jaar kon ik over omgangsonrecht gaan nadenken. Ik heb het beleefd als

kind, ik heb het beleefd als vader en ik beleef het nog steeds als voorzitter van de stichting ‘Dwaze Vaders’.

Om vanuit mijn belevenissen als kind hierover eerlijk te schrijven, lijkt het onontkoombaar, dat ik mijn moeder zal moeten aanvallen en afvallen. Gelukkig hoef ik dat niet te doen. Al lezende zult u begrijpen waarom. Maar al lezende zult u ook begrijpen, hoe vreselijk moeilijk het voor een kind is, om überhaupt over dit onderwerp te praten: Of je ‘verraadt’ je vader, of je ‘verraadt’ je moeder.

Uiteraard zal ik niet alleen vanuit mijn persoonlijke ervaringen schrijven, doch tevens die van anderen (vaders en kinderen) erin verwerken.

De ‘kleur’ waarmee dit schrijven getint is, is samengesteld uit:

Mijn ervaring met het omgangsonrecht als kind; mijn ervaring met het omgangsonrecht als vader; mijn HBO-MW-opleiding en werkervaring; mijn voorzitterschap van de “Dwaze Vaders”; mijn Christen-zijn.

M.b.t. dit laatste wil ik u echter geruststellen, dat ik in dit boek niet met Bijbelteksten ga ‘slaan’. Dat bewaar ik voor een ander boekwerk, waarin ik vooral vanuit mijn Christen-zijn over deze problematiek zal schrijven. In “Omgangsonrecht, de Nederlandse situatie” is mijn doelgroep duidelijk. Tevens kan ik u zeggen, dat ik als Christen voorzitter ben van een stichting, die niet Christelijk is; slechts 3 op de 1000 aangesloten vaders zijn Christen. Binnen de stichting “Dwaze Vaders” gaat het om het onrecht, dat vaders en hun kinderen wordt aangedaan, doordat ze geen contact met elkaar mogen hebben, los van wat ze wel of niet geloven.

Met in de eerste plaats de reguliere hulpverlening voor ogen en tevens het ondermijnen van alle smoesjes en uitvluchten van politici, om niets aan dit onrecht in daadwerkelijke zin te hoeven doen, spreek ik tevens de hoop uit, dat uiteindelijk ook jong-volwassen kinderen, die zeer lange tijd geen contact met hun vader hebben gehad, iets aan dit boek zullen hebben. Diezelfde hoop spreek ik uit voor de vaders, die geen contact met hun kinderen mogen hebben; behalve als een steun in de rug, hoop ik, dat dit schrijven tot daadwerkelijke veranderingen zal leiden.

Den Haag, 1994
Tjerk Bakker

Voorwoord bij de tweede druk.

Aan deze tweede druk is een (twintigste) hoofdstuk toegevoegd. Niet dat ik nog echt wat toe te voegen had over omgangsonrecht.....; daar is alles al over gezegd, tot herhaling toe. Tevens is er een aanhangsel toegevoegd aan het boek en dit (*) teken in de tekst verwijst naar dat aanhangsel.

Voorts zijn fouten verbeterd, zoals tyfouten, welke vooral aan het eind van de eerste druk nogal eens voorkwamen, omdat ik destijds doodmoe was, toen dit boek bijna voltooid was.

Tijdens het herschrijven, kwam ik bij passages, waarbij ik me even afvroeg, of dat wel kon.... Mijn woede en minachting, met name, waar het over politici, kinderrechtshouders, raadsmedewerkers e.d.m. gaat. Maar wie hoofdstuk achtien begrepen heeft en ook zelf het nodige heeft meegemaakt, weet dat ik eerder nog te beleefd ben gebleven.

In 1996 ben ik uit de stichting “Dwaze Vaders” gezet, zonder dat hier gegronde redenen voor waren. Dit, na zes jaar keihard voor de stichting gewerkt te hebben. Ik heb de stichting steeds gemist, zoals men zijn kind kan missen, wanneer plotseling alle contact onmogelijk gemaakt wordt. En de stichting “Dwaze Vaders” is mijn kind! Ik schrijf daar wel iets over in het twintigste hoofdstuk, maar niet uitgebreid. Dit boek is daar niet de juiste plaats voor.

Er is niet veel meer over van de strijd tegen het omgangsonrecht.

Ook nu zijn er nog steeds heel veel “nieuwe dwaze vaders”, die er achter moeten komen, dat ze hun kinderen niet meer te zien krijgen.

En in het verlengde hiervan komen er elk jaar weer opnieuw duizenden kinderen bij, die hun vader niet (meer) mogen zien, of waar het contact zeer moeizaam en niet frequent verloopt. Er is nog steeds heel veel verdriet!

Dat is de reden van het opnieuw uitgeven van dit boek.

Den Haag, augustus 2002
Tjerk Bakker

Eerste hoofdstuk.

Op elfjarige leeftijd deelde mijn vader mij en mijn anderhalfjaar oudere broer mee, dat hij niet langer thuis kon blijven wonen. Ik stond met mijn broer in de voorkamer van ons huis en als de dag van gisteren herinner ik mij m'n eerste gevoelens bij het horen van deze mededeling van mijn vader: Grote vreugde...!

Dit klinkt vreemd en tegenstrijdig uit dezelfde mond van iemand, die nu – ruim dertig jaar later – fel ten strijde trekt tegen het omgangsonrecht en het als één van zijn hartewensen ziet, om vaders en kinderen weer tot elkaar te brengen.

Maar ik was toen elf jaar. En, afgemeten naar de puberale vrijheid, die ik op dat moment wenste, vond ik mijn vader veel te streng.

Hetgeen ook meespeelde, was dat er al twee jaar lang nachtelijke ruzies tussen mijn moeder en mijn vader waren, waardoor ik uiteindelijk met mijn hoofd onder het kussen ben gaan slapen, om hun stemmen toch maar niet meer te hoeven horen. Vooral de stem van mijn moeder, want zij was het, die begon te praten tegen mijn vader, wanneer hij laat thuis kwam. Mijn vader zei zelden iets terug.

Het gevoel van blijdschap kwam echter niet in de eerste plaats voort vanuit de opluchting, dat de nachtelijke ruzies nu eindelijk voorbij zouden zijn. Ik voelde een stroom van blijdschap door me heengaan, omdat mijn vader niet meer thuis wonend voor mij betekende, dat ik nu eindelijk mijn gang kon gaan; ik wilde mijn haar lang laten groeien, vriendjes hebben, die ook lang haar hadden en een meisje kunnen krijgen, dat alleen interesse had voor 'vrije jongens': Hippies. Het was ongeveer 1964; het begin van een periode, die tot ongeveer 1974 zou gaan duren en naderhand 'de zestiger jaren' genoemd zou worden: De hippie-tijd.

Mijn vader was streng, of in ieder geval consequent; als kind wist ik, wat ik aan hem had....., waarbij mijn wensen niet altijd strookten met zijn opvattingen, hetgeen regelmatig tot conflicten leidde.

Mijn moeder was niet streng en had niet echt overwicht op mij en de andere drie kinderen. Wanneer mijn vader riep, zorgde ik, dat ik meteen kwam. Mijn moeder liet ik drie of vier keer opnieuw roepen, want ik wist, dat zij toch niet direkt kwaad zou worden. En als zij

kwaad werd, dan stond dit in geen vergelijking tot de kwaadheid van mijn vader.

Stekeltjeshaar had ik. En zodra de stekeltjes ook maar een beetje zacht begonnen te worden, voelde mijn vader met zijn vlakke hand aan de achterkant van mijn hoofd en dan was het weer tijd, om naar de kapper te gaan. Deze beul knipte mijn haar niet, doch gebruikte een tondeuse; er viel niets te knippen. Vreselijk vond ik het. Op die manier zou ik nooit aansluiting kunnen vinden bij de jongens, tot wie ik me aangetrokken voelde. En wat nog veel erger was: Ik zou m'n leven lang alleen moeten blijven, want welk meisje wilde mij nu hebben met.....stekeltjeshaar? De tondeuse van de kapper scheerde met een rot lawaai telkens mijn toekomst en geluk aan diggelen, iedere maand. Uiteindelijk ging ik mij wel hiertegen verzetten, maar dat resulteerde in het zien van alle vier de hoeken van de kamer.

En nu deelde mijn strenge vader mij en mijn broer mee, dat hij niet langer hier kon wonen. Ik kon mijn vreugde (mijn eerste reactie, waarvan ik schrok, dat ik die reactie voelde) voor hem verbergen. Ik geloof, dat ik alleen maar "oh...?" zei. Wat moet je als elfjarige ook anders zeggen? In ieder geval bracht ik er niet meer uit dan: "Oh...?" Ik kon geen toneelspelen en doen, alsof ik het vreselijk vond. Hij, die mijn geluk iedere maand opnieuw op de vloer van de kapper deed neerkomen, ging het huis uit en ergens anders wonen. Wáár, dat wisten mijn broer en ik nog niet.

Ik denk, dat het voor mijn broer in zoverre niet zo heel erg was, dat onze vader wegging, omdat vooral hij 's nachts nogal eens zijn bed was uitgekomen, de zoldertrap afgelopen en op de deur van de slaapkamer van onze ouders had gebonkt met de mededeling: "Zijn jullie nu eindelijk eens stil! Ik wil slapen. Ik heb morgen een repetitie!"

Meestal waren ze daarna stil.

Wanneer je ouders twee jaar lang 's nachts ruzie maken en je moeder op zaterdag en zondag wel met thee voor de kinderen en zichzelf de kamer binnenkomt, maar niet voor je vader, die daarop kwaad opstaat en zegt, dat hij wel ergens anders thee zal gaan drinken....., ja....., dan kan het uitelkaar gaan van je ouders bijna iets feestelijks hebben. "Dan maar niet bijelkaar wonen!" zal ook mijn broer gedacht hebben.

Mijn vader had zijn kantoor aan huis. Uiteindelijk kreeg hij het drukker en nam een secretaresse in dienst. Met deze vrouw kreeg hij een verhouding. Dit was iets, wat wij – de kinderen – niet wisten. Wij begrepen de ruzies tussen onze ouders niet. Ik begreep ook volstrekt niet, waarom mijn moeder mijn vader niet gewoon met rust liet, wanneer hij 's avonds weg was geweest voor zijn werk en thuiskwam, om te slapen. Pas later, veel later in mijn leven, begreep ik, waarom zei niet haar mond had kunnen houden. Zij had vier kinderen van mijn vader en ze stond altijd voor hem en voor ons klaar. En nu voelde zij zich ingewisseld voor een andere vrouw.

Ook pas later realiseerde ik mij, hoe de stem van mijn moeder veranderde door deze situatie. Erg zwart/wit geschilderd zou ik willen zeggen, dat zij voorheen een zachte, liefhebbende huisvrouw was, die haar best deed en een zachte stem had, doch dat zij vanwege het zich ingeruild voelen en aan de kant gezet worden door een andere vrouw, veranderde in een gevaarlijke leeuwin met een bijbehorend geluid. Nee, zij brulde niet. Dat kunnen alleen mannen en enkele vrouwen met uitzonderlijke stembanden, zoals wijlen Janis Joplin. Maar later in mijn leven realiseerde ik mij, dat haar stem in die periode veranderde: Hard, scherp, fel. Zij werd aan de kant gezet en achtergelaten met vier kinderen....., terwijl zij bij uitstek de vrouw was, waardoor mijn vader zijn zaak had kunnen opbouwen.

Bovenstaande over mijn moeder wilde ik eerst zeggen, voordat ik haar hieronder beschreven reactie kan weergeven.

Toen mijn vader het huis uit was, volgden er jaren en jaren, waarin zij iedere avond bij het avondeten mij en de andere kinderen voorhield, hoe slecht, vies en gemeen onze vader wel niet was. De twee jongste kinderen waren eigenlijk nog te jong, om zich dit allemaal te realiseren, maar voor mijn broer en mij werd de boodschap met de soeplepel ingegoten. We moesten ook niet proberen te vragen, waar onze vader nu was. Het woord “vader” of “pappa” mochten we niet eens meer uitspreken. “Vader.....? Váder...???” Hoe durf je zo’n smerige vent nog ‘vader’ te noemen...?! Hij hokt met een ander wijf, dat smerige loeder, en laat jullie gewoon in de steek. Zo’n vent is geen vader....!”

Elke avond, driehonderdvijfenzestig keer per jaar, gedurende een groot aantal jaren, kregen wij te horen, hoe slecht en gemeen en nog meer

onze vader was. Wanneer wij protesteerden en zij merkte, dat zij met haar woorden geen vat op ons had, kwam ze met ander geschut: Huilen. Welk kind vindt het leuk, om z'n moeder te zien huilen? En wat is de reactie van zo'n kind? Je probeert datgene te doen, waardoor je moeder niet meer hoeft te huilen.....: Zwijgen over onze vader.

Maar ook dat gaf haar uiteindelijk geen voldoening. En de volgende avond begon de hersenspoeling vanwege haar enorme frustratie en kwaadheid en verdriet weer opnieuw.

Wat wilde ze hiermee bereiken?

Wat was de bedoeling hiervan?

Het is moeilijk, om op deze manier over mijn vader te moeten schrijven, die inmiddels overleden is. Nog moeilijker is het, om op deze manier over mijn moeder te moeten schrijven, die in leven is.

Welk nut heeft het voor een kind, om op zo'n manier over zijn vader, of op zo'n manier over zijn moeder te schrijven?

Wel....., het nut om dit te doen, is om het omgangsonrecht duidelijk te maken. Waarbij ik noch mijn vader, noch mijn moeder wens af te schilderen als een soort unieke onmens, want het waren geen onmens en in hun problematiek en in hun reactie daarop, waren ze zeker niet uniek; miljoenen mannen manoeuvreerden zich in dezelfde situatie als die, waarin mijn vader zich manoeuvreerde en miljoenen vrouwen reageerden, zoals mijn moeder heeft gereageerd. En dan spreek ik niet alleen over de Nederlandse situatie, maar over mannen en vrouwen in: België, Frankrijk, Duitsland, Engeland, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Griekenland, Egypte en een aantal staten van de Verenigde Staten van Amerika. Kortom: Al die landen met een Westers georiënteerde cultuur. D.w.z. : Al die landen, waar scheiden normaal wordt gevonden en de overheid het scheiden alleen maar makkelijker heeft gemaakt, "om extra onnodige ellende te voorkomen...."

Nee, dit heeft nog steeds niets met mijn Christen-zijn te maken; dat wil ik buiten beschouwing laten in dit boek. Of mensen nu in Jezus geloven, in Mohammed, in Boeddha, in hun buurman, of nergens in geloven en of mensen nu wel of niet officieel met elkaar gehuwd waren: Scheiden doet lijden. Altijd. Wie dat ontkent, ontkent de werkelijkheid van het leven. 'Goed uitelkaar gaan' bestaat wel, maar ook dat is nooit zonder verdriet. Wanneer mensen uitelkaar gaan,

terwijl ze intens met elkaar geleeft hebben, geeft dit verdriet, op zijn minst.

Voorts wil ik - als kind van mijn ouders - opmerken, dat ik hier schrijf over de scheidingssituatie van mijn ouders. Het lijkt dan even, alsof er nooit mooie dingen, goede dingen zijn geweest tussen hen, of van hun uit naar de kinderen toe. Er waren heel veel mooie en goede dingen. Alleen daar gaat dit boek niet over.

Nadat mijn vader uit huis was gegaan, kon ik steeds meer m'n eigen gang gaan. M'n haren werden langer, ik kreeg vriendjes en vriendinnetjes, die tot de hippie-cultuur behoorden, ik rookte al snel m'n eerste stikkie, daarna waterpijpjes, tsjilms; pepmiddelen, mescaline en lsd volgden. Op school, de brugklas van het lyceum, ging het direkt fout met me. Ik zag volstrekt het nut van leren niet in en m'n vader was er niet meer, om mij dat - hoe dan ook - duidelijk te maken. Zo kan het gaan.

Zo hoeft het niet te gaan, maar zo ging het wel met mij. Ik genoot van m'n verworven vrijheden en het hippieleven.

Na mijn eerste reactie van blijdschap bij de mededeling van mijn vader, dat hij het huis ging verlaten, volgde emotioneel gezien wel een heel moeilijke periode. Noch mijn broer, noch ik, noch de andere kinderen hadden erbij stil gestaan, dat we onze vader hele maal niet meer zouden zien. En de wijze, waarop mijn moeder hem afschilderde, bracht mij inwendig in grote verwarring. Al spoedig kreeg ik het gevoel, alsof ik doormidden gescheurd werd. Gevoelsmatig doormidden gescheurd. Ik wilde best van mijn vader blijven houden en dat kon ik nu ook makkelijker, nu hij mijn 'toekomst niet langer meer in de weg stond'. Uiteindelijk had ik een vader en een moeder en van beide moest niemand een verkeerd woord zeggen.

Maar dat wordt heel moeilijk, wanneer het je moeder is, die allerlei verkeerde dingen over je vader zegt. Of wanneer het je vader zou zijn, die allerlei verkeerde dingen over je moeder zou zeggen. Het is volstrekt onmogelijk voor ieder kind, om daarmee om te gaan.

Uiteindelijk, na ongeveer driemaal driehonderdvijfenzestig keer gehoord te hebben, hoe slecht en gemeen mijn vader was, zocht ik naar

een uitweg, om mijn moeder tot zwijgen te brengen. Ik had al lang begrepen, dat mijn vader haar blijkbaar groot verdriet had aangedaan, maar mijn moeder nam geen genoegen met dit begrip van mijn zijde. Dus besloot ik op een gegeven moment, nadat ze me weer flink opgepord had, om naar mijn vaders woning te gaan en hem eens flink de waarheid te zeggen. Ik was veertien jaar en stormde zijn kantoor binnen: “En nu laat je m’n moeder met rust! Begrepen?!!!”

“Maar Tjerk, ik laat je moeder ook met rust...”

“Je laat mijn moeder vanaf nu met rust!” onderbrak ik de kalme reactie van mijn vader.

Nogmaals schreeuwde ik hem dit toe, nadat hij me op rustige toon probeerde duidelijk te maken, dat hij m’n moeder helemaal niet lastig viel, en toen draaide ik me om en ging weg.

Waren het mijn woorden, die ik mijn vader had toegeschreeuwd....?

Had ik bewijzen, dat hij m’n moeder niet met rust liet? Had zij zelf duidelijk aangegeven, hoe en waarom hij haar niet met rust liet?

Nee.

Het waren wel mijn stembanden. Maar in wezen was ik op dat moment een verlengstuk van de hysterie en frustratie van mijn moeder, waarvan ik gek werd. Wat kon ik doen, om haar tevreden te stellen, zodat zij haar mond eindelijk....., eindelijk eens zou houden over de slechtheid van mijn vader?

Naar hem toegaan en hem de waarheid vertellen, voor zover ik geloofde, dat dit de waarheid was. Niets anders kon ik meer bedenken.

En daarna.....?

Was mijn moeder daarna tevreden gesteld en hield ze voortaan – na drie jaar – haar mond?

Nee.

Ik geloof dat – nadat ik weer terug kwam en zij wist, wat ik gedaan had - ze twee dagen gezwegen heeft over het ‘slechte, vieze en gemene’ van mijn vader. Maar daarna begon het weer.....

Ik ging op vrij jonge leeftijd al uit huis, maar hield zeer regelmatig contact met mijn moeder en met mijn broers en zusje. Met mijn vader wenste ik geen contact meer te hebben, want hij had m’n moeder groot verdriet aangedaan en ik wist, dat ze nog meer verdriet zou krijgen, en

waarschijnlijk zelfs hysterisch zou gaan reageren, indien ik wel af en toe naar mijn vader zou zijn gegaan.

Dit gevoel van: “Ik verraad mijn moeder, als ik contact opneem met mijn vader!” bleef in mij hangen tot ongeveer mijn zevenentwintigste. Pas op die leeftijd besloot ik uiteindelijk: “Zo, ze heeft nu genoeg wraaklust gehad; ik neem weer contact op met mijn vader, zoals en wanneer ik dat wil en ik trek me niets meer aan van haar woede, frustratie, verdriet, of wat dan ook!”

De andere kinderen waren hier al veel eerder mee; ik was degene, die mijn moeder het langst trouw bleef. En stilletjes vond ik mijn broers en zusje een beetje slappelingen en verraders.

Op ongeveer achttienjarige leeftijd had ik een enorme behoefte aan een vaderfiguur. Ik had veel vragen over het leven en nog meer vragen over dat speciale aspect in het leven: Vrouwen, huwelijk, man-zijn e.d.m. Er was niemand, die mij antwoord kon geven. En naar mijn vader toegaan, kon ik op dat moment nog lang niet. Ooit, op een station, sprak ik een oudere man: Meneer Buwalda. (Hij zal inmiddels niet meer leven, neem ik aan). Met hem had ik een gesprek en ik merkte, hoe ik zijn woorden als het ware indronk. Ik realiseerde me zo goed mijn enorme behoefte naar een vaderfiguur en mijn genieten, wanneer ik eindelijk eens iemand ontmoette, die als een vaderfiguur op dat moment was. Het was de enige ontmoeting met een mannelijk mens, waar ik op dat moment wat aan had. Het duurde kort, maar het was toch heel mooi. Het was een moment, waarin ik even mocht proeven, wat een vaderfiguur betekent: Praten met hem, maar vooral luisteren, wat hij te zeggen had. En daarop mijn voelen, denken, willen en niet willen afstemmen. Van gedachten wisselen met elkaar. Zoals ik dat nooit zou kunnen met een vrouw, of met een moederfiguur. Want een vrouw is geen man en een moederfiguur is geen vaderfiguur. Ze zijn verschillend en dat, die beide kanten, is nu juist zo mooi voor een kind in ontwikkeling: Een vader- en een moederfiguur en als het even kan: Je eigen vader en je eigen moeder.

Ik wil niet beweren, dat het voor een kind ongezond is, om alleen met een moederfiguur, of alleen met een vaderfiguur op te groeien. Ik wil wèl beweren, dat het voor een kind ongezond is, om alleen met een moederfiguur op te groeien, terwijl die moeder elk contact met, elk

spreken over (behalve in uiterst negatieve zin) en elk denken aan de vaderfiguur verbiedt en blokkeert, terwijl die vader volop in leven is.

Alleen met een moederfiguur opgroeien, of met een vaderfiguur, betekent weldegelijk, dat je als kind iets essentieels mist. Maar een bepaald missen, omdat het niet anders kan (omdat de vader of de moeder is overleden), kan uiteindelijk ook positieve gevolgen in de ontwikkeling van een jong-volwassene krijgen.

Betreft het echter een missen, terwijl het wel anders kan, dan is dit volslagen onnatuurlijk en ongezond. Het is een onnodig missen, een onnodig verdriet en het geeft onnodige vraagtekens, onnodige twijfels en onnodige ellende op latere leeftijd. Niets is zo onmogelijk om mee om te gaan voor een kind, wanneer het de moeder is, die het kind weghoudt van de vader en de vader zwart maakt naar het kind toe. Een kind houdt als van nature van beide!: Vader en moeder. Dit is een oergegeven. Wanneer het de moeder is, die het kind weghoudt van de vader, wordt het kind in een emotioneel niet wreder te bedenken situatie gemanoeuvreerd. Het is van de moeder afhankelijk, wat betreft eten, kleding, speelgoed, warmte, huiselijkheid, liefde, aandacht, enzovoorts. Maar het kind wil ook van de vader houden. En de moeder verbiedt dit.....

Op latere leeftijd, wanneer het kind langzaam maar zeker achter de waarheid gaat komen, komt het in een volstrekt nieuwe en wrede emotionele conflictsituatie: “Mijn moeder heeft mij in mijn jeugd weggehouden bij m’n vader en mijn vader heeft daar zeer veel verdriet van gehad. Ga ik nu mijn moeder haten....?”

Wanneer een kind erachter komt, wat er gebeurd is, kan het inderdaad zo zijn, dat de aangeprete haat of antipathie tegen de vader honderdtachtig graden draait en plaatsmaakt voor werkelijke haat en antipathie tegen de moeder.

Zo wordt een kind vanaf de jeugd opgescheept met iets, dat gevolgen zal hebben tot ver in de volwassenheid van het kind. Rechters, medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming, politici en vooral ook advocaten hebben hier tientallen jaren ‘dapper’ aan meegewerkt. Hun kwalijke rol zal verderop in dit boek belicht worden.

Bij de geboorte van mijn eerste zoontje was het ijs definitief gebroken, wat betreft de afstand tussen mij en mijn vader. Hij kwam naar Den

Haag, om de pasgeborene te bewonderen. Zijn eerste kleinkind. Hij en ik hadden een kort, maar goed gesprekje met elkaar. Het maakte me blij. In mijn gevoel stond niets meer in de weg, om de rest van ons leven normaal contact met elkaar te blijven houden.

Kort daarna echter, voordat we elkaar na veertien jaar voor de tweede maal zouden zien, kreeg hij een hersenattack, waarschijnlijk in combinatie met een hartaanval. Hij werd gereanimeerd en verbleef gedurende een aantal weken op de intensive care in coma. Met mijn jongere broer, die op dat moment ook in Den Haag woonde, reed ik regelmatig naar Utrecht, om onze vader in coma te bezoeken.

Reeds opgegeven door de artsen kwam hij toch langzaam weer terug uit zijn diepe coma. Tot mijn blijdschap. Maar die blijdschap heeft niet zo heel lang geduurd; na enkele weken, de dag na Kerst, overleed hij.

Tweede hoofdstuk.

Nooit had ik gedacht, dat ik zelf een scheiding zou meemaken. Wat dat betreft was mijn lijfspreuk: “Ik haat de echtscheiding!” gezien de vele ellende die ik op dat terrein ervaren had met mijn ouders en het niet meer mogen zien van mijn vader, waarbij ik me pas later in m’n leven ging beseffen, hoe enorm gehersenspoeld ik tijdens mijn jeugd jaren was geweest door mijn moeder, die erin geslaagd was mij bij mijn vader weg te houden.

Toch ben ik op een gegeven moment gaan scheiden.

Mijn toenmalige vrouw en ik gingen goed uitelkaar. Zonder ruzie. We namen zelfs één en dezelfde advocaat. Over de omgang met ons zoontje zijn nooit problemen geweest. We hielden beiden het ouderschap en de zeggenschap over hem, terwijl hij bij haar bleef wonen.

Daarna leerde ik een andere vrouw kennen. Zij verlangde sterk naar een kind, terwijl ik niets liever wilde dan enkele kinderen. Waarom mensen verlangen naar kinderen, daar ga ik niet over uitweiden. Dat is een gezond gegeven, een gezond verlangen. Terwijl het ook normaal en gezond is, indien mensen níet verlangen naar kinderen.

Mijn tweede zoontje werd geboren. Zij was er dolgelukkig mee en ik was er dolgelukkig mee.

Toen ook deze relatie op de klippen liep, ontstond voor mij een periode, waarin het gebeuren met mijn vader, vroeger, weer ging herleven. Dit gebeuren had ik inmiddels goed verwerkt en als het ware letterlijk begraven. Maar toen ik geen contact meer mocht hebben met mijn tweede zoontje, herleefde het omgangsonrecht vanuit mijn jeugd en jong-volwassenheid weer. Ik ging langzaam maar zeker begrijpen, wat mijn vader doorgemaakt moest hebben, toen hij gedurende vele jaren geen enkel contact met zijn vier kinderen mocht en kon hebben. Ik ging voelen, wat hij ook gevoeld moest hebben. Een gevoel waar je, als naar je kind verlangende vader, gek van wordt.

Het meest vreemde was, dat ik wel gewoon met mijn eerste zoontje contact had, dat ik bovendien een opleiding had in werken met kinderen en dat mijn eerste vrouw beaamde, dat ik een prima vader was, maar intussen mocht ik geen contact met mijn tweede zoontje hebben.

Vreemd was ook, hoe de familie van de kant van mijn tweede ex-vrouw klakkeloos aanvaardde, dat ik en mijn zoontje geen contact met elkaar mochten hebben van zijn moeder. Men wilde uiteraard geen ruzie met haar hebben. Maar men nam waarschijnlijk ook blindelings aan, dat zij toch wel redenen zou moeten hebben, waardoor contact tussen ons zoontje en mij uitgesloten was. Dit ondanks het gegeven, dat ik – voordat we uitelkaar gingen – wèl contact met hem kon hebben en tevens ondanks het gegeven, dat ik al jaren normaal contact had met mijn eerste zoontje.

Het mocht allemaal niet baten; de grote leugen werd klakkeloos overgenomen.

In mijn strijd, om wel normaal contact met hem te kunnen hebben, richtte ik mij anderhalf jaar lang op de moeder van mijn tweede zoontje. Knotsgek, gestoord, intens verdrietig, uitermate gefrustreerd, gespannen en kwaad werd ik ervan. Er was niet één zinnige reden aan te voeren, waarom ik geen contact zou mogen hebben.

Soms, als het me te veel werd, ging ik in het holst van de nacht naar één van de politiebureaus in Den Haag, stapte de hal binnen en schreeuwde m'n probleem en het onrecht de op dat moment dienstdoende agent toe. Daarna bood ik min of meer m'n excuses aan, dat ik zo tekeer was gegaan, maar zei ook, dat het me wel weer even opgelucht had. Waardoor tevens voorkomen werd, dat ik haar (de moeder die me bij m'n kind weghield) een ongeluk zou begaan. Want vaak heb ik met het idee in m'n hoofd rondgelopen, om een grote bijl te kopen en de voordeur van haar woning, welke een scheiding symboliseerde tussen mij en mijn kind, aan splinters te hakken. Maar wat er daarna zou kunnen gebeuren, wanneer ik haar zou tegenkomen, weerhield me om dingen te doen, die tot veel erger zouden kunnen leiden en waarmee ik mijn zoontje een uitermate diep en nooit meer te herstellen verdriet zou aandoen.

Uiteindelijk koos ik voor een pot blauwe verf en een kwast en rond een uur of twee 's nachts ging ik naar haar huis en beschilderde haar voordeur met grote kliederende letters: "Ik wil mijn zoontje zien!"

(Naderhand hebben we voor de stichting "Dwaze Vaders" hiervan gemaakt: "Ik wil mijn kind zien!" omdat het uiteraard niet alleen om zoons, maar evengoed om dochters gaat).

Daarna deed ik het deksel weer op de verfpot, stampte er stevig op met mijn voet en liep vervolgens naar de overzijde van de straat, om op enige afstand de schildering te kunnen bekijken, zoals ik ook deed, wanneer ik een schilderij voltooid had; even afstand nemen en rustig bekijken. Vervolgens liep ik weer mar huis terug, slechts enkele straten bij haar huis vandaan. Die kleine afstand maakte het extra krankzinnig; hij woonde vlak bij mij, maar we konden geen contact met elkaar hebben. Later echter zou ik een vader leren kennen, die in dezelfde straat woonde als zijn ex-vrouw en zoon, schuin tegenover elkaar. Maar hij en zijn zoon hadden al tien jaar geen contact meer met elkaar. Niet omdat hij zo'n vreselijke vader was, maar door toedoen van de moeder van zijn zoon. En woonde ik vroeger ook niet in dezelfde laan, als waar mijn vader en zijn tweede vrouw woonden? Ik was zestien jaar en woonde op kamers bij een tekenleraar en zijn gezin, aan de Sandtmanlaan op de grens van Bussum en Naarden. In hetzelfde laantje woonde mijn vader. Het is een laantje met veel bochten. Ik woonde aan het begin en mijn vader een kleine honderdvijftig meter verderop. Vanwege de bochten kon ik zijn woning niet zien. Maar toch zo vlak bij elkaar, zonder enig contact met elkaar. De muur die ons scheidde, was een onzichtbare muur, opgebouwd door de haat, frustraties, woede, onmacht en het verdriet van mijn moeder.

Met het beschilderen van haar voordeur maakte ik een onzichtbaar probleem even zichtbaar. Het zou er natuurlijk niet lang op blijven staan, maar het stond er nu en daar ging het mij om. De mooie, witte deur was veranderd in datgeen, wat het voor mij en mijn zoontje in werkelijkheid was.

Derde hoofdstuk.

Het regende.

Een mooie dag om naar het Paleis van Justitie te gaan.

Ik moest voor de politierechter verschijnen vanwege mijn beschildering op de voordeur van Lilian, de moeder van mijn tweede zoontje.

Met tramlijn drie ging ik naar het Centraal Station. Vanaf daar was het nog ongeveer een kwartier lopen naar het Paleis van Justitie. Ik stapte in bij de halte van de Fahrenheitstraat. De ochtendspits was al goeddeels voorbij, maar toch was het nog vol in de tram.

“Mooi hè?!” zei een vriendelijke, oude vrouw, die naast mij zat, toen lijn drie de bruidsetalages aan de Laan van Meerdervoort passeerde.

“Alhoewel....., tegenwoordig vindt men dat niet meer zo nodig, geloof ik”, herstelde zij zich enigszins.

“Ik vind het mooi om te zien, maar dan spreek ik als kunstschilder, die met al die plooiën en tierelantijntjes en een goede lichtval een mooi schilderij zou kunnen maken...!”

“Ah, u bent kunstschilder...?!” en het gesprek ging door de Zoutmanstraat, de Vondelstraat en het centrum alleen nog over het schilderen.

De politierechter was het helemaal eens met de advocaat van Lilian: Dit kon absoluut niet! Er waren foto's gemaakt van de beschilderde voordeur, welke de politierechter nog eens bekeek, toen hij zei: “Dit kan absoluut niet!”

“Wat kan niet?” vroeg ik. “Heeft u kinderen? En kunt u ze gewoon zien?”

Dit vond de rechter een retorische vraag, die hij daarom niet hoefde te beantwoorden. Naderhand zocht ik thuis in het woordenboek de precieze betekenis van het woord ‘retorisch’ op, waardoor ik wist, dat het antwoord van die rechter in deze situatie nergens op sloeg en een verkeerd gebruik van het Nederlands was; als het vanzelfsprekend is, dat als je kinderen hebt, je ze ook regelmatig ziet, waarom mocht ik mijn zoontje dan niet zien?

Maar voor de rechter was de beschilderde voordeur slechts de werkelijkheid en het was zijn taak, om burgers te beschermen tegen het

beschilderen van hun voordeuren, zonder dat zij daar zelf om gevraagd hadden. Hij toonde geen enkel begrip en op een symbolische boete hoefde ik dan ook niet te rekenen. In de meeste gevallen houden rechters in Nederland rekening met het motief, wanneer iemand tot bepaalde daden is gekomen en daarmee de wet heeft overtreden. Maar wanneer een vader, die geen enkel contact met zijn kind mag hebben, zonder dat daar gegronde redenen voor zijn, en daardoor uiteindelijk overgaat tot het beschilderen van de voordeur van de moeder, die het kind willens en wetens bij hem weghoudt, dan wordt uitsluitend gekeken naar de daad en volstrekt niet naar het ‘waarom?’!

Ik had geen advocaat meegenomen. Dat vond ik zonde van zijn tijd. En de werkelijkheid schilderen was te simpel voor mij, om daar een advocaat bij nodig te hebben.

Lilian was niet aanwezig. Zij liet zich vertegenwoordigen door haar advocaat. Samen met hem stond ik in de lift. Er was niemand anders bij in dat nauwe, kleine hokje; slechts een vader, die zijn kind vreselijk miste en een onbekende, die beroepshalve alles meende te mogen doen, om die vader en dat kind van elkaar weg te houden. Verderop in dit boek zal ik het hebben over de rol van advocaten in dit soort zaken. Terwijl de lift naar boven ging, bleef ik hem aankijken. “Hoe kun je je in vredesnaam zo verlagen door aan zo’n smerige zaak je medewerking te verlenen?!” dacht ik. Hij wist volstrekt geen raad met mijn kijken en mijn denken en begon wat zenuwachtig te lachen, toen hij merkte, dat ik hem bleef aankijken. Hij wist geen raad met deze situatie, maar even later, voor de politierechter, schetste hij mij als een gevaarlijke, onberekenbare, agressieve man, waarvan zijn cliënte zeer nerveus en gespannen werd, hetgeen zijn weerslag zou hebben op haar zoontje. Daarom eiste hij een straatverbod en ook een crêcheverbod, want een paar maanden geleden had ik het gewaagd, om zo maar onaangekondigd naar de kindercrêche van Daniël te gaan. De twee leidsters waren erg geschrokken. Niet omdat ik de boel op stelten kwam zetten, want dat deed ik niet en ik kwam binnen met een brede glimlach op m’n gezicht, terwijl ik zei, dat ik Daniël even gedag kwam zeggen. De schrik die ik in de ogen van de leidsters zag, werd niet veroorzaakt door mij, maar was afkomstig van diegene, die al ver van te voren de boel op stelten had gezet: Lilian, de moeder van Daniël. Zij had de leidsters gewaarschuwd, dat ik agressief zou zijn en zij had opdracht gegeven, dat ik volstrekt geen contact mocht hebben met

‘haar’ zoontje, want daar zou Daniël zeer nerveus en gespannen van worden.

Eigenaardig.....; Daniël zou zeer nerveus en gespannen worden, maar dat was hij nooit geweest, toen hij en ik vrijelijk met elkaar om konden gaan. En de leidster keken geschrokken, toen ik binnenkwam, maar in het verleden, toen ik ook binnenkwam en het nog aan was tussen Lilian en mij, waren ze nog nooit geschrokken van me.

Waarom dan nu ineens wel?

Vooraf hier in deze kleine rechtszaal, waar ik voor de politierechter moest verschijnen, alsof ik een misdadiger was, werd de gekte me pas duidelijk voelbaar. Ik wist, wat ik had gedaan en waarom ik het had gedaan en dat hetgeen mij en Daniël werd aangedaan, vele malen erger was dan het met verf aanbrengen van een tekst op een voordeur. Wat mij en mijn kind werd aangedaan, was niet zichtbaar, niet tastbaar, kon niet gefotografeerd worden en als bewijsstuk worden overhandigd. Daarom had ik op die deur geschilderd, om het onzichtbare zichtbaar te maken. Maar zelfs dan nog werd niemand wakker. Men zag alleen, dat er eerst een witte voordeur was, waarop ineens letters stonden, terwijl de eigenaresse van die voordeur dit als vernieling aangaf. Wat deze letters tezamen zeiden, welke klanken ze vormden en welke betekenis die klanken hadden in de Nederlandse taal, bleek niemand te interesseren. Men las het, maar men begreep het niet. Wie mist nu zijn kind.....? Dat je je kind tijdelijk kon missen, vanwege werkzaamheden in het buitenland, of vanwege een vakantie, dat begreep iedereen. Dat was een bekend en acceptabel missen en er kon gemakkelijk over gepraat worden. “Ik mis mijn kind!” “Maar straks zie je ‘m weer joh...!”

Ja, straks zouden ze elkaar weer zien. De oplossing en het verlossende antwoord, waar gevoelsmatig niet diep naar gegraven hoefde te worden, lagen voor handen; er hoefde niet moeilijk gedaan te worden. Heel anders dan wanneer je aangaf, dat je je kind miste, sinds jij en je levenspartner uitelkaar waren gegaan. Het antwoord daarop ligt voor de meeste mensen zó ver weg, dat het makkelijker was, om dit gemis niet te begrijpen. Sprak men maar eens uit.....: “Ik begrijp het niet; leg het eens uit!” Maar dat was vragen om de confrontatie met een enorm verdriet, wanhoop en frustraties, woede en onmacht van iemand, die het niet kan helpen, dat hij als van nature van zijn kinderen houdt, en

die het niet kan helpen, dat hij als van nature zijn kinderen mist, sinds hij ze niet meer heeft kunnen ontmoeten.

Die kleine rechtszaal was als een theater van absurditeit voor mij. Maar ook voelde ik mij rustig. Ik wist heel goed, dat ik aan de grens was gekomen van mijn geduld en ik vond een straatverbod op dat moment voor mezelf nog niet eens zo'n gek idee; 'n soort stok achter de deur, om mijzelf tegen te houden Lilian aan te vallen. Misschien was die stok even nodig en ik zou mij dan ook niet verzetten tegen een straatverbod. Maar tevens had ik besloten, dat ze niet zo makkelijk van me af zouden komen. Tot voor kort was het nog volkomen normaal, dat een rechter in dergelijke gevallen met een minachtende opmerking ervoor kon zorgen, dat een vader binnen drie minuten weer buiten de deur stond. Dat gemak wilde ik hun niet geven.

Ik mocht in een cirkel van een halve kilometer niet meer in de buurt van Lilians huis komen en dit gold tevens voor de kindercrêche, naast het oude stadhuis in Den Haag, waar Daniël overdag verbleef.

“Dat lijkt me nogal moeilijk!” zei ik. “Ik woon dicht bij Lilian en Daniël en ook mijn oudste zoontje bij mijn eerste ex-vrouw woont dusdanig dicht in diezelfde buurt, dat ik Lilians huis op nog geen tweehonderd meter passeer, wanneer ik mijn oudste zoontje ga halen!” en voordat de politierechter kon antwoorden, ging ik in één adem door: “Waarom kan ik trouwens wel met mijn oudste zoontje omgaan en geeft dat volstrekt geen problemen met die moeder, maar kan ik niet met Daniël omgaan....? Dat zou u toch tot nadenken moeten zetten...!” Op het laatste kwam geen antwoord. Er werd niet nagedacht over de essentie van het probleem, het onrecht; er werd slechts nagedacht over het gegeven: “Hoe kunnen we dit zo snel mogelijk afhandelen en weer vergeten?!”

Die tweehonderd meter leek de rechter en de advocaat even van hun stuk te brengen. Maar de rechter wist al snel raad: “Hebben we hier een stratenboek van Den Haag?” vroeg hij. De griffier had toevallig een stratenboek in haar tas. Het stratenboek werd opengeslagen en Den Haag werd opgezocht. De advocaat van Lilian en ik kwamen erbij staan. Het begon bijna iets gezelligs te krijgen, toen we daar zo met z'n drieën over dat stratenboek gebogen stonden; gezellig met z'n drieën kijken, hoe we meneer Bakker van z'n kind kunnen weghouden. En meneer Bakker deed zelf ook nog mee, want zonder moeite kon hij de buurten en straten aangeven, waar het om ging.

“Goed”, zei de politierechter, nadat ik hem de woonsituaties op de kaart had aangewezen. “Dan zullen we die vijfhonderd meter terugbrengen tot honderdvijftig meter! Wat vindt u ervan?” vroeg hij, terwijl hij de advocaat van Lilian aankeek.

Ik voelde me als een toeschouwer in dit theater, in dit schouwspel, waarbij ik tot mijn verbazing merkte, hoe de ene idioot z’n mond opendeed, om de andere idioot antwoord te geven.

Misschien vindt u deze woordkeuze van mij te subjectief en te ver gaan. Ik wil echter in de eerste drie hoofdstukken van dit schrijven mijn subjectiviteit niet buiten beschouwing laten. Het eerste hoofdstuk gaat over mijn belevenissen als kind met het omgangsonrecht. Het tweede hoofdstuk gaat over mijn scheidingen, waarbij mijn eerste scheiding laat zien, hoe het wel goed kan en mijn tweede scheiding laat zien, wat er mis kan gaan.

Indien ik in het tweede hoofdstuk één regel wijd aan, dat ik ging voelen, wat mijn vader ook gevoeld moest hebben, toen hij met z’n vier kinderen vele jaren lang geen enkel contact mocht hebben – een gevoel, waar je als vader gek van wordt – dan is deze subjectiviteit bedoeld, om heel in het kort iets duidelijk te maken. In een roman zou ik het woord ‘gek’ totaal anders weergeven, verspreid over vele hoofdstukken en zonder het woord zelf te noemen. Hetgeen ik in hoofdstuk twee even met één woordje van drie letters weergeef, hetgeen in één seconde gelezen kan worden, beslaat een periode van dag in dag uit, week in week uit, maand in maand uit, jaar in jaar uit, iedere seconde van elke minuut van ieder uur.

Verderop in dit boek zal ik het ‘gek worden’ meer belichten, omdat dit een essentieel onderdeel vormt van het begrip van het omgangsonrecht met betrekking tot een juiste aanpak vanuit de hulpverlening hiervan voor vaders, die hun kinderen missen.

Het derde hoofdstuk gaat over mijn confrontatie met het apparaat, het systeem en de mensen die daarin werkzaam zijn, waardoor het omgangsonrecht kan ontstaan, bestaan en blijven voortbestaan. In de daaropvolgende hoofdstukken zal ik daar nog veel uitgebreider op ingaan.

De keuze van het woord ‘idioot’ in dit derde hoofdstuk, voor een rechter en een advocaat, is het meest nette woord, wat ik voor hen kan bedenken. En in wezen is het niet subjectief: Een politieman die steelt

als de raven, een dominee die vloekt als een ketter, of rechter die krom spreekt in plaats van recht.....; dat alles valt samen onder de categorie 'idiot'.

In zoverre dit wel subjectief van mij is, schets ik hiermee een gevoel van minachting, dat bij de meeste vaders aanwezig is, die doorhebben, wat er werkelijk gaande is. En dit te noemen, is weer belangrijk, om vervolgens aan te geven, hoe vaders zich dienen op te stellen in de omgangsonrechtsituatie; gaan ze mee in de idioterie, of weten ze er doorheen te prikken?

De rechter en de advocaat, waar ik op dat moment mee te maken had, zaten er zelf een beetje mee, voelde ik. Een rechtszaak als deze kreeg al snel iets absurds, zodra het langer ging duren dan oorspronkelijk de bedoeling was.

"Maar dan nog iets", vervolgde ik, nadat zij de oplossing dachten gevonden te hebben door de vijfhonderd meter terug te brengen naar honderdvijftig meter. "De kindercrêche ligt pal naast het stadhuis en ook nog eens in dezelfde straat, waar mijn advocaat zijn praktijk heeft. Ik moet binnenkort naar het stadhuis voor een nieuw paspoort, maar dan zou ik dus in overtreding zijn. En ook zou ik mijn advocaat niet meer kunnen bezoeken. Als ik naar hem toe ga, rijd ik met mijn auto op nog geen dertig meter afstand langs de kindercrêche, waar mijn zoontje overdag speelt! Ik mag toch wel naar het stadhuis en ook mijn advocaat bezoeken....?"

Ze moesten overleggen. Kaart er weer bij.

Dit keer hielp ik niet.

Ze spraken over "hier honderd meter en daar.....?" En ik keek ernaar. De rechter hakte de knoop door. Dit ging te lang duren.

"Honderd meter in beide gevallen!" En de advocaat zei, dat het inderdaad niet om het precieze aantal meters ging, maar om de bedoeling ervan.

Ze deden me denken aan clowns in zwarte toga's.

En ik ging weer terug met lijn drie en reed langs de bruidsjaponnen in de etalages op de Laan van Meerdervoort.

Vierde hoofdstuk.

Het accepteren van het straatverbod, niet omdat het niet anders kon en niet vanuit mijn onmacht, maar vanuit een vrijwillig accepteren, luidde voor mij een tijd van bezinning in. Ik ging nadenken over hoe ik tot nu toe mijn strijd had gestreden. Anderhalf jaar lang had ik me in mijn strijd gericht op de moeder, die ons kind bij mij vandaan hield. In dat anderhalve jaar was ik geen centimeter vooruitgekomen; het tegenovergestelde was eerder waar. Ik begon mij af te vragen, of de manier van strijden, zoals ik het tot nu toe had gedaan, wel de juiste manier was. Het antwoord was spoedig gevonden: Zag ik, na anderhalf jaar strijd, mijn kind?

Nee!

Vervolgens begon ik mij af te vragen, of het hier soms een familiekwaal betrof en mijn vader en ik de enige mannen in Nederland waren, die met dit onrecht te maken hadden.

Nadat ik mij enkele maanden – uiterlijk – rustig had gehouden, barstte voor mij in juli 1989 de gevoelsmatige bom; een deel van mijn eetservies ging aan diggelen. Maar daarna kwam ik weer tot bezinning. Het was in de maand, dat Daniël jarig was en ik jarig was.

Ik stelde een kleine advertentie op en begin augustus stuurde ik deze naar de Haagsche Courant. Ik wilde weten, of er nog meer vaders waren, die met dit probleem te kampen hadden en zo ja, of ze mij wilden helpen, om te komen tot de oprichting van de stichting..... van de stichting..... Een naam..... Ik zat in mijn muziekstudio, denkend....., denkend over een naam. Wanneer het bedenken van een titel, of van een naam me maar niet wil lukken, ga ik terug naar het meest simpele uitgangspunt; alle eerdere namen of ideeën wegvegen uit mijn hoofd en ‘het’ niet ver meer zoeken, maar dichtbij.

Eén deel van de naam had ik daardoor al spoedig: “Vaders”. Want ik wist niet beter, of alleen vaders kon dit overkomen. De kinderen bleven na een scheiding immers altijd bij de moeder....?

Voorts bedacht ik me, hoe enorm dwaas de situatie was. En hoe ik als een dwaas werd behandeld, terwijl ik alleen maar pogingen ondernam, om contact met mijn eigen kind te krijgen. Tevens bedacht ik me, hoe ik inderdaad tot ‘dwaze daden’ kwam, in mijn pogingen, om weer

contact te krijgen. En tot slot: Ik vond het uitermate dwaas, wanneer ik als vader me er zo maar bij neer zou leggen en totaal niets zou ondernemen, om weer contact te krijgen met mijn jongetje.

‘Dwaze Vaders’....?

Dat leek me niet verkeerd.

"Na de scheiding je kind niet meer mogen zien... Niemand die daar iets aan doet, ook al ga je er kapot aan van verdriet!"
Met enkele andere vaders die dit beleven, wil ik de stichting van "Dwaze Vaders" oprichten.
Info: "Dwaze Vaders", postbus 64782, 2506 CD Den Haag.
(Antw. postzegel bijsluiten).

Maar daarna dacht ik: “Kan dat wel? Je hebt immers ook ‘Dwaze Moeders’ in Argentinië!”

Na enig wikken en wegen vond ik, dat het heel goed kon. Ik had de naam niet afgekeken van de ‘Dwaze Moeders’ in Argentinië . Als kunstschilder, muzikant, componist en tekstschrijver was ik inmiddels aardig vertrouwd met de werking van mijn fantasie. Waarbij ik te trots ben, om bepaalde ideeën van anderen te pikken. Pik ik wel iets van een ander, gebruikt ik wel iets van een ander, omdat ik het mooi en goed vind, dan zal ik daar ook eerlijk voor uitkomen. Maar deze naam ‘Dwaze Vaders’ had ik zelfstandig bedacht, los van ‘Dwaze Moeders’. Pas direct daarna realiseerde ik me, dat er ook ‘Dwaze Moeders’ in Argentinië waren en ik ging nadenken, of de zojuist door mij bedachte naam wel kon en mocht.

De moeders in Argentinië gaan de straat op (een plein), om te protesteren tegen de verdwijning van hun kinderen, van wie naar alle waarschijnlijkheid aangenomen mag worden, dat ze door het toenmalige dictatoriale regime vermoord zijn. Ze willen weten, waar hun kinderen zijn en wat er met hun kinderen gebeurd is. Zij missen hun kinderen en wij (vaders) missen onze kinderen. Wat dat betreft, is er geen verschil.

Zij krijgen geen recht en wij krijgen geen recht. Ook wat dat aangaat, is er geen verschil.

Hun kinderen zijn vermoord; onze kinderen leven.....

Wie ter wereld zal bepalen, wat erger is: Geen contact meer met je kind, omdat het niet meer in leven is, of geen contact meer met je kind, terwijl het springlevend is?

Niemand zal dat bepalen; beide is verschrikkelijk.

Gevoelsmatig ligt er uiteindelijk wel een verschil tussen beiden: Indien je kind niet meer in leven is, kan het rouwproces afgebakend worden en ontstaat er een verwerkingsproces. Indien je echter geen enkel contact met je kind mag hebben, terwijl je weet, dat het weldegelijk in leven is, kan er geen rouwproces beginnen en zelfs geen verwerkingsproces. Er valt niets te rouwen, want je kind leeft en er valt niets te verwerken, want dat zou inhouden, dat je je bij de situatie hebt neergelegd.

Ook dit is belangrijk in het hulpverleningspakket voor vaders, die slachtoffer zijn van het omgangsonrecht en ook hier zal ik straks meer uitgebreid op terugkomen.

Ik besloot, dat de naam 'Dwaze Vaders' een prima vlag was, die de lading dekte en ik stuurde begin augustus mijn advertentie naar de krant, omdat ik wilde weten, of er nog meer vaders waren, die hiermee te maken hadden. Na ongeveer drie weken hadden er acht mannen gereageerd. Niet veel. Maar genoeg om te weten, dat het hier geen familiekwaaal betrof en dat ik niet de enige was, die dit overkwam. Want zo voelt het wel. Zolang je geen weet hebt van het bestaan van meerdere lotgenoten, denk je dat je de enige bent, die getroffen wordt. Ook was dit kleine aantal genoeg, om een voorlopig eerste bestuur te gaan vormen en ik nam contact op met een notaris, om de statuten van de stichting 'Dwaze Vaders' in orde te gaan maken. De eerste mannen, die gereageerd hadden, stuurde ik een brief met daarin het verzoek, of een ieder een klein bedrag wilde bijdragen in verband met de notariskosten e.d.m.

Kort daarna nam de journalist Dick Hofland het idee, om te komen tot de oprichting van de stichting 'Dwaze Vaders', mee in een paginagroot artikel in diverse kranten. Hierdoor kwam het, dat in september 1989 vijftig mensen hadden gereageerd, die geen contact meer met hun kinderen mochten hebben. Ik ontmoette enkele van hen in mijn huis in

Den Haag. Met nog drie mannen zou ik het voorlopige bestuur vormen. Eén van de drie moest al spoedig afhaken van zijn werkgever; hij werkte in het onderwijs en zijn bestuurslidmaatschap van een stichting met een dergelijke naam zou de naam van de school niet goed doen. Het was voor hem kiezen of delen: Of uit het bestuur, of ontslag. Uiteraard koos hij – met veel verdriet – voor het eerste.

Op 21 september 1989 was de stichting een feit. En de eerste journalisten, na Dick Hofland, kwamen op het initiatief af. Daarna meldden zich steeds meer vaders aan en.....ook moeders!

Dit had ik nooit verwacht. Ik wist niet, dat dat mogelijk was, maar inderdaad: Er zijn ook moeders, die geen enkel contact meer mogen hebben met hun kinderen, terwijl de kinderen wonen bij de vader. Gezien het geringe aantal echter (van de 1000 donateurs/slachtoffers van omgangsonrecht – mei 1994 – zijn er 970 vaders en 30 moeders), vond ik niet, dat ik nu ineens de naam zou moeten wijzigen, of het taalgebruik zou moeten veranderen. Het overkomt vooral mannen, vaders. Dat is dan ook de belangrijkste reden, om in het taalgebruik over omgangsonrecht uit te gaan van de vader-kind-situatie. In onze strijd vanuit de vader-positie zal het overigens duidelijk zijn, dat alles wat wij hierin bereiken, evenzogoed zal doorwerken voor moeders en grootouders, die geen contact meer met hun (klein)kinderen mogen hebben.

Door de aanmelding van grootouders, die geen contact met hun kleinkinderen mochten hebben, zonder dat daar gegronde redenen voor waren, ging ik mij realiseren, dat nog veel meer mensen getroffen werden door het omgangsonrecht en dat het voor kinderen in wezen nog veel ingrijpender was, dan ik mij ooit had kunnen voorstellen. Een kind, dat geen contact meer mag hebben met zijn vader, wordt tegelijkertijd afgesneden van alle contact met de helft van zijn familie: Grootouders, tantes, ooms, neefjes, nichtjes van vaderskant.

Voor wat betreft de verdere ontwikkelingen van de stichting ‘Dwaze Vaders’ wil ik daar in dit schrijven (eerste druk) niet uitgebreid op ingaan. Wel wil ik nog enkele opmerkingen erover maken:

In de eerste twee jaar van het bestaan van de stichting werd erom gelachen; een stichting met zo’n rare naam....., dat kon toch niet?

Voorts hebben medewerkers bij de Raad voor de Kinderbescherming, en vooral ook rechters, tegen vaders, van wie ze wisten, dat zij

aangesloten waren bij de stichting 'Dwaze Vaders', gezegd, dat ze zich beter niet konden inlaten met deze stichting, want dat zou hun zaak geen goed doen. Helaas zijn dergelijke uitspraken nooit opgetekend in officiële stukken. Uiteraard zijn ze niet genotuleerd, want iets dergelijks mag een Raadsmedewerker, maar zeker een rechter, niet zeggen. Dit houdt in bevooroordeeling in, welke rechters niet past. En behalve een bevooroordeeling betekent het tevens een leugen: De jaren voordat de stichting 'Dwaze Vaders' kwam, hebben slechts bewezen, dat alles met betrekking tot het omgangsonrecht in de doofpot werd gehouden en vaders werden beledigd door rechters en binnen drie minuten weer met hun ziel onder de arm buiten de rechtszaal stonden. En al snel kwamen de bestuursleden van de stichting erachter, dat juist bemoeienis, of alleen al het noemen van de stichting 'Dwaze Vaders' voldoende was, om de slapende (m.b.t. het omgangsonrecht) rechter of Raadsmedewerker wakker te krijgen en dat dit veel meer zoden aan de dijk zette, dan wanneer de stichting niet werd genoemd. Andere resultaten, die de stichting bewerkstelligde, zijn niet van belang in dit schrijven, maar ik zou ze willen samenvatten onder: Eindelijk kwam en bleef het omgangsonrecht uit de doofpot.

Tot besluit – voor zover het de stichting betreft – wil ik opmerken, dat de kracht van de stichting tevens haar zwakte is. De kracht van de stichting is, dat zij bestaat uit vaders, die slachtoffer zijn van het omgangsonrecht. Wat het vuur betreft in de strijd, is dit een redelijk goed gegeven. Maar het is tevens onze zwakte; getroffen worden door omgangsonrecht is slopend. Wanneer je dan – naast de normale dingen die je te doen hebt – ook nog eens een slopende strijd tegen dit onrecht moet gaan leveren, is dit uitermate zwaar en moeilijk. (Je strijd tegen het gigantische systeem van: Wetgever, rechters, Raad voor de Kinderbescherming, advocaten, gezinsvoogdij-instellingen, Ministerie van Justitie, Ministerie van WVC, en m.b.t. al dezen....: Tegenstand en onbegrip, vanuit hun enorme machtspositie). Veel medewerkers van de stichting, die als contactpersoon in hun regio optraden, hielden dit niet lang vol, zodat er zelden iets blijvends in een regio opgebouwd kon worden. In wezen zou een contactpersoon van de stichting een HBO-MW opleiding (Hoger Beroepsonderwijs Maatschappelijk Werk), plus een VO (Voortgezette Opleiding), plus jaren van werkervaring en ook een specialisatie op het gebied van het

omgangsonrecht moeten hebben. En daarbij ook zelf ervaren moeten hebben, wat omgangsonrecht is en hoe het voelt. En dan in staat moeten zijn, om los van de eigen emoties te kunnen werken. De eigen emoties op dit terrein zouden slechts nog mogen dienen, om datgene te geven, wat geen enkele opleiding kan....: Ervaring tot op de botten.

Deze combinatie in één persoon is nergens te vinden. En hulpverlenend Nederland is nog volstrekt niet op de hoogte met het fenomeen 'omgangsonrecht'. Misschien dat dit mag gaan komen naar aanleiding van dit boek over omgangsonrecht.

Het is niet persé noodzakelijk, dat een hulpverlener de problematiek van het omgangsonrecht zelf heeft meegemaakt. Het zou slechts een verdieping in zijn/haar werken geven. Maar waar het vooral om gaat, is dat, naast de deskundigheid van het hulpverleners, het hart op de juiste plaats zit: Liefde voor kinderen en begrijpen, dat een kind recht heeft op omgang met zowel de moeder alsook de vader. En liefde voor volwassenen, ouders, die kapot gaan aan het gegeven, dat zij geen enkel contact met hun jonge kinderen mogen hebben.

Vijfde hoofdstuk.

Er zijn geen exacte cijfers bekend over de omvang van het omgangsonrecht in Nederland (noch in andere landen). De eerste jurisprudentie betreffende het omgangsonrecht dateert van vóór de Tweede Wereldoorlog. Het betrof een eenmalig geval; in de dertiger jaren werd er nauwelijks gescheiden.

Echtscheiden nam vooral toe sinds begin zeventiger jaren de wetgever het echtscheiden vergemakkelijkte. Globaal genomen zou men kunnen stellen, dat er steeds vaker werd gescheiden vanaf die tijd. Daarmee kan tevens gezegd worden, dat het omgangsonrecht vooral sinds die tijd steeds vaker plaatsvond, omdat omgangsonrecht alleen in scheidingssituaties kan plaatsvinden. Omgangsonrecht bestaat vooral sinds die tijd (1971) en dan spreken we nu (1994, het jaar, waarin dit boek verschenen is) over een periode van drieëntwintig jaar, waarin dit onrecht bestaat en waarin de wetgever volstrekt niets heeft gedaan of onderzocht, om dit onrecht te herkennen, te onderkennen en aan te pakken. Met betrekking tot veel zaken loopt de wetgever vijf, acht of tien jaar achter de feiten aan te hobbelen, maar met betrekking tot het omgangsonrecht is de periode van passiviteit driemaal zo lang.

Volgens Dr. Loek van Kesteren telt Nederland in totaal ruim één miljoen mannen, vrouwen en kinderen, die met een echtscheiding te maken hebben, of hebben gehad (Algemeen Dagblad, 19 oktober 1993). Ongeveer 15 procent daarvan is direct betrokken bij problematisch verlopende gevallen: 115.000 mensen, waarvan 45.000 kinderen.

De stichting 'Dwaze Vaders' hanteert een getal van 5000 problematisch verlopende echtscheidingszaken per jaar, sinds 1971. Dit getal is eerder aan de lage, dan aan de hoge kant.

Drieëntwintigmaal dit getal geeft ook 115.000, maar het verschil met de 115.000 van Loek van Kesteren is, dat in zijn getal beide echtscheidende mensen (mannen en vrouwen) geteld zijn, terwijl ook 45.000 kinderen in zijn 115.000 zitten. In de 115.000, welke de 'Dwaze Vaders' hanteert, zijn 115.000 mannen/vaders geteld over de periode van 1971 tot en met 1994. Wij spreken dan niet over 115.000 mensen (mannen, vrouwen en kinderen), die met een problematisch verlopende echtscheiding te maken hebben (gehad), maar over 115.000

problematisch verlopende echtscheidingen, waarmee we met 'problematisch verlopend' het probleem van de omgang tussen vader en kind, na de echtscheiding, bedoelen.

De tweeënehalf kind gemiddeld per gezin spreken we hier over 287.500 kinderen, die geen contact meer met één van hun ouders mochten hebben (meestal de vader). De tantes, ooms, neefjes en nichtjes zullen we in deze buiten beschouwing laten. De gevoelsmatige familieband is het sterkst aanwezig tussen ouders en kinderen en tussen grootouders en hun kleinkinderen. Ervan uitgaande, dat niet alle grootouders nog in leven waren bij het scheiden van hun kinderen, willen we spreken van een aantal van 70.000 grootouders, die – vanwege de passiviteit van de wetgever ten aanzien van het omgangsonrecht – geen enkel contact meer mochten hebben met hun kleinkinderen.

In zijn totaliteit (115.000 vaders, 287.500 kinderen, 70.000 grootouders) spreken we over 472.500 volwassenen en kinderen, die rechtstreeks slachtoffer zijn geworden van het omgangsonrecht in de periode van 1971 tot en met 1994.

Dit is een niet te verwaarlozen aantal.

En toch interesseert het de wetgever (politici) geen fluit, tot op de dag van vandaag.

Over de rol van de wetgever straks.

Los echter van een getal van 472.500, zou ik willen opmerken: Al was er slechts één vader in heel Nederland, die geen enkel contact mocht hebben met zijn kinderen, zonder dat daar gegronde redenen voor zijn, dan nog zou de wetgever naar die ene vader moeten luisteren, hem aan moeten horen en vervolgens stappen die nen te ondernemen, waardoor deze man en zijn kinderen elkaar weer vrijelijk zouden kunnen ontmoeten. Meestal echter, op een leefgemeenschap van zo'n vijftienmiljoen mensen, kun je als een soort wetmatigheid stellen, dat als één iets overkomen is, dit ook anderen is overkomen, of kan overkomen. Het gaat niet slechts om een handjevol gevallen, zoals de wetgever nog steeds wil doen voorkomen; het gaat om vele, vele vaders en nog veel meer kinderen, die slachtoffer zijn van het in gebreke blijven van onze wetgever.

Hoe het komt, dat het vooral vaders zijn, die getroffen worden door het omgangsonrecht, ligt besloten in een aantal factoren. In de zestiger en

zeventiger jaren waren het voornamelijk de mannen, die er op een gegeven moment een ander liefje op nahielden en uiteindelijk gingen scheiden, of zich gedwongen zagen hierdoor te gaan scheiden. Wanneer de vrouw het niet nam, dat haar man een buitenechtelijke relatie had (en de meeste vrouwen namen dit niet, wanneer ze er achter kwamen), kon de man zijn biezen pakken en het vervolg was: Echtscheiding. Als vanuit een (toen nog) gezond mechanisme en automatisme werd de vrouw/moeder door de rechter in bescherming genomen; in praktisch alle gevallen was het de man, die betaald werk had, terwijl de vrouw het huishouden deed en voor de kinderen zorgde. Wanneer het de man was, die een buitenechtelijke relatie had, was het uiteraard onzinnig en onrechtvaardig, om de vrouw het huis en de kinderen te ontnemen en tevens was het niet goed, om de kinderen hun vertrouwde leefomgeving te ontnemen (school, vriendjes, vriendinnetjes, enzovoorts). De vrouw kreeg de woning toegewezen en de verzorging van de kinderen en ook werd de man verplicht, om in haar levensonderhoud te voorzien. In het eerste en in het laatste kan ik niet veel onrechtvaardigheid bespeuren, maar het toegewezen krijgen van de kinderen, waarbij de moeder voogd werd en de vader slechts toezien voogd (hetgeen in de praktijk nooit veel ingehouden heeft), is een enorme onrechtvaardigheid, die toen al bestond. Ontrouw aan je vrouw is een onrechtvaardigheid, die je je vrouw aandoet en een logisch gevolg van het doen van verkeerde daden is, dat je de gevolgen daarvan moet dragen: Zij mocht in de woning blijven wonen en had recht op alimentatie. Maar het sloeg werkelijk nergens op, dat de man vervolgens de ouderlijke macht ontnomen werd. Zoals dit vandaag de dag nog steeds gebeurt.

Wie onze wetboeken erop naslaat, wat de redenen zijn, om uit de ouderlijke macht gezet te worden, zal daarin niets terugvinden over echtscheiding. Echtscheiding is dus geen grond, waardoor je als ouder de ouderlijke macht kunt verliezen en toch gebeurt het al vele tientallen jaren, omdat op een andere plek (Personen- en Familierecht) echtscheiding ineens wel door de wetgever als reden aangevoerd wordt, om de vader van het kind volledig terzijde te schuiven. Waar in het Personen- en Familierecht allerlei regels zijn opgesteld omtrent de scheiding tussen een man en zijn vrouw, is klakkeloos opgenomen, dat de vader 'dus' ook van zijn kinderen scheidt. Terwijl wel van 'ex-

man’, ‘ex-vrouw’, of ‘ex-partner’ gesproken kan worden, maar niet van: ‘Ex-kind’, of ‘ex-vader’, of ‘ex-moeder’.

Ex-kind bestaat niet.

Ex-vader, of ex-moeder bestaat ook niet.

En toch hanteert/creëert men dit, hetgeen een grote misser is van de wetgever. Een misser, die haar in de nabije toekomst misschien nog weleens honderden miljoenen euro’s aan smartegeld zal kunnen gaan kosten, zo niet enkele miljarden! (Inderdaad....., voor de lezer, die ook de eerste druk heeft gelezen.....: De prijs is verdubbeld. En dat is niet vanwege de euro). Want waar de wetgever ex-vaders en ex-kinderen creëert, brengt zij vaders en kinderen diep leed en grote schade toe. Het is volstrekt onzinnig en absoluut niet in het belang van het kind, wanneer een vader de ouderlijke macht kwijtraakt vanwege scheiding.

Naarmate de emancipatiebeweging van de vrouwen op gang kwam, de zestiger en begin zeventiger jaren “vrijheid voor iedereen” proclameerden, de sexuele ‘vrijheid’ opgang maakte en films en etalages dit openlijk gingen vertonen en naarmate vrouwen zich onafhankelijker gingen opstellen van mannen en vaker een studie gingen volgen en een beroep kozen, verdween het beeld van ‘de ontrouwe man’ tegen wie ‘de afhankelijke vrouw’ beschermd moest worden. Vrouwen gingen even zo goed als mannen een buitenechtelijke relatie aan, of gingen, om wat voor redenen dan ook, scheiden van hun mannen. Scheiden was niet langer meer het initiatief van mannen.

Ondanks deze veranderingen veranderden rechters niet in hun houding en bleven vrouwen beschermen. Dit ging zelfs zo ver – en nog steeds – dat indien een man zijn kinderen vanaf hun geboorte had verzorgd, gevoed, gekleed, naar school had gebracht, liefde had gegeven, verhaaltjes voorgelezen, enzovoorts, en zijn vrouw en de moeder van de kinderen buitenshuis werkte, de rechter toch de vrouw bleef beschermen (men leze ‘voortrekken’) boven de man, ook al was zij degene, die op een gegeven moment een relatie kreeg met een andere man, waardoor er uiteindelijk een scheiding kwam.

Was het in het recente verleden nog zo, dat mannen enorm werden afgestraft en de vrouw werd beschermd, omdat zij geen eigen inkomen had en steeds voor de kinderen had gezorgd....; in het omgekeerde

geval, waarbij logischerwijze de man beschermd had moeten worden, gebeurde dit niet. Het slachtoffer – in dit geval de man, die het huishouden deed, geen eigen inkomen had en steeds voor de kinderen had gezorgd – kreeg behalve de ontrouw van zijn vrouw vervolgens ook nog eens een hele flinke trap na van de rechter en van de Raad voor de Kinderbescherming....: Hij raakte zijn kinderen kwijt, zowel naar de wet, alsook in de praktijk. Vaak moest hij ook nog eens het huis uit en zijn ex-vrouw, die zelden naar de kinderen had omgekeken, kon met haar nieuwe vriendje in de woning trekken.

Over ‘recht’ gesproken.....

Over ‘niet dicrimineren’ gesproken....

Het is al lang niet meer zo, dat het ‘de mannen zijn, die echtscheiding veroorzaken’ en het is zelfs al lang niet meer zo, dat voor de wetgever de schuldvraag bij scheiding nog meespeelt. En toch wordt de vrouw bij scheiding nog steeds van alle kanten de hand boven het hoofd gehouden en krijgt de man een paar flinke trappen na.

Waarom.....?

Ware het niet zo, dat ditzelfde ook in vele andere Westerse landen gebeurt, dan zou ik kunnen zeggen, dat het me niets verbaast, dat in een land als Nederland, waar de wetgever vele jaren lang misdadigers van alle kanten opving en verzorgde, maar hun slachtoffers volkomen in de kou liet staan, deze gestoorde wetgever uiteraard ook zo krom omgaat met echtscheiding en het overmate beschermen van vrouwen, ook al verdienen hun mannen vaak eerder bescherming.

Dat vrouwen vroeger beschermd werden in scheidingssituaties, kan ik me indenken. Maar dan behoor je hetzelfde te doen, wanneer een man datgene overkomt, waardoor een vrouw vroeger in bescherming werd genomen. Doe ja dat niet, dan ben je als wetgever en als rechter en als Raad voor de Kinderbescherming bezig met een volstreekte willekeur en vooral met discriminatie.

Dit is nog geen antwoord op het ‘waarom?’

Het antwoord daarop weet ik wel, maar dan moet ik gaan spreken vanuit mijn Christen-zijn en dat zou ik in dit schrijven niet doen. Dit zeg ik niet, om me ervan af te maken. Ik weet het antwoord, maar dit boek is niet de plek, om daarover uit te gaan weiden. En ik vind dit ook niet direkt het belangrijkste. Het weten van ‘waarom?’ is leuk voor de nieuwsgierigen en zij die ‘alles tot in de puntjes’ willen leren

kennen en weten, maar wat voor dit boek en de doelgroep(en) van dit boek het meest belangrijke is, is dát het gebeurt! Mannen, vaders trekken, als een soort automatisme, altijd aan het kortste eind bij scheiding; het kan rechts niets schelen, of een vader de huisman was en degene was, die de kinderen opvoedde en verzorgde.

Een klein tipje van de sluier van het 'waarom?' wil ik wel oplichten. Dat tipje is nodig, om het walgelijke, vastgeroeste systeem te beïnvloeden. Ik moet dan een vergelijking maken tussen twee systemen: Dat van de ziekenhuizen, verpleegkundigen en vooral artsen en specialisten contra hun patiënten.....en dat van de wetgever, Raden voor de Kinderbescherming en vooral advocaten en rechters contra hun cliënten.

In het verleden hadden patiënten helemaal niets in te brengen, ook al ging het om hun eigen lichaam. Ze hadden slechts te luisteren naar de specialisten en zich neer te leggen bij hun beslissingen, zelfs al waren die beslissingen in het nadeel van de patiënt en zelfs al waren die beslissingen ronduit fout. Patiënten hadden hun mond te houden en patiënten hielden ook hun mond. Men zag op tegen de witte jassen van de specialisten en hun kennis. De specialisten zaten veilig in hun ivoren torens.

Uiteindelijk is hier verandering in gekomen en ontstonden er patiëntenbelangenverenigingen. Inmiddels kan gezegd worden, dat dit z'n nut heeft gehad. Nog niet altijd, maar veel hangt dan ook af van de mondigheid van de patiënt in kwestie. En als het even kan, zullen specialisten elkaar altijd de hand boven het hoofd houden, ook al zijn er fouten gemaakt. Men valt elkaar zelden af, alleen maar vanwege het feit, dat men tot één en dezelfde klik behoort. En men wil de beroepseer (.....) toch vooral geen schade berokkenen, want daar heeft men zichzelf uiteindelijk ook mee....?

Toch kan er gezegd worden, dat er veel veranderd is en het gros van de specialisten is menselijker geworden en inmiddels in staat, om naar de patiënt te luisteren. Veel tijd om te luisteren hebben ze niet, want er zijn nu eenmaal altijd veel en veel meer patiënten, dan dat er specialisten zijn, maar juist door dat tijdsgebrek luistert men in die enkele minuten aandachtig en werkelijk.

Degenen die nog steeds in hun ivoren torens zitten, zijn rechters. Een enkele uitzondering daar gelaten, die zich behalve rechter ook mens toont met hersens en een hart. Van de meeste rechters die ik heb meegemaakt, kan ik dit niet zeggen; ongeïnteresseerd, geïrriteerd, vooringenomen en bevooroordeeld en niet getuigend van al te veel herseninhoud en nog beledigend bovendien toe.

Een rechter is rechter en voelt zich veilig, omdat hij rechter is. Fouten kan hij niet maken, want hij is rechter en als je rechter bent, maak je geen fouten. Wanneer fouten maken menselijk is, zoals algemeen wordt aangenomen, zou gezegd kunnen worden, dat de meeste rechters dus geen mensen meer zijn, want ze maken – net als de specialisten vroeger – geen fouten. Indien ze dat stukje menselijkheid verloren hebben vanwege hun beroep, dan zouden ze dat beroep niet mogen uitoefenen, want in hun werk hebben ze alles met mensen te maken. Verkeerde gevolgtrekkingen, ongeïnteresseerdheid, vooringenomenheid, niet echt recht(vaardig) kunnen denken en verkeerde uitspraken hebben bijzonder vérstrekkende gevolgen voor degenen, die door die uitspraken getroffen worden. Voor wat betreft ons onderwerp: Vaders en kinderen!

Menig rechter heeft eraan meegewerkt, dat vaders en kinderen elkaar niet meer konden ontmoeten. En veel rechters werken daar vandaag de dag nog steeds aan mee.

Het is de hoogste tijd, dat rechters uit hun ivoren torens komen. Dit betekent niet, dat ieder respect voor hen verloren hoeft te gaan. Juist zo lang zij nog in die ivoren torens blijven bivakkeren, zal het respect voor hen zienderogen dalen. De openheid van specialisten naar hun patiënten toe heeft niets afgedaan aan het respect voor die specialisten; het tegendeel is eerder waar.

Rechters hoeven hierbij niet het excuus te hanteren, dat zij het zo gigantisch druk hebben, dat zij daardoor nu eenmaal niet anders kunnen dan.....bevooroordeeld zijn?....., krom denken en kromme uitspraken doen....?

Zesde hoofdstuk.

Omgangsonrecht kan als volgt gedefinieerd worden: ‘Omgangsonrecht is de situatie, die kan ontstaan bij echtscheiding (of anderszins uitelkaar gaan), waarbij de niet meer bij de kinderen wonende ouder en de kinderen geen enkel contact meer met elkaar mogen/kunnen* hebben, zonder dat hier gegronde redenen voor zijn.’

‘Omgangsonrecht’ is een nieuw woord in het Nederlandse taalgebruik. Het bestuur van de stichting ‘Dwaze Vaders’ hanteert dit woord sinds de oprichting van de stichting in 1989. De wetgever daarentegen kent uitsluitend het woord: ‘Omgangsrecht’.

Ik heb gemerkt, dat wanneer wij een petitie aanboden, of wanneer een ander schrijven van ons werd geciteerd of beantwoord, politici en anderen, die blind zijn voor het bestaan van het omgangsonrecht, steevast ‘omgangsrecht’ lazen, terwijl er ‘omgangsonrecht’ stond. Het tussenvoegsel ‘on’ werd niet gezien.

Omgangsonrecht kan niet alleen plaatsvinden vanwege echtscheiding, maar ook indien de ouders niet met elkaar gehuwd waren. Zelfs indien de ouders niet bijelkaar woonden. Het maakt niet uit, of men wel of niet gehuwd was, wel of niet bijelkaar woonde en ik vind, dat het zelfs niet uitmaakt, of de vader het kind wel of niet officieel erkend heeft.

Waar het om gaat is, dat een kind op deze wereld hooguit één vader en hooguit één moeder kan hebben, die samen ervoor verantwoordelijk zijn, dat een kind verwekt is. En al dan niet gehuwd zijn, of al dan niet samenwonen, doet niets af aan dit gegeven.

Na het verbreken van de relatie tussen twee volwassenen, die kinderen hebben, kun je – zoals ik al eerder opmerkte – wel spreken van ‘ex-partner’, ‘ex-vrouw’, of ‘ex-man’, maar je kunt nooit spreken van: ‘ex-vader’, ‘ex-moeder’, of ‘ex-kind’. Eens een vader, altijd een vader. Eens een moeder, altijd een moeder.

Zelfs indien je kind komt te overlijden, dan nóg blijf je vader of moeder. Zelfs indien je een bank overvalt, dertig auto’s in deuken rijdt, belastingfraude pleegt, tien mensen gijzelt en nog meer vreselijke dingen doet.....: Je blijft vader, of je blijft moeder.

In wezen is er nooit een grond te bedenken, waardoor je het ouderschap zou kunnen verliezen. Zelfs een vader (of een moeder), die incest heeft gepleegd met zijn (of haar) kinderen, kan niet daardoor – volgens de wetten van de natuur en de logica – het ouderschap kwijtraken. Het naar de wet verliezen van het ouderschap is een domme leugen. Wàt iemand ook gedaan heeft: Eens ouder, altijd ouder! Zelfs al is je kind overleden...: Eens ouder, altijd ouder!

Incest vind ik één van de meest vreselijke en walgelijke dingen, die een ouder een kind kan aandoen. Met ‘het nooit kunnen kwijtraken van het ouderschap’ bedoel ik dan ook niet, dat niemand zou hoeven in te grijpen, of dat de wetgever niet zou moeten ingrijpen, of dat iemand, die zijn/haar kinderen ernstig mishandeld heeft, of bijvoorbeeld een zwaar gestoorde psychopaat is, vrijelijk met zijn/ haar kinderen moet kunnen blijven omgaan. Beslist niet! Ik bedoel alleen maar, dat niemand het ouderschap ontnómen kan worden.

Wel zal, in speciale gevallen, aan de vrijheid van een ouder in de omgang met het kind paal en perk gesteld moeten worden. Een kinderverkrachter, een kindermoordenaar, een zwaar gestoorde psychopaat, enzovoorts..., kun je redelijkerwijs gesproken daarna niet meer in volledige vrijheid met zijn/haar kind laten omgaan, omdat dit kind dan reëel gevaar loopt. Maar je kunt zo’n gestoorde ouder het ouderschap niet ontnemen. Deze gestoorde is nu eenmaal ouder van zijn/ haar kind en een opgelegde regel, die stelt, dat deze ouder niet langer meer ouder is van het kind, is een enorme onwaarheid. Een onwaarheid, ontstaan vanuit het gemakzucht van de wetgever. Want wat wordt uiteindelijk beoogd met het ontnemen van het ouderschap in bepaalde uitzonderlijke gevallen...?: Dat deze ouder bepaalde rechten kwijtraakt aangaande het kind. Voor dergelijke maatregelen zijn echter ook andere constructies denkbaar, zonder dat de (zwaar gestoorde) ouder het ouderschap kwijt hoeft te raken.

Ik spreek hier over zeer uitzonderlijke gevallen.

Iemand die een bank overvalt, iemand die....enfin, zie de al eerder genoemde voorbeelden....; het zijn misdaden, wandaden, maar geen redenen, om iemand het ouderschap te ontnemen. Met ‘uitzonderlijke gevallen’ bedoel ik dan vooral die gevallen, waarin het aannemelijk is, dat de betreffende ouder een gevaar vormt voor zijn/haar kind. En dan nog dient afgewogen te worden, of het toch nog zinvol is, om het kind

en deze ouder regelmatig met elkaar te confronteren, onder zware bewaking. Want misschien is het moeilijk te geloven, maar wàt een ouder ook gedaan heeft....., voor het kind geldt slechts één simpele waarheid: “Hij is mijn vader!” (Of: “Zij is mijn moeder!”). Bij dergelijke overwegingen speelt mee: De leeftijd van het kind, de persoonlijkheidsstructuur van het kind en de psychische toestand van de (gestoorde) ouder.

Het betreft hier zeer uitzonderlijke situaties en dit boek gaat niet over zeer uitzonderlijke situaties. Ik wilde dit echter wel noemen, om in het geheel van dit hoofdstuk nog eens te benadrukken, dat echtscheiding (of anderszins uitelkaar gaan) nooit een reden kan of mag vormen, om één van de ouders het ouderschap te ontnemen. Dit is de grootste flauwekul, want het stoelt nergens op! En het is het grootste onrecht in democratisch geregeerde, vrije landen, waar niet gediscrimineerd mag worden en ‘gelijke behandeling’ hoog in het vaandel staat.

Wat dit aangaat, zou de definitie van omgangsonrecht een overbodige vermelding bevatten, namelijk: “.....zonder dat hier gegronde redenen voor zijn”, want die gegronde redenen zijn er dus nooit!

Toch noem ik aan het einde van de omschrijving, van omgangsonrecht, deze woorden, gezien de huidige situatie, waarbij het puntje van de neus van de vader al aanleiding kan geven, om hem het ouderschap te ontnemen en hem het contact met zijn kinderen te verbieden.

Zevende hoofdstuk.

Laat ik u eerst een schets geven van hoe het in de praktijk gaat, wanneer een man en een vrouw, met jonge kinderen, uitelkaar gaan en de man vervolgens zijn kinderen niet meer mag ontmoeten:

De vader heeft het huis, ditmaal voorgoed, verlaten. Oftewel zijn vrouw is weg met de kinderen. Iets wat niet gebeurt in een sfeer van ‘bloemen en een afscheidsoen’, maar eerder in een sfeer van: Ruzie, verdriet, onbegrip, frustraties.

De vader besluit enkele weken te wachten, alvorens weer contact op te nemen met zijn ex (ik spreek hier al over ‘ex’, ervan uitgaande, dat het een definitief verlaten is), omdat hij de kinderen graag wil zien. Bij het contact opnemen snauwt zijn ex hem af en vraagt, hoe hij het in z’n hoofd haalt, om contact met haar op te nemen. “Ja maar ik wil ook geen contact met jou opnemen; ik neem contact op, omdat ik de kinderen wil zien. Ik heb ze nu bijna vier weken niet meer gezien en....”, pats, haak erop. Als er nu één persoon op de hele wereld is, die ze niet wenst te horen of te zien, dan is het haar ex-man wel. Dat haar ex-man de vader is van haar kinderen en dat hij ze inmiddels mist, daar is geen begrip en ruimte voor in haar denken, noch in haar gevoel; haar denken en haar gevoel worden in beslag genomen door geheel andere dingen. Hij past daar absoluut niet in – behalve negatief – dus het makkelijkst is het, om de telefoonverbinding te verbreken. Zij voelt niet, wat hij voelt, temeer daar zij de kinderen iedere dag bij zich heeft. En vanwege de sfeer van het uitelkaar gaan, en alles wat daar eventueel aan voorafgegaan is, zal het laatste, wat haar lukt, zijn, om zich enigszins te kunnen verplaatsen in zijn gevoelens van het enorm missen van de kinderen.

Na drie maanden vindt de vader het toch allemaal wel wat lang gaan duren. Hij doet nog enkele pogingen, om zijn ex hierover te benaderen, maar deze mislukken telkens. Zijn ex-vrouw daarentegen ervaart de periodes, waarin hij niets van zich laat horen, als periodes van rust, waardoor ze weer wat bij kan komen van alle doorstane consternatie. Wanneer hij in drie maanden tijd tot viermaal gepoogd

heeft, om weer contact met zijn kinderen te krijgen, ervaart zij dit als een verstoring van de door haar gewenste rust. Het verhaal, dat hij haar nu al viermaal heeft lastiggevallen, ontstaat en gaat de ronde doen (familie, buurtbewoners, school, enz.).

Na nog eens drie maanden is de vader bijna ontploft van vraagtekens en woede en enkele malen heeft hij op een ‘dwaze’ manier geprobeerd, om zijn kinderen te zien en te spreken te krijgen. Eén keer is hij zelfs weggehaald door de politie, gewaarschuwd door zijn ex-vrouw.

Inmiddels is er meer dan een half jaar verstreken, eer de vader besluit, om naar een advocaat te gaan. De advocaat meent, dat hij weinig kan bereiken hierin, of weet er helemaal niets van en begint pas na twee maanden ‘serieus’ aan de zaak van de vader en zijn kinderen te werken.

Uiteindelijk is er meer dan een jaar verstreken, waarin de vader zijn kinderen niet heeft kunnen ontmoeten, eer hij voor de kinderrechtster verschijnt met het idee.....: “Eindelijk zal er recht geschieden; ik ga mijn kinderen weer zien!”

De kinderrechtster hoort de advocaat van de moeder en de advocaat van de vader aan. De advocaat van de vader staat zwak te hakkelen en te stotteren en heeft een verdediging, die een kleuter bij wijze van spreken nog beter zou doen.

Weer uitermate subjectief van mij...?

Nee. Ik ken ruim twaalfhonderd zaken van vaders met ‘hakkelende en stotterende’ advocaten.

De moeder daarentegen heeft een advocaat, die met een sterk verhaal komt en daarin leugens en verdraaiingen gebruikt. Hij hakkelt niet, hij stottert niet, hij weet zijn verhaal met verve te brengen, zodanig, dat de leugens en verdraaiingen als waarheidsgetrouw overkomen.

Nadat de kinderrechtster beide heeft aangehoord, neemt hij een voorlopige beslissing: Hij schakelt de Raad voor de Kinderbescherming in voor een onderzoek. Een vertegenwoordigster van de Raad zit naast de rechtster. De vader en de kinderen kunnen elkaar nog steeds niet ontmoeten; eerst moet de uitslag van het onderzoek afgewacht worden.

De vertegenwoordigster van de Raad voor de Kinderbescherming deelt mee, dat de Raad het momenteel erg druk heeft en om die reden pas over drie maanden met het onderzoek kan beginnen. Het onderzoek zelf zal op zich ook weer enkele maanden in beslag gaan nemen.

De vader heeft ruim een jaar geen enkel contact meer met zijn kinderen gehad. Nu – tijdens de rechtszitting – wordt daar tussen neus en lip nog even een dik half jaar aan toegevoegd.

In plaats van dat de rechter zich achter de oren krabt en denkt: “Hé..., deze man en zijn kinderen hebben elkaar al een jaar niet meer gezien...; dat is vreemd; dat klopt niet!” schuift hij de zaak van zich af door de Raad voor de Kinderbescherming te vragen, om een onderzoek te doen.

Een onderzoek waarnaar.....?

Moet de Raad voor de Kinderbescherming gaan onderzoeken, of het wel verantwoord is, dat deze vader en zijn kinderen omgang hebben met elkaar....?

Waarom heeft de Raad dit dan niet gedaan, direkt na de geboorte van de kinderen? Kon de vader wel omgang hebben met zijn kinderen, toen hij en de moeder van de kinderen een goede verstandhouding met elkaar hadden, maar kan dat – nu die verstandhouding niet meer goed is – ineens niet meer en moet onderzocht gaan worden, of het wel verantwoord is, dat deze vader omgang heeft met zijn kinderen....?

Pas na twee jaar, of nog later, komt de vader erachter, dat hij tot nu toe alleen maar van het kastje naar de muur is gestuurd en geen millimeter is opgeschoten. In tegendeel: De moeder heeft ruimschoots de tijd en de gelegenheid gehad, om de kinderen van de vader te doen vervreemden en de kinderen zelfs op te zetten tegen de vader.

Tot zo ver deze schets uit de praktijk.

In de eerste informatie die de stichting “Dwaze Vaders” stuurt naar vaders, die zich aanmelden, staat een soortgelijke schets van de praktijk als in dit hoofdstuk. Iets minder uitgebreid, maar het komt op precies hetzelfde neer. Na deze schets uit de praktijk, is de tekst van de informatie, die wij hen toesturen, als volgt: (*)

Vooral u, die pas aan het begin van deze ellendige weg staat, willen we hiermee waarschuwen. Zodat u beter weet, waaraan u begint en ook, wat u (niet) kunt verwachten. En mocht u na twee, drie jaar toch in het gelijkgesteld worden in het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming en spreekt ook de rechter uit, dat u uw kinderen weer mag gaan ontmoeten (iets wat dus zelden of nooit voorkomt!), dan 'willen' de kinderen geen contact meer met u, opgestookt, of zeg maar gerust 'gehersenspoeld' door hun moeder.

Waarschuwen hoe het verkeerd gaat, is één. Zeggen hoe het ook anders kan, is twee.

Waar gaat het fout?

Om verschillende redenen gaat het fout. Die redenen zijn, of liggen bij: De wetgever, de rechter, de Raad voor de Kinderbescherming, de advocaat (zowel de advocaat van de tegenpartij, als ook uw advocaat!), de vader. Ja, ook bij u, vanwege uw afwachtende houding! Dus hoe kan het anders?

Problemen aanpakken, doe je niet, om er zo lang mogelijk mee bezig te zijn en ze jarenlang te koesteren; je wilt er juist vanaf zijn, ze de wereld uithelpen. Om dat te doen, moet je ze goed aanpakken. Anders hou je alleen maar gezeur en meestal komt er nog meer gezeur bij: Papieren, papieren, woorden en nog eens papieren, zonder dat je weer contact krijgt met je kinderen.

Een probleem goed aanpakken, kun je pas, als je weet, hoe je moet vechten, wat je wel en wat je niet moet doen. En ook moet je weten tegen wie je vecht. Een probleem (her)kennen, doorzien hoe het ontstaat en in stand gehouden wordt, is belangrijk. Evenals jezelf de vraag stellen: "Wat kan ik eraan doen?!" (in positieve zin).

De volgende aandachtspunten wil ik u meegeven:

- 1^e. Het beste is, wanneer u met uw ex tot een vergelijk kunt komen. Daarvoor is het eerst nodig, dat u stopt met ruzie maken. U wilt, of u gaat uitelkaar, dus verder ruziën is eigenlijk niet meer nodig. Dat u uw kinderen normaal wilt kunnen blijven ontmoeten...., dát moet u voor ogen staan! Stoppen met de ruziesfeer begint ook bij uzelf (ook al bent u van mening, dat u ongelijk wordt aangedaan, waar het u en uw partner betreft.....; de kinderen, daar gaat het nu om!). Op een

andere toon praten, of eerst tot tien tellen, voordat u wat zegt. En niet op een beschuldigende manier blijven praten.

Dit zijn dingen, waarmee mensen soms kunnen toveren, maar wat ze te weinig gebruiken.

Wanneer u en uw partner, als twee scheidende mensen, zo ver zijn, dat er in ieder geval weer normaal gesproken kan worden met elkaar, voorkomt een hele hoop ellende. Daarom zeg ik dit. Niet om u erop te wijzen, hoe u zou moeten leven; dat zoekt een ieder zelf uit.

Wanneer u het samen eens bent m.b.t. 'een beetje normaal uitelkaar gaan' en m.b.t. de omgang met de kinderen, kunt u samen misschien nog een stapje verdergaan: Ga naar één en dezelfde advocaat en laat deze het verzoek bij de rechter doen, dat u beide de voogdij behoudt over de kinderen. Wanneer de rechter merkt, dat hij met twee verstandige mensen te maken heeft, die het eens zijn met elkaar m.b.t. de kinderen, zal hij uw beider verzoek inwilligen!

2e. Bovengenoemde is niet theorie; het zijn voorbeelden vanuit de praktijk, hoe het ook kan.

Wanneer het anders gaat – en heel vaak gaat het anders – moet u *niet afwachten!* Geen dag! Direkt naar een advocaat gaan. En, uitgaande van de huidige situatie, naar de Raad voor de Kinderbescherming gaan. Meedelen, dat u weg bent gegaan, maar dat u minstens één dag in de week uw kinderen wilt blijven zien! En dat zij daarop moeten toezien, want indien uw ex hieraan niet meewerkt, is dit immers niet in het belang van uw kinderen....?!

3e. Uw advocaat....; houdt hem goed in de gaten! De meeste advocaten hebben tot nu toe slecht werk geleverd op het gebied van het omgangsonrecht. Met 'in de gaten houden' wordt bedoeld: Vindt uw advocaat zelf ook, dat u en uw kinderen groot onrecht wordt aangedaan, indien er geen contact meer tussen u en hen is? En ook: Vraag uw advocaat, hoeveel tijd bepaalde handelingen in beslag gaan nemen en houd dit zelf bij in uw agenda.; in uw eigen zaak fungeert u dan als een soort 'secretaresse' van uw advocaat. Vooral belangrijk, wanneer

uw advocaat wat verstrooid is en uw zaak te lang op zijn bureau laat liggen.

En ook: Informeer hem/haar over het bestaan van de stichting “Dwaze Vaders”(*) en haar activiteiten. Kopieer deze informatie voor uw advocaat.

Mocht uw advocaat grof in gebreke blijven, dan kunt een klacht tegen hem/haar indienen. De Raden van Toezicht van de Orde van Advocaten zijn te vinden in: Alkmaar, Almelo, Amsterdam, Arnhem, Assen, Breda, Dordrecht, Den Haag, Groningen, Haarlem, Den Bosch, Leeuwarden, Maastricht, Middelburg, Roermond, Rotterdam, Utrecht, Zutphen en Zwolle.

Indien uw advocaat – behalve deze informatie – nog wat dieper wil ingaan (juridisch) op deze vaak niet makkelijke materie, kan hij of zij contact opnemen met: Mr. Ir. P.J.A.Prinsen, advocaat en procureur te Den Haag. Prinsen kan gerust een expert genoemd worden qua kennis van het omgangsonrecht (Familie- en Jeugdrecht).

- 4^e. Indien u goed kunt verwoorden, dat u en uw kinderen onrecht wordt aangedaan, open dan uw mond, als u dat nodig vindt, tijdens de zitting met de kinderrechter. Liefst in overleg met uw advocaat, ervan uitgaande dat deze goed werkt aan uw zaak. Houdt het vooral kort en duidelijk. Eigenlijk zijn de enige woorden, die de kern van de zaak raken: “Het is niet in het belang van mijn kinderen, indien zij geen contact meer mogen hebben met één van hun ouders!”

In wezen draait alles om deze woorden; méér woorden zijn eigenlijk niet nodig. Wanneer u merkt, dat de rechter, of de Raadsvertegenwoordigster deze woorden niet serieus neemt, dient u (of uw advocaat) ze te herhalen: “Het is niet in het belang van mijn kinderen, indien”.....enzovoorts.

Wanneer u merkt, dat ook bij herhaling niet serieus op deze woorden wordt ingegaan, kunt u gerust de rechter of de medewerkster van de Raad hierop wijzen.....en voor de derde maal uw woorden herhalen.

Laat u niet afleiden door allerlei bijzaken. De hoofdzaak is, dat u uw kinderen weer wilt ontmoeten. Simpel gezegd: U wilt

van punt A. naar punt B. en dat is een rechte lijn; alles wat daarvan afwijkt, is in wezen niet aan de orde!

- 5^e. Wees het niet eens met de beslissing van de kinderrechter, om de Raad voor de Kinderbescherming een onderzoek te gaan laten doen, indien u tenminste een ‘doorsnee-normale-vader’ voor uw kinderen was/bent. Het is volstrekt onzin, dat deze Raad nu ineens zou moeten gaan bekijken, of omgang tussen u en uw kinderen wel wenselijk is. Indien de rechter hieromtrent toch voet bij stuk wenst te houden, dan kunt u hem vragen:
- a: Dat in het onderzoek van de Raad wordt meegenomen de onwil en frustraties van de moeder.
- b: Dat u (totdat het onderzoek is afgerond) een voorlopige voorziening krijgt, welke inhoudt, dat u en de kinderen elkaar minstens één keer in de week kunnen ontmoeten.
- De rechter zal (zeker als u geen strafblad m.b.t. kindermishandeling heeft) u het voordeel van de twijfel moeten geven en ervan uit moeten gaan, dat u voorheen een normale vader was en dat nu nog steeds bent. Desnoods stelt u voor, dat u – gedurende dat onderzoek – uw kinderen ontmoet op neutraal terrein, bijvoor-beeld bij de Raad voor de Kinderbescherming zelf.
- De rechter dient er meer rekening mee te houden, dat u en uw kinderen elkaar wél blijven zien, dan niet!
- 6e. Indien u – ondanks uw protest – merkt, dat het toch de verkeerde kant uitgaat, overleg dan met uw advocaat, wat hiertegen ondernomen kan worden. De rechter hoort rekening te houden met het artikel in het Burgerlijk Wetboek, waarin vermeld wordt, dat de ouder, die niet tot voogd is benoemd, en het kind recht hebben op omgang met elkaar! (*)
- Een rechter kan de praktische bedoeling van dit artikel a.h.w.ontduiken, door de Raad voor de Kinderbescherming een onderzoek te laten doen. Uw advocaat hoort hiertegen te protesteren (zie ook bij 5.)!
- 7e. Indien u v a l s e l i j k wordt beschuldigd door uw ex, van bijvoorbeeld incest, laat uw advocaat dan een procedure

beginnen tegen haar wegens smaad, en mogelijk ook laster. Want deze beschuldiging heeft, behalve de walgelijke bijmaak, vérstrekkende gevolgen voor u en uw kinderen.

- 8^c. De enige momenteel tot uw beschikking staande sanctie-mogelijkheden naar uw ex toe, zijn: Geldboete per overtreding, of wijziging van de voogdij. (Het laatste is overigens niet een echt ‘sanctiemiddel’).

In beide mogelijkheden staat u zwak! En rechters zijn nog niet zo ver in hun denken en handelen, dat ze de voogdij het beste kunnen geven aan die ouder, die ook het contact tussen de kinderen en de andere ouder garandeert.

- 9^c. Indien uw kinderen uw achternaam hebben en uw ex probeert deze naam te wijzigen, is dit nimmer in het belang van de kinderen. Alleen wanneer u te boek zou staan als ‘massamoordenaar’ en ‘kinderverkrachter’, is het redelijk, om aan te nemen, dat het niet in het belang van de kinderen is, indien zij uw achternaam zouden hebben.

Binnen het omgangsonrecht is wijziging van de achternaam maar al te vaak gehonoreerd door de rechter, alleen maar omdat de moeder een nieuwe vriend zou hebben, of opnieuw getrouwd zou zijn en “het zo handig is”, wanneer haar kinderen dezelfde gezinsnaam zouden hebben (die van de moeder, of die van de nieuwe vriend van de moeder).

Onzin!

Het is ingrijpend voor een kind (en dat manifesteert zich vaak pas op latere leeftijd), wanneer de achternaam ‘weggepikt’ wordt, zonder dat het kind hierin zelf een overwogen stem kon hebben. (En op jonge leeftijd kunnen kinderen dit onmogelijk al overwegen).

(Destijds vermeldde de eerste druk, op deze plek, dat u contact met Jack Nuijten kon opnemen, als u meer inlichtingen m.b.t. naamswijziging wilde hebben....., en alleen wanneer uw ex serieuze plannen maakt, om de achternaam van de kinderen te wijzigen! Ik ben echter, na 1996, het contact met Jack kwijtgeraakt. In dit geval zou ik dan ook willen zeggen: Neem contact op met uw advocaat).

- 10^c. De wetgever is er nog steeds niet van doordrongen, dat een kind – juist bij scheiding – contact met beide ouders nodig heeft en dat beide ouders ouder behoren te blijven! (*)
Ook is zij er nog steeds niet van doordrongen, dat het tegenwerken aan een normale omgangsregeling niet in het belang van de kinderen, noch in uw belang is (in wezen een zware misdaad is) en dat er duidelijke sancties dienen te komen.

Tot zo ver de tien aandachtspunten uit de informatie, die de stichting “Dwaze Vaders” naar haar nieuwe donateurs zendt. (*) Uiteraard is het eerste aandachtspunt (met je aanstaande ex proberen tot een vergelijk te komen) het mooiste, het vriendelijkste en het beste. Ook politici kunnen zich volledig vinden in dit eerste aandachtspunt: “Zie je wel, zó moet het en zo kan het!” waarbij ze de schets uit de praktijk gemakshalve vergeten, evenals de overige aandachtspunten. Men kijkt slechts naar datgene, wat men graag wil zien en wat de minste problemen oplevert en waarvoor het minste werk gedaan hoeft te worden.

Het eerste – en vriendelijke – aandachtspunt gaat alleen op, wanneer een vader tijdig de bui (scheiding) ziet aankomen en bovendien een vrouw heeft, die redelijk is en redelijk blijft ten aanzien van de omgang met de kinderen.

Heel vaak echter ziet men de bui te laat aankomen, of wordt men er zelfs door overvallen en heel vaak ook heeft men allerminst met een redelijk blijvende vrouw te maken ten tijde van het echtscheidingsgewoel en de periode daarna. Toch vond ik het belangrijk, om met dit eerste aandachtspunt te beginnen, omdat het altijd beter is te beginnen met de mogelijkheid van de redelijkheid.

Overigens zit in dit aandachtspunt ook verweven, ‘dat ú stopt met ruziemaken’. Hiermee willen we zeggen: “Kijk naar jezelf.” Misschien lukt het je, om bepaalde spanningen in contact (m.b.t. de kinderen) met je aanstaande ex achterwege te laten en misschien heeft dit een goede uitwerking op het naar jou toe gerichte defensieve karakter van je vrouw.

Inderdaad...., soms kunnen mensen toveren door een punt te zetten achter de ruzie sfeer. Waarbij de nadruk toch wel blijft liggen op het helaas reële ‘soms’. Want heb je met een onredelijke, gefrustreerde,

labiele, hysterische vrouw te maken, in een scheidingssituatie, dan kun je gerust alle redelijkheid direkt op je buik schrijven en vergeten. Je komt dan terecht bij punt 2. t/m 9.

Het meest belangrijke, wat wij vaders in de omgangsonrechtsituatie willen bijbrengen middels de eerste informatie, is: Niet jij hebt te luisteren naar: Je ex, de rechter, de advocaat, de Raadsmedewerkster, en noem iedereen maar op, die er min of meer bij betrokken raakt, maar: Zij hebben te luisteren naar jou! Jij bent de vader en jij wenst het contact met je kinderen normaal blijvend te houden.

Dit geeft een totaal andere opstelling. Waarbij het er niet om gaat, dat een vader ineens met de botte bijl gaat hakken, doch met redelijke argumenten aankomt en deze blijft volhouden. In wezen heeft een vader voldoende aan dat ene belangrijke zinnetje, genoemd in aandachtspunt 4.: Het is niet in het belang van mijn kinderen, indien zij geen contact meer mogen hebben met één van hun ouders!

De opstelling van de afwachtende, hulpbehoevende, zijn mond houdende en passief blijvende vader, zal niets aan de situatie veranderen. De praktijk – de periode vanaf vooral 1971 tot aan de oprichting van de “Dwaze Vaders” in 1989 – heeft dit reeds laten zien. Vaders trokken altijd aan het kortste eind. Kinderen trokken in het verlengde hiervan eveneens aan het kortste eind, doordat zij ineens werden afgesneden van elk contact met hun vader, plus met de helft van hun familie. Niemand bemoeide zich ermee, niemand interesseerde zich ervoor en de enige keren, dat het omgangsonrecht af en toe het nieuws haalde (eens in de drie, vier jaar) was een klein berichtje in een krant over een vader, die zijn ex en/of zijn kinderen om het leven had gebracht (en zichzelf).

Vanaf september 1989 tot aan medio 1994 is het omgangsonrecht meer dan honderdveertigmaal in het nieuws geweest (televisie, radio, dagbladen, week- en maandbladen, zowel nationaal als regionaal), omdat vaders zich vanaf september 1989 duidelijk gingen verzetten. Desondanks blijven wetgever, Raad voor de Kinderbescherming, rechters en advocaten doen, alsof er nauwelijks iets aan de hand is en het allemaal wel meevalt. Nog steeds trekt een vader (en zijn kinderen) aan het kortste eind, wanneer de moeder de kinderen het contact met hun vader ontnemt.

Het enige wat vaders op dit moment vóór hebben op de periode van vóór 1989, is het bestaan van een stichting, waardoor zij weten, dat zij niet meer alleen staan in hun omgangsonrechtsituatie. Middels de stichting “Dwaze Vaders” kunnen lotgenoten met elkaar in contact komen. De stichting is weliswaar geen praatgroep voor vaders, die hun kinderen niet mogen zien, althans dat is niet de doelstelling van de stichting, maar door elkaar te ontmoeten tijdens demonstraties, bijeenkomsten en vergaderingen en door het ontvangen van ‘Het Bericht’ van de “Dwaze Vaders”, weet men, dat men niet meer alleen staat. (Met “demonstraties” wordt ook “akties” bedoeld).

Intussen voelt een ieder wel zijn eigen verdriet, onmacht en frustraties en woede. Maar de eenzaamheid van “niemand begrijpt me” is doorbroken. Met hoeft niet meer met het hoofd tegen de muur te lopen van volledig onbegrip. Zoals ook vroeger – nog niet eens zo heel lang geleden overigens – vrouwen die verkracht waren, door niemand gehoord of begrepen werden. Wanneer ze op het politiebureau aangifte deden van verkrachting, werd nogal eens (door mannelijke agenten) aangenomen, of zelfs gezegd: “Ja, maar dat zult u dan zelf wel uitgelokt hebben...!” In het recente verleden werden verkrachte vrouwen niet begrepen en zelfs beledigd. Dit is inmiddels behoorlijk veranderd. Ook vanwege speciale telefoonnummers, die deze vrouwen kunnen bellen en ook vanwege de mogelijkheid, dat slachtoffers van verkrachting elkaar konden gaan ontmoeten in praatgroepen en op ontmoetingsbijeenkomsten. Het leed en de emotionele pijn is daardoor niet ‘even’ weggenomen, maar het dragen wordt iets minder zwaar, vanwege het weten niet alleen te staan en niet de enige te zijn.

De schets van de praktijk in dit hoofdstuk en de aandachtspunten, welke ook voorkomen in de informatie voor dwaze vaders (*), is het allereerste wat wij deze vaders toesturen. In de hoop ze wakker te schudden en ze mondig te maken. Wanneer een vader alleen op weg gaat, deze informatie niet kent en ook geen weet heeft van andere vaders, die hetzelfde meemaken, duurt het soms vijf jaar, voordat die vader erachter is, wat hij in drie kwartier in de hem toegestuurde informatie had kunnen lezen en weten. Ondanks deze belangrijke bron van informatie, moet een vader veelal toch dezelfde lijdensweg afleggen, maar niet meer ‘door niemand begrepen’ en niet meer totaal alleen.

De schets van de praktijk, de aandachtspunten en het overige in de eerste informatie, betekent geen vrijbrief, waardoor een vader zijn kinderen de volgende week weer normaal kan ontmoeten. Maar het geeft hem wel een voorsprong van vijf jaar mondigheid, weten en handelen. Vooral dit laatste is belangrijk: Handelen (*).

Wie de eerste informatie leest, en er geen punten uithaalt, om er daadwerkelijk iets mee te doen, had die drie kwartier lezen beter op een gezellig terrasje kunnen doorbrengen.

Een situatie die niet algemeen voorkomt en die ik daarom niet onder de aandachtspunten heb genoemd, is wanneer een vader gehuwd is geweest met een vrouw van buitenlandse afkomst. Deze vrouwen beschikken over een extra middel, om omgangsonrecht te bedrijven: Ze nemen gewoon de benen naar hun moederland, met medeneming van de kinderen. De vader heeft vervolgens het nakijken.....

er zijn vaders geweest, die hun kinderen achterna zijn gereisd en geprobeerd hebben, om hun kinderen heimelijk de grens over te krijgen. Ze kregen hierdoor te maken met de wetten, die in dat land gelden, zoals Rob Reekers, die in januari 1994 in een cel op de Filippijnen belandde en de doodstraf boven het hoofd hing, omdat hij geprobeerd had 'een' kind (zijn dochtertje) te 'ontvoeren'.

Het is al rijkelijk laat, indien het onheil geschied is. Vóór die tijd dient er actie ondernomen te kunnen worden tegen dergelijke praktijken; weer dus de wetgever in Nederland!

Waar de wetgever – en velen met haar – al lang onderkennen, dat allochtone kinderen sowieso een achterstand hebben, indien zij vanuit hun geboorteland in Nederland komen te wonen, blijft de wetgever volkomen passief en blind voor het feit, dat het dan ook niet in het belang van het (in Nederland geboren) kind is, indien dit door de moeder meegesleept wordt naar het buitenland...!

Vervolgens – in het kader van omgangsonrecht – is het volstrekt niet in het belang van het kind, wanneer het, vanwege vertrek met de moeder naar het buitenland, totaal geen contact meer met de vader kan hebben. Twee belangrijke redenen dus voor de wetgever, om ook hier een halt aan toe te roepen.

Achtste hoofdstuk.

De rol van de wetgever:

Politici zijn mensen, die ver van de praktijk van de samenleving afstaan. Zij heten volksvertegenwoordigers te zijn, maar veelal vertegenwoordigen zij in de eerste plaats hun eigen belang: Hun persoonlijke belang en hun partijbelang. Deze twee belangen staan voorop.

Het is belangrijk, om dit te weten. Bij het schrijven van dit boek heb ik mij voorgenomen, om niet om de hete brij heen te draaien en de inhoud niet te verpakken in mooie woorden, die voor iedereen acceptabel zijn om te lezen, waarna het boek weer dicht kan en in de boekenkast dienst kan gaan doen als vulling.

Wie een gevecht begint, moet weten tegen wie hij vechten moet.

Een beroepsboxer weet tegen wie hij moet gaan vechten.

De tegenstander is iemand van dezelfde gewichtsklasse en heeft een bepaalde reputatie en een bepaald karakter. Ook zijn er regels voor het gevecht: Onder de gordel mag niet geslagen worden en iedere ronde heeft een bepaalde tijdsduur, terwijl het gevechtsterrein zeer precies is afgebakend: De ring, ook al is hij vierkant.

Wie een gevecht begint tegen politici.....

Eigenlijk is dit al heel verkeerd gezegd. Ik wilde zeggen: Wie een gevecht begint tegen politici, waarvan hij weet, dat deze politici eerlijk en rechtvaardig zijn en inderdaad 'op die stoel zitten', om het volk te vertegenwoordigen, heeft slechts gezonde en redelijke argumenten en eventueel getuigen en bewijsmateriaal nodig. Bij eerlijke, redelijke politici zou dit voldoende moeten zijn.

Moeten vechten tegen politici houdt echter al in, dat er iets niet klopt. Vooral wanneer er duidelijk bewijsmateriaal en getuigen zijn. Zou dat er niet zijn en men gaat toch een gevecht met politici aan, dan vecht men in wezen tegen zichzelf en kan die politici hun passieve houding moeilijk kwalijk genomen worden, want iedereen kan wel zeggen of vinden, dat politici dit of dat zouden moeten aanpakken.

Wanneer een politicus iets niet helemaal duidelijk is en hij of zij vraagt om uitleg, dan wil ik dit niet scharen onder het begrip 'vechten'. Maar wanneer je met duidelijke argumenten komt, en met bewijsmateriaal en

met vele getuigen, en behalve aangeeft, dat er iets niet klopt, ook aangeeft, hoe het anders kan....., maar men doet net of men je niet hoort en niet ziet, dan is er iets heel erg fout met die politici zelf.

Toch heeft het bestuur van de stichting “Dwaze Vaders” gemeend, na drie jaar vruchteloos aanbieden van petities, om de fout bij zichzelf in de eerste plaats te zoeken. “Misschien ligt het aan ons en gebruiken we een verkeerde taal voor deze mensen!” dachten we. Daarom besloten we, om onze petitie in 1993 (gedeeltelijk) in de Chinese taal aan te bieden. Altijd de moeite waard, om dat te proberen.

Maar ook de Chinese taal verstonden ze niet.

Vechten met politici, keer op keer terugkomen met telkens precies hetzelfde, is een kwalijke zaak; politici zijn volksvertegenwoordigers. Althans, dat behoren zij te zijn.

Wanneer een groep mensen keer op keer op keer met dezelfde (ernstige) klacht terugkomt en deze groep mensen ook nog eens bestaat uit getuigen (zij die de klacht, het onrecht, zelf hebben meegemaakt of nog meemaken), terwijl de politici blijven doen, alsof er niets aan de hand is....., dan zijn dit geen volksvertegenwoordigers. Het zijn in de eerste plaats eigen-partij-belang-vertegenwoordigers en eigen-belang-vertegenwoordigers.(*). Dit is heel belangrijk om te weten, want het is bepalend voor de strijd, die je te strijden hebt.

Niet weten tegen wie of wat je moet strijden, kan inhouden dat je vergissingen maakt, of zelfs dat je de moed laat zinken.

Wel weten tegen wie of wat je moet strijden, betekent, dat je je kunt klaarmaken voor die strijd, de juiste wapens kunt omgorden, of....., dat je rechtsomkeert maakt en überhaupt niet begint met de strijd.

een politicus staat niet ver van de samenleving, omdat hij de spreektaal van het volk – dat hij vertegenwoordigt – niet zou beheersen, of omdat hij niet weet, wat de prijs is van een boerenkool in de supermarkt, maar omdat hij (of zij) gevoelsmatig ver van het volk afstaat, vanwege partijbelang en eigen belang, welke op de allereerste en egoïstische plaats komen. Dit egoïsme en deze afstand kunnen heel lang in stand gehouden worden, omdat praktisch gezien een politicus altijd vrijuit gaat. Indien u een baan heeft en er met de pet naar gooit, of regelmatig of langdurig in gebreke blijft, ondanks dat u herhaaldelijk gewaarschuwd bent, dan raakt u uw baan gegarandeerd kwijt. Des te

lager u staat op de ladder, qua werkzaamheden, verantwoordelijkheden en qua betaling, des te eerder loopt u het risico uw baan kwijt te raken. Des te hoger u staat op de maatschappelijke ladder en des te groter uw verantwoordelijkheden zijn, des te veiliger bent u, ook indien u langdurig in gebreke blijft.

Uiteraard doen politici veel van hun werk naar behoren. Ze zijn aanwezig, indien vergaderingen dit verlangen, ze staan de pers te woord, indien dit gewenst is en ze spreken mooie woorden, naarmate de verkiezingen naderen. Zo – voor het oog – doen ze hun werk goed en uiteraard houden ze zich bezig met wetsvoorstellen en wijzigingen van wet. Of deze voorstellen en wijzigingen altijd juist zijn, daar maakt de doorsnee burger zich niet druk om. Behalve wanneer het om geld gaat, de eigen portomonnee; dan komt men in het geweer. Terecht. Maar verder zijn wij (burgers) niet al te kritisch ten aanzien van het werk van politici. Totdat u persoonlijk met een ernstig probleem of onrecht wordt geconfronteerd.

Maar zelfs dan nog is het moeilijk, om kritisch te zijn ten aanzien van politici, die gewend zijn, om u snel monddood te maken. Daarbij woorden gebruikend, die voor u nauwelijks te volgen zijn.

Alleen een politicus of een doorgewinterde cabaretier zijn in staat, om tien minuten te praten, zonder iets te zeggen. Zij kunnen om de hete brij, om de essentie van een probleem heen praten, daarbij u de gedachte gevend, dat zij werkelijk aandacht aan u en aan uw probleem hebben besteed. Een cabaretier doet dit met een vooropgezette bedoeling, uiteindelijk om u te vermaken, of dieper door te laten denken. Een politicus doet het, omdat hij/zij ver van de werkelijkheid (van u en uw probleem) staat.

Een politicus kan zijn eigen, vrije gang gaan ten aanzien van u en uw probleem. Ze dienen wel rekening te houden met het partij-belang. Zo lang ze dat doen, kunnen ze hun gang blijven gaan.

Uiteraard praat ik hier niet over ‘kleine problemen’. Wanneer u ruzie heeft met uw buurman, heeft het weinig zin, om politici hiermee lastig te vallen. Maar zodra blijkt, dat de ruzie die u en uw buurman hebben, structureel is (d.w.z. dat nog veel meer mensen om dezelfde reden ruzie met hun buurman hebben en deze ruzie uiteindelijk voortkomt uit verkeerde regelgeving door de wetgever), is het uw goed recht, om

politici hierop te wijzen en ze ermee lastig te vallen, totdat u (en anderen in dezelfde situatie) gehoord wordt.

Behalve de lakse houding van politici, is er nog een belangrijk gegeven, om te weten in de strijd tegen dit soort mensen: In wezen, in diepste wezen, is democratie niet meer dan een woord. Democratie, in de letterlijke betekenis van het woord, bestaat niet. En als het wel zou bestaan, dan werkt het niet. We denken, dat we in een 'democratisch geregeerd' land leven. Maar we worden dictatoriaal geregeerd door mensen, die weinig verstand van de werkelijkheid hebben en heel andere belangen voor ogen hebben, dan waar u en ik ze voor gekozen hebben.

Het enige democratische aan onze democratie is, dat wij vrij zijn, om onze dictators te kiezen. Daarna houdt het op.

Daar waar een ouder in de eerste plaats met zijn/haar eigen belang bezig is, doet hij/zij de kinderen te kort. Daar waar politici (de 'ouders' van het volk) in de eerste plaats met hun eigen belang en partij-belang bezig zijn, doen ze het volk te kort.

Zo lang iemand zonder al te veel kritiek en zonder al te veel risico zijn of haar eigen gang kan gaan, worden gemakzucht en onverschilligheid de twee oogkleppen, die men op kan houden. Niemand neemt ze weg. Dit geldt voor misdadigers, verkrachters, incestplegers, maar ook voor rechters, advocaten, Raadsmedewerkers en politici, en ook voor u en mij. Het geldt voor een ieder, die zonder goede controle werk mag doen, waaraan bijzonder grote verantwoordelijkheden verbonden zijn.

Waarom ga ik zo diep, of zo kritisch in op dit onderwerp? Waarom sta ik hierbij stil? Dit heeft toch niets met hulpverlening te maken aan vaders, die hun kinderen niet mogen zien....?

Ik sta hierbij stil, omdat ik niets ten aanschouwe van het ontstaan, bestaan en kunnen blijven voortbestaan van het omgangsonrecht terzijde wens te laten liggen. Daarbij komt, dat het voor de slachtoffers bij de verwerking van het verdriet belangrijk is, om het naadje van de kous te weten. En met 'slachtoffers' bedoel ik dan niet alleen de vaders, maar ook de kinderen.

Zelf heb ik geen vragen meer, geen verwerkingshiaten meer, vanwege het feit, dat ik een groot en belangrijk deel van mijn jeugd geen contact

met mijn vader heb gehad. Ik weet, dat dit ten dele kwam, vanwege de woede, of het niet kunnen omgaan met de situatie, van mijn moeder. Maar ik weet ook, dat mijn moeder geen rem op haar wraak jegens mijn vader ontmoette, omdat de wetgever hierin niet voorzien had.

En ik weet, dat mijn vader nergens kon aankloppen met betrekking tot het gemis van zijn kinderen, omdat de wetgever hier totaal geen oog voor had.

Ik ben het nooit eens geweest met het gezegde: “Waar twee kijven, hebben twee schuld!” In de ene situatie zal dit wel van toepassing kunnen zijn, maar in een andere situatie kan dit een zeer onrechtvaardige uitspraak zijn. En voor wat betreft de omgangs-onrechtsituatie kan ik zeggen: Veel meer dan alleen de ruziemakende ouders hebben schuld. Ik sta niet toe, dat gezegd zou kunnen worden, dat rechters, advocaten, medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming, medewerkers van gezinsvoogdij-instellingen, en vooral de politici, geen schuld zouden hebben. In de oorzaak- en gevolg vraag staan de politici zelfs bovenaan, wat schuld betreft aan omgangsonrecht. Indien zij hun werk destijds goed gedaan zouden hebben, dan hadden rechters, medewerkers van Raden, enzovoorts, maar ook de scheidende ouders zich daarnaar moeten schikken.

Zoals politici er echter mee omgaan (totaal passief en indien actief, dan nog verkeerd!), heeft dit tot gevolg, dat echtscheiding (of anderszins uitelkaar gaan) een arena is, waar alles is toegestaan en waar één van de ouders (praktisch altijd de vader) en de kinderen er zwaar de dupe van worden en grote schade oplopen.

Met betrekking tot de hulpverlening aan vaders, maar straks ook aan kinderen (zie vijftiende hoofdstuk), is het belangrijk, om een andere schuldige aan te kunnen wijzen buiten de vaderfiguur, buiten de moederfiguur en buiten het kind! Niet om gemakshalve een zondebok te hebben, waardoor de spanning en het zoeken naar de schuldvraag afgeleid kan worden van de vader, de moeder of het kind (kinderen kunnen met schuldgevoelens zitten voor wat betreft de heibel tussen hun ouders), maar om de werkelijkheid onder ogen te zien, waardoor dit omgangsonrecht kan plaatsvinden.

Ik zal niet toestaan, dat de meest verantwoordelijken voor het ontstaan, bestaan en voortbestaan van het omgangsonrecht buiten schot blijven. Dit is belangrijk in het verwerkingsproces van de vader, van het kind en ook van de moeder, die het kind heeft weggehouden van de vader.

Begin zeventig jaren werd echtscheiden vergemakkelijkt door de wetgever. Hierbij heeft de wetgever volledig over het hoofd gezien, dat echtscheiden inhoudt: Een sfeer van ruzie, verdriet, onbegrip, wantrouwen, woede en frustratie tussen twee mensen, waarbij – indien deze twee mensen kinderen hebben – de kinderen letterlijk en figuurlijk tussen twee hete vuren zitten van twee mensen, van wie zij evenveel wensen te houden.

Bij het vergemakkelijken van echtscheiding, had de wetgever hier rekening mee moeten houden en had zij regels moeten opstellen, waardoor kinderen in deze oorlogssituatie beschermd zouden worden. Het is een oergegeven, een volkomen natuurlijk gegeven ook, dat een kind een vanzelfsprekende genegenheid voelt voor zowel de vader als de moeder. In literatuur duiken, om na te gaan of dit inderdaad zo is, betekent in literatuur duiken, om na te gaan of water inderdaad nat is. Wie wil weten, wetenschappelijk onderbouwd, of water inderdaad nat is, bevindt zich wat dat betreft op het niveau van een éénjarige.

Wie wil weten, of het inderdaad een oergegeven is, een natuurlijk gegeven, dat kinderen zowel van hun vader als van hun moeder houden, beiden belangrijk vinden in hun leven, bevindt zich wat dat betreft tevens op het niveau van een éénjarige. En éénjarigen, of mensen op dat denkniveau, behoren geen deel uit te maken van een volksvertegenwoordiging, noch deel uit te maken van een Raad voor de Kinderbescherming, noch rechter te zijn.

De wetgever hanteert ten opzichte van hetgeen de “Dwaze Vaders” aandragen, telkens twee ontwijkende manoeuvres:

- 1ste. De wetgever kan zich nu eenmaal niet bemoeien met een dergelijke persoonlijke aangelegenheid;
- 2de. Omgang kun je niet afdwingen en zeker niet bij wet.

Dit zijn grove onwaarheden.

In de eerste plaats bemoeit de wetgever zich dagelijks met persoonlijke aangelegenheden op allerlei terrein. En wat het meest persoonlijke terrein betreft, de relatie tussen twee mensen, zit de wetgever met haar bemoeienis hier volop in. Schandelijk vond ik bijvoorbeeld destijds de heksenjacht op uitkeringsfraude, waar men – als overheid – doordrong tot in de badkamers van bijstandmoeders, om het aantal tandenborstels

te kunnen tellen. Twee volwassen tandenborstels hield in, dat mevrouw dus een relatie had en dat haar uitkering gekort moest worden. Er zijn heel andere methodes, om uitkeringsfraude tegen te gaan. Uitermate vriendelijke methodes zelfs, waarbij men weldegelijk een centje mag bijverdienen, ook al heeft men een uitkering. Hier verder op ingaan, ligt niet in de lijn van dit boek. Maar ik wil niet alleen roepen, dat iets belachelijk is, maar ook aangeven, dat en hoe het anders kan.

Een ander voorbeeld van vergaande overheidsbemoeienis in de persoonlijke leefsituatie is de wet, die verkrachting binnen het huwelijk strafbaar maakt. Op zich is het goed, dat sexueel contact, tegen de wil van iemand, strafbaar wordt gesteld. Maar verkrachting binnen het huwelijk houdt in de praktijk in, dat de wetgever naast het bed van de echtelieden zou moeten gaan staan, om te constateren of er sprake is van verkrachting of niet. Tevens houdt deze wet in, dat een man zijn vrouw niet meer zou mogen 'veroveren'. En dat vrouwen, die het soms fijn vinden, om veroverd te worden, dit niet meer fijn zouden mogen vinden. Waar ligt de grens tussen verkracht worden en veroverd worden....? En wat heeft de wetgever daar in 's hemelsnaam mee te maken?! (Vooral, omdat mishandeling en geweld, of het nu buiten of binnen het huwelijk is, op zich al strafbaar waren).

Tevens houdt die wet in, dat iedere vrouw – of het nu waar is of niet – zonder getuigen naar de politie kan stappen, om aan te geven, dat zij verkracht is door haar man. Stel je voor dat een man en een vrouw sexueel contact hebben, na een periode van ruzies...., dan kan het vrijen heel lekker en mooi aanvangen, maar halverwege kan de vrouw er ineens weer genoeg van krijgen en besluiten, om de man aan te geven wegens verkrachting.....

Deze wet had er nooit hoeven te komen. Want indien een vrouw binnen haar relatie één of meerdere malen bruut door haar man wordt verkracht, dan zou zij altijd aangifte kunnen doen vanwege lichamelijke mishandeling. Hoe die lichamelijke handeling plaatsvond, zou zij naderhand, niet en plein publiek, maar in een besloten kamer met een vrouwelijke rechter, kunnen specificeren.

Toch is de overheid met deze wet, op verkrachting binnen het huwelijk, gekomen. En vervolgens durft deze zelfde overheid te beweren, dat zij zich niet met al te persoonlijke gelegenheden in de

relatiesfeer kan bezighouden, of met wetten daarvoor kan komen. Huichelarij van de bovenste plank!

Daarbij.....: De wetgever die zegt, dat zij zich niet wil bemoeien met omgang tussen gescheiden vaders en hun kinderen, bemoeit zich al jaren hiermee, maar dan wel op een heel verkeerde en schandalige wijze. De overheidsbemoeienis op dit moment m.b.t. het omgangsonrecht, bestaat uit: Uitspraken van rechters en bemoeienis van de Raad voor de Kinderbescherming (Justitie-orgaan).

De leugen is, wat dit betreft, compleet. En als een leugen, ook van de overheid, compleet is, betekent dit, dat er andere tijden gaan komen. Compleet is compleet en vraagt om iets anders.

Waar de ene burger andere burgers grote schade berokkent met zeer ernstige gevolgen, dient de overheid in te grijpen. Wanneer een burger een bank overvalt, laat hij een aantal mensen schrikken en die schrik blijft hen nog wel enige tijd bij. De overheid is in dit soort situaties duidelijk: De misdadiger moet opgespoord, gegrepen, berecht en gevangens gezet worden. Ook als een burger te veel alcohol nuttigt en vervolgens gaat autorijden en anderen schade berokkent, is de overheid duidelijk: Grijpen, berechten en boete, in beslagname rijbewijs of vrijheidsstraf. Zo zijn er nog legio situaties te bedenken, waarin de overheid duidelijk optreedt, indien een burger anderen schade berokkent. Maar wanneer een vrouw haar kinderen willens en wetens weghoudt bij de vader van die kinderen en deze vader vervolgens door een hel gaat, diep getroffen wordt, zijn baan hierdoor kwijtraakt, aan de drank gaat, of gaat roken als een schoorsteen, psychische hulp behoeft en wat dies meer zij....., dan zwijgt de overheid. Dat deze vrouw haar kinderen hiermee ernstig te kort doet en hen opzadelt met een enorm probleem voor de rest van hun leven, interesseert de overheid ook niet.

In de tweede plaats zeggen politici, dat omgang nu eenmaal niet bij wet kan worden afgedwongen. In werkelijkheid zeggen ze hiermee (overigens zonder dat zij dit zelf beseffen), dat er iets heel ernstigs aan de hand is, wat de overheid naderhand niet middels wetgeving kan herstellen. Hoe durven ze te spreken over 'omgang afdwingen', waar het gaat om de relatie tussen een vader en zijn kind?! Want wanneer moet omgang afgedwongen worden tussen een vader en zijn kind?

Wanneer er iets gebeurd is, waardoor omgang niet meer volgens de natuur en volgens een oeroude wet kan plaatsvinden. Dit ‘iets’ is: Lange tijd geen contact tussen de vader en zijn kind, waarbij het kind in die periode door de moeder banggemaakt en geïndoctrineerd is jegens de vader.

Dat is, wat er in werkelijkheid gebeurt.

Dat is, wat ik heb meegemaakt, mijn broers en zusje meegemaakt hebben en wat ik van vele andere kinderen gehoord heb, die inmiddels wél weer contact met hun vader hebben.

Dat is, wat mijn ogen zien en mijn oren horen, nadat ik de verhalen heb gehoord van meer dan duizend vaders in Nederland. (“Mijn kind reageerd angstig en liep hard bij me weg, roepend: “Ik mag van mamma niet met je praten!””).

Dat is de werkelijkheid en intussen blijven politici volhouden, dat omgang nu eenmaal niet afgedwongen kan worden.

Je kunt alleen maar spreken van ‘omgang afdwingen’, indien er dusdanige dingen zijn gebeurd, waardoor omgang niet meer vrijwillig en natuurlijk en gezond kan plaatsvinden. Maar wát datgene is, de oorzaak hiervan, daar sluiten de politici hun verstand voor.

Wie getuigen van een onrecht niet gelooft, maakt zichzelf steeds ongeloofwaardiger en zelfs belachelijk.

Hoe het in de praktijk anders kan en waar de wetgever een eerste en voornamelijk rol heeft, wil ik duidelijk maken door de vier eisen van de stichting “Dwaze Vaders”(*) te noemen:

1. Anders scheiden.
2. Beide ouders moeten ouder blijven.(*)
3. Een 48-uursregeling.
4. Sancties.

Anders scheiden.

Wanneer mensen te kennen geven, dat zij zonder al te veel rompslomp willen kunnen scheiden en indien de wetgever hierop inspeelt, dan moet een ieder dit zelf maar weten. Mijn zegen hebben ze niet, want ik geloof eerder in praten over moeilijkheden, met een onafhankelijke en deskundige derde (maatschappelijk werker of gezinstherapeut) en –

ondanks de ontstane moeilijkheden in de relatie – gedurende die gesprekken gewoon doorgaan met elkaar en nog niet definitief en officieel scheiden. Mensen (ook ik in het verleden) gaan vaak veel te snel uitelkaar en roepen veel te laat hulp in, of beter gezegd: Men roept nooit hulp in.

In praktisch iedere liefdesrelatie is het zo, dat er een lange periode kan ontstaan, waarin je even op elkaar uitgekeken bent en zelfs in een ruziesfeer met elkaar terechtkomt. Maar het doorzetten, het niet opgeven en het inroepen van (deskundige) hulp, kan er uiteindelijk in resulteren, dat je toch bijelkaar blijft en dat je misschien nog veel meer van elkaar leert te houden en zelfs weer opnieuw verliefd kunt worden op elkaar. De kunst van een goede relatie is, om niet makkelijk op te geven en er desnoods een derde bij te halen. Makkelijk je relatie opgeven en makkelijk weer een nieuwe relatie beginnen, betekent dat je ook in die nieuwe relatie vroeg of laat weer geconfronteerd zult worden met een ‘kille periode’.

En dan.....?

Geef je dan ook die relatie weer op...?

Wat is dan het uiteindelijk resultaat voor jezelf?

Meestal eenzaamheid.

De meeste kranten (en internet) staan wekelijks vol met mensen, die op zoek zijn naar een partner. Ook zijn er veel relatiebemiddelingsbureaus. Het gaat meestal om mensen tussen de dertig en zeventig jaar.

Vechten (in figuurlijke zin) voor je relatie is veel meer waard, dan makkelijk opgeven, of overstappen op een ander, waar je vroeg of laat hetzelfde weer mee zult beleven.

Ooit was er een tijd, dat je gek was op elkaar en voor elkaar koos als levens- en liefdespartners. Wanneer de ‘sleur’ komt, is het de kunst, om deze te doorbreken. En niemand hoeft zich te schamen, om daar deskundige hulp bij in te roepen. Jullie zijn het waard!

Maar – nogmaals – wie makkelijk wil kunnen scheiden, staat het vrij, om dit te doen. We hebben een overheid, die het volk niet regeert, maar het volk geeft, waar het om vraagt, dus niemand zal u een strobreed in de weg leggen.

En laat vooral niemand nu zeggen, dat je dus beter niet kunt trouwen, omdat een eventueel scheiden altijd doet lijden. Scheiden betekent vooral: Bij je levenspartner weggaan en of je nu wel of niet getrouwd

was, dat doet niets af aan de pijn of problemen rond het scheiden. Bij trouwen is 'dat papiertje' wel belangrijk, maar bij scheiden niet; de pijn is in beide gevallen hetzelfde.

Het makkelijk uitelkaar kunnen gaan, mag dan lijken op een verworven vrijheid, waarbij een ieder zelf mag weten, hoe hij of zij dit doet....., anders ligt het, wanneer er jonge, opgroeiende kinderen in het spel zijn. Mensen met kinderen zouden niet zo gemakkelijk moeten kunnen scheiden. De wetgever dient een fase in te bouwen van bezinning. Niet omdat de partners dit graag willen, noch omdat de wetgever dit graag zou willen, maar louter en alleen vanwege de kinderen! Ik proclameer hiermee niet, dat ouders dus ten koste van vele ruzies bijelkaar moeten blijven vanwege de kinderen. Zoals ik in het eerste hoofdstuk al opmerkte, kan het uitelkaar gaan van je ouders bijna iets feestelijks hebben, vooral wanneer er dagelijks (of 's nachts) hevige ruzies zijn, die aan jou als kind niet voorbij gaan. Voor een kind kan het een opluchting betekenen, wanneer.....er een einde komt aan de ruzies tussen beide ouders. Ik zeg niet: Wanneer beide ouders uitelkaar gaan, waardoor er ook een einde komt aan de ruzies thuis, want in de eerste plaats is het een wens van ieder kind, dat zijn ouders gewoon (maar dan wel gewoon) bijelkaar blijven en in de tweede plaats begint er vaak iets anders, wanneer de ruzies binnenshuis stoppen vanwege het uitelkaar gaan van de ouders.....: Op een andere manier wordt de strijd vervolgens voortgezet, waarbij de kinderen als pionnen misbruikt worden. Omgangsonrecht.

Ik wil dus niet gemakshalve de boel omdraaien en stellen, dat een kind opgelucht ademhaalt, wanneer de ouders uitelkaar gaan. Dit is niet in de eerste plaats de wens van een kind. Een kind vindt het fijn, wanneer de ruzies stoppen!

Indien dit alleen bereikt kan worden, wanneer de ouders uitelkaar gaan, dan zij het zo, maar dan wil een kind wel normaal vervolgens in contact blijven met zowel de moeder als ook met de vader.

De grootste opluchting en de meest eerlijke en gezonde opluchting voor een kind is het, wanneer er een einde komt aan de ruziesfeer tussen de ouders, doordat zij weer verzoend raken met elkaar.

Natuurlijk kan het kind een periode hebben, waarin het zijn moeder of zijn vader wegwenst. Zoals ik die periode vroeger ook gehad heb. Dat kinderen gedurende een bepaalde periode in hun leven dit wensen, is

net zo gezond, als dat kinderen hun ouders tegen elkaar uit proberen te spelen, of deze ouders nu bijelkaar wonen of niet. “Bij mamma krijg ik eerder dit voor elkaar en bij pappa krijg ik eerder dat voor elkaar. Dus voor dit moet ik mamma hebben en voor dat moet ik pappa hebben!”

Wel zo prettig – en duidelijk voor de ontwikkeling van het kind – indien beide ouders met betrekking tot de opvoeding en benadering van het kind het eens zijn met elkaar en zich niet al te verschillend opstellen, alhoewel kleine verschillen, in benadering tussen moeder en kind en vader en kind, op zich een dankbare, gezonde afwisseling voor het kind kunnen betekenen. Eens zal het kind toch wel wensen, om ‘groot’ te zijn en zijn/haar eigen gang te kunnen gaan, los van wat de ouders wensen of willen.

Bij een andere manier van scheiden denk ik aan alle soorten scheidingen - met of zonder kinderen, gehuwd of niet gehuwd - , omdat dit beter is, dan net zo makkelijk uitelkaar kunnen gaan, zoals je een kilo suiker in de supermarkt kunt kopen. Maar in het kader van het bespreken van het omgangsonrecht, wil ik het anders scheiden voor mensen zonder kinderen (of met kinderen in de leeftijd boven de veertien jaar) buiten beschouwing laten.

Waar het een man en een vrouw betreft met jonge, opgroeiende kinderen, is de wetgever verplicht, om een bezinningsfase in te bouwen, omdat deze bezinningsfase het begin is van het beschermen van jonge kinderen in een oorlogssituatie, wat scheiding van ouders meestal voor hen betekent.

De ouders zijn vervolgens niet verplicht, om zich hieraan te houden; je kunt mensen niet verplichten, om in gesprek te treden met een therapeut, maar indien zij zich hieraan niet houden, zullen zij ook niet kunnen scheiden. Dit geldt dan ook voor partners, die zonder huwelijksbriefje bij elkaar wonen. Ook zij dienen in vele opzichten dezelfde rechten en plichten te hebben, als gehuwd samenwonenden. Belastingtechnisch is dit al lang het geval. Ook m.b.t. het aangaan van leningen en m.b.t. nog andere aangelegenheden, maakt het voor de buitenstaander weinig uit, of men officieel gehuwd is, of niet. Mensen zijn levenspartners van elkaar, gehuwd of niet, met de daarbij behorende rechten en verplichtingen. Zeker wanneer er kinderen in het spel zijn en daar doel ik nu op. Kinderen kunnen niet bepalen, of hun

ouders officieel hadden moeten huwen of niet. Voor een kind geldt slechts die ene simpele wet: “Ik heb een pappa en ik heb een mamma!” Zo lang mensen niet officieel kunnen scheiden, blijven dezelfde rechten en plichten ten opzichte van elkaar bestaan, of ze nu nog bij elkaar wonen of niet. Wanneer men zich echter aan de scheidingsregels gaat houden, die de wetgever ingebouwd heeft in geval van scheiding met kinderen, kunnen zij na verloop van tijd gaan scheiden, indien zij (of één van hen) dit dan nog steeds wenst.

De wetgever is *verplicht*, om regels in te bouwen, omdat zij verplicht is, om zwakkeren in de samenleving te beschermen en te helpen.

Kinderen zijn, in conflictsituaties van volwassenen, altijd de zwakkeren. Met name waar het een conflictsituatie betreft tussen de beide ouders van het kind, begrijpt toch iedere simpele ziel, dat het kind hiervan de dupe wordt, in ernstige mate....?!

De politici die de wet geven, begrijpen dit nog steeds niet.

Een kind raakt in een ernstige, emotionele conflictsituatie, wanneer twee volwassen mensen, van wie het evenveel houdt en voor wie beide van essentieel belang zijn in het leven van het kind, ruzie maken met elkaar. Het kind kan niet kiezen. Kiezen voor de moeder betekent immers verraad aan de vader, terwijl kiezen voor de vader verraad betekent aan de moeder. En dergelijke walgelijke keuzes voor een kind betekenen ook verraad aan het wezen van het kind zelf!

Zoiets mag je een kind niet aandoen. In zo'n situatie mag je een kind niet aan z'n lot overlaten, zoals nu al wel tientallen jaren gebeurt en nog steeds.

Van de beide ouders, die in een ernstige conflictsituatie met elkaar zijn, kun je niet de wijsheid verwachten, dat zij dit kunnen opvangen voor het kind. In het verlengde hiervan kun je beide families van de ruziemakende partners ook niet als conflictoplossers of katalysators ten behoeve van het kind aanwijzen; vaak kiest de familie van de vrouw partij voor de vrouw en de familie van de man partij voor de man.

Buren kun je er al evenmin mee opzadelen en ook vrienden of kennissen zijn geen onpartijdige hulpverleners.

Daarom – vooral vanwege de schade voor het kind – dient de overheid met duidelijke regels te komen, om de schade te beperken.

Welke zijn die regels?

1°. Ouders (met jonge, opgroeiende kinderen tot de leeftijd van veertien jaar) die willen scheiden, dienen dit kenbaar te maken bij een Scheidingsbureau (waar doorgewinterde deskundigen in dienst zijn en geen amateurtjes). Eén van hen kan dit kenbaar maken, of beiden.

2°. Binnen vijf dagen hoort het Scheidingsbureau contact op te nemen met de ouders, die te kennen hebben gegeven te willen scheiden.

Indien dit bureau in gebreke blijft, volgt er een aantekening voor de medewerker, die in gebreke is gebleven, alsmede voor de staf van het bureau. (Dan moet men maar zorgen, dat men vlotte werkers aanstelt). Het gaat immers om een belangrijke kwestie?! Men dient de taak daarom serieus te nemen. Indien het bureau zegt, overbelast te zijn, dient het aantal medewerkers en deskundigen uitgebreid te worden. Dat laatste is dan een zaak voor het Ministerie, waar dit onder valt.

(Het komt misschien wat vreemd over, bij buitenstaanders, om direkt al te beginnen met: “Indien dit bureau in gebreke blijft....” en dat daar vervolgens meteen op ingespeeld moet worden (aantekening/klacht). Ik heb echter zo vaak, zo veel meegemaakt, dat medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming en andere ‘hulpverleners’ (ook advocaten) er met de pet naar gooiden en de zaak rustig op z’n beloop lieten en er a l l e tijd voor namen....., terwijl iedere dag, dat je je kind niet mag zien, er één te veel is en gevuld is met verwarring, wanhoop en verdriet. Elke dag! Daarom zal dit vreemd overkomen bij buitenstaanders, mensen die het niet ervaren hebben; maar de vaders die dit meemaken, begrijpen het maar al te goed).

3°. Vanaf het moment dat beide ouders uitgenodigd worden voor een eerste gesprek (intake-gesprek) bij het bureau, treedt een fase van een jaar in werking, waarin volgens vaste afspraak regelmatig (gemiddeld eens in de twee weken) gesprekken van een uur volgen tussen de scheidingsdeskundige en de beide ouders, die hun relatie gaan beëindigen.

Het is belangrijk, dat degene die het intake-gesprek houdt, ook degene is, die alle andere gesprekken in dat komende jaar met

beide partners voert. Meestal gaat het anders in de hulpverlening, maar het is een schandalige vergissing en belediging voor cliënten, indien zij niet dezelfde hulpverlener kunnen houden. Dit komt de vertrouwenskwestie tussen hulpverlener en cliënt niet bepaald ten goede, terwijl die vertrouwenskwestie nu juist de meest belangrijke pijler is in de hulpverlening. Mensen in een probleemsituatie hebben behoefte aan één persoon, die naar hen luistert en hen raad kan geven, en/of inzicht. Het is beledigend voor een cliënt, om eerst aan hulpverlener A. zich bloot te moeten geven en vervolgens aan hulpverlener B. en dan soms ook nog eens aan C., omdat B. ziek is.

- 4e. Gedurende de twaalf maanden bezinningsperiode vinden minimaal twintig gesprekken plaats. Het intake-gesprek is met beide partners. Daarna – het liefst in dezelfde week – spreekt de hulpverlener met de ene en vervolgens met de andere partner apart. De overige gesprekken zijn zoveel mogelijk met beide partners.
- 5^e. De inhoud van de gesprekken is niet in de eerste plaats gericht op het bespreken van de aard van de ruzies en de redenen van de wens tot scheiding, maar gericht op de gevolgen van de aankomende scheiding. Hiermee wordt bedoeld: De gevolgen voor de vrouw, de gevolgen voor de man en de gevolgen voor de kinderen, waarbij dit laatste centraal staat in deze vorm van hulpverlening. Allerlei voorkomende zaken zullen aan bod moeten komen: De praktische (en onpraktische) kant, de gevoelsmatige kant, verdriet, woede, frustraties, onbegrip, eventuele pesterijen, een eventuele derde in het spel (nu of straks), de houding naar de kinderen toe in dit alles, de gevoelens van de kinderen, de omgang met de kinderen, de alimentatie, de boedelscheiding, enzovoorts. Dat hierbij de aard van de ruzies en de redenen van de wens tot scheiding toch ter sprake komen, is – voor het natuurlijke verloop van het gesprek – vanzelfsprekend, maar dat staat uiteindelijk niet centraal. Centraal staat het belang van de kinderen.

- 6^e. De partner, die niet meewerkt aan deze gesprekken (niet op komt dagen), trekt aan het kortste eind, wat betreft het bij zich/haar houden van de kinderen. De gesprekken in het bezinningsjaar zijn immers niet ten behoeve van de partners in de eerste plaats, maar ten behoeve van hun kinderen! Wie daar een potje van maakt op het moment, dat dit nu juist van essentieel belang is, kan er straks ook een potje van maken, wanneer de kinderen bij hem of haar wonen en de kinderen van de andere ouder doen vervreemden. De kinderen zijn het meest gebaat, om te wonen bij die ouder, die ook het contact tussen de kinderen en de andere ouder gezond in stand wenst te houden en te kennen geeft, om serieus alle facetten van de scheiding (ten behoeve van de kinderen) gedurende een jaar door te spreken met een deskundige op dat terrein.
- 7^e. Halverwege het jaar van bezinning maakt de hulpverlener een tussentijds rapport (evaluatie). Beide partners krijgen inzage in dit rapport.
- 8e. Aan het eind van het bezinningsjaar maakt de hulpverlener een eindrapport. Beide partners krijgen een concept van dit rapport, alvorens het naar de rechter gaat, indien beide (of één van hen) nog steeds van zins zijn, om uit elkaar te gaan. Aan de hand van dit rapport zal de rechter de scheiding uitspreken en de woonsituatie van de kinderen vaststellen (hetzij bij de moeder, hetzij bij de vader) en tevens met beide ouders duidelijke afspraken maken aangaande de omgang tussen de kinderen en de ouder, die niet meer bij de kinderen woont. (Dergelijke afspraken kunnen ook opgenomen worden in het eindrapport van de hulpverlener/scheidingsdeskundige, zodat de rechter ook hierin ontlast is).
- 9^e. Na een half jaar (na de officiële scheiding) komen beide exxen nog eenmaal bij de hulpverlener van het Scheidingsbureau. Dit om te checken, of de omgang tussen de kinderen en alletwee de ouders inderdaad plaatsvindt.

- 10^e. Zowel tijdens het bezinningsjaar, als ook na de scheiding, dient er omgang met de kinderen te zijn, tenzij.....
Dit 'tenzij' houdt die 'bijzondere' uitzonderingsgevallen in, waarin de moeder of de vader als uiterst gevaarlijk te boek staat, wegens kindermoord, kinderverkrachting of andere vormen van ernstige kindermishandeling. Ook (zelfs) dan moet in de eerste plaats bekeken worden, of er toch nog omgang kan zijn, zij het onder zware bewaking.
Ik spreek hier echter over uitzonderingsgevallen.
- 11e. Indien blijkt, dat één van de ouders bezig is, de kinderen op te stoken tegen de andere ouder (daar komt men snel achter, als contact tussen de kinderen met beide ouders blijft voortbestaan; de ouder die merkt, dat de kinderen zich ineens 'vreemd' gaan gedragen tegenover hem of haar, dient onmiddellijk bij de scheidingsdeskundige aan de bel te trekken), dan zal de deskundige de ouder, die dit doet, aan de tand moeten voelen en – afhankelijk van de leeftijd van de kinderen – ook de kinderen moeten gaan horen en spreken.
Hier mag geen van de ouders bij aanwezig zijn.
Het opstoken van de kinderen tegen de ene ouder door de andere ouder, zal de moeilijkst hanteerbare situatie voor de deskundige zijn. Maar indien het contact met beide ouders en de kinderen voortgezet is, komt men daar toch wel tamelijk makkelijk achter. Op deze plaats wil ik meteen opmerken, dat de deskundige/hulpverlener in dit hele proces een van overheidswege gezag behoort te hebben. Indien er geen gezag staat tegenover de frustraties van één van de ouders, verliest de deskundige veel van zijn of haar geloofwaardigheid.
Heel jonge kinderen (tot plm. drie jaar) kunnen nauwelijks opgestoot worden. Eén van de meest dankbare middelen, die de deskundige ter beschikking staat, is de pure eerlijkheid van jonge kinderen; kinderen kunnen moeilijk toneel spelen en nauwelijks dingen verborgen houden. Voor een kind in de leeftijd van drie tot veertien jaar geldt, dat iedere poging tot indoctrinatie in de kiem gesmoord wordt, wanneer het kind wekelijks een dag (en waarom ook niet een avond en een nacht?) contact heeft met de ouder, die niet (meer) bij het kind

woont en tegen wie het opgestookt wordt. En wordt indoctrinatie vanwege dit contact niet in de kiem gesmoord, dan toch minstens wordt het zichtbaar in de allereerste beginfase.

- 12e. Wanneer één van de ouders dwars blijft liggen en zijn of haar frustraties rond de scheiding via het kind gaat botvieren, dan dient deze ouder stevig hierover benaderd te worden. Met ‘stevig’ bedoel ik: Duidelijk en zonder omwegen en met de mogelijkheid voor de deskundige om in te grijpen (wijziging woonsituatie van het kind). Deze ouder is namelijk bezig te tonen, niet geschikt te zijn, om de kinderen te verzorgen en op te voeden; eigen frustraties, verdriet, onmacht en woede in sterke mate overbrengen op een kind, is bepaald geen gezond onderdeel in de verzorging en opvoeding van een kind!

Klinkt bovenstaande ingewikkeld...?

Dat valt wel mee.

De mate van het ingewikkeld zijn van een bepaalde scheidings-situatie, wordt bepaald door de mate, waarin de beide scheidende (of één van beiden) het ingewikkeld maken. Niet door de regels, die ik hiervoor heb weergegeven als schets voor de wetgever met betrekking tot anders scheiden (met jonge kinderen) en als leidraad voor hulpverleners. De mate van het al dan niet ingewikkeld zijn van de uitvoerbaarheid van deze regels, wordt tevens bepaald door de wil of onwil van de wetgever, om hiermee daadwerkelijk aan de slag te gaan. Onwil zal bovenstaande ingewikkeld houden.

Hetgeen werkelijk ingewikkeld is, is de diep emotionele situatie, waarmee een kind wordt opgezadeld, als alle praktische, en vooral gevoelsmatige, perikelen rond een scheiding tussen de ouders onuitgesproken blijven, ongecontroleerd blijven en daardoor dwars door het kind heen verder gespeeld kunnen worden, vele jaren lang, tot in de volwassenheid van het kind toe.

Het doorspreken van vele zaken rond een scheiding zal niet alle frustraties, verdriet, woede en onbegrip wegnemen bij de scheidende partners, maar het vormt wel een wezenlijk onderdeel van het in goede banen leiden van die frustraties, van dat verdriet en van die woede en

het onbegrip. Al was het alleen maar, dat het niet in die ene, verkeerde baan wordt geleid: Via de kinderen.

Een belangrijk aandachtspunt m.b.t. de ingewikkeldheid van een scheidingssituatie is, dat meestal één van de scheidende ouders zwaar gefrustreerd blijkt te zijn en op wraak zint jegens de andere ouder. Zelden komt het voor, dat beide scheidenden ‘ingewikkeld’ gaan doen...: Of beiden willen scheiden en dit dan ook zonder al te veel extra narigheid – met name voor de kinderen – doen, of één van hun wenst dit....., waardoor de ander de aanval gaat beginnen, dikwijls via de kinderen, want kinderen zijn het middel bij uitstek, om je ex-partner diep te treffen.

Zonder de hiervoor genoemde regels is de situatie, zoals die nu is, hetgeen betekent, dat er niets geregeld is. Met als gevolg, dat de kinderen opgescheept worden met de scheidingspijn van één van hun ouders, meestal de moeder. De praktijk bewijst dit: De stichting “Dwaze Vaders” is namelijk geen biljartclub en de mensen die er bij zijn aangesloten, zijn vaders die geen enkel contact meer met hun kinderen mogen hebben.

Een zaak met twee of drie getuigen staat.

Waarom dan niet een zaak met inmiddels meer dan duizend getuigen....?

En niet alleen de vaders getuigen; van lieverlee komen er meer kinderen, die hetzelfde getuigen. Wij kennen deze kinderen. Meestal kunnen ze er nog lang niet openlijk over spreken en misschien zullen ze dat nooit kunnen/willen. Voor journalisten is het moeilijk, om het verhaal van een kind te krijgen. Want als een kind hierover moet spreken, dan verraadt het toch eigenlijk de moeder, gevoelsmatig....? En wie het hart van een kind kent, weet dat het noch de moeder, noch de vader wil ‘verraden’ of zwart maken.

Beide ouders moeten ouder blijven. (*)

De Nederlandse wetgeving spreekt zichzelf tegen, waar op het ene moment gesproken wordt van redenen tot ontzegging van de ouderlijke macht (waarbij scheiding niet als reden vermeld staat) en het andere moment gesproken wordt van “voogd” en “toezien voogd” bij

scheiding. Ook op andere punten spreekt de Nederlandse wet zichzelf tegen m.b.t. dit onderwerp. Zie hiervoor verder in dit hoofdstuk.

Het is volslagen onnatuurlijk, als een ouder ineens geen ouder meer is vanwege scheiding.

Eens ouder, altijd ouder. Ex-vaders, ex-moeders, ex-kinderen en ex-grootouders bestaan niet. En tóch creëert de wetgever ze.

Wel heeft de wetgever sinds kort de mogelijkheid geschapen, dat beide ouders ouder blijven, maar dat is alleen indien beide scheidende ouders goed uitelkaar gaan en het eens zijn m.b.t. hun beider ouderschap over de kinderen; beide ouders kunnen dan wettelijk ouder blijven over hun kinderen.

Deze maatregel is zo zielig en bekrompen, want het gaat nu juist om al die vele gevallen, waarin de scheidende partners het volstrekt niet eens zijn met elkaar!

Dat beide ouders ouder dienen te blijven, als zijnde een natuurlijk gegeven, daar ga ik niet verder over uitweiden. Dit is zo vanzelfsprekend, dat elk woord extra hierover een woord te veel zou zijn.

Een 48-uursregeling.

Binnen 48 uur na het (daadwerkelijke) verlaten/uitelkaar gaan van de partners, moet er weer contact zijn tussen de ouder, die niet langer meer bij de kinderen woont, en de kinderen. Waarbij het niet alleen gaat om “het niet meer bij de kinderen wonen”, maar ook om “het niet meer toegang hebben tot het huis, waar de kinderen wonen”, omdat er ook veel ouders zijn, die ieder hun eigen woning hebben aangehouden. Desnoods moeten deze ontmoetingen op neutraal terrein plaatsvinden (Scheidingbureau), indien de ouder die wel bij de kinderen is gebleven moord en brand schreeuwt, wat betreft ontmoetingen tussen de kinderen en de andere ouder.

Waarom schreeuwt die ouder “moord en brand”?

Vanuit woede?

Frustraties?

Hysterie?

Of omdat er werkelijk ernstige dingen zijn gebeurd, waardoor er nu ineens geen vrij contact meer zou mogen zijn tussen de kinderen en de ouder, die weggegaan is?

Indien het laatste het geval is, dan behoort de ouder, die zich uitermate verzet tegen voortzetting van het contact, ook binnen 48 uur, aangifte te doen bij de politie van hetgeen er volgens haar gebeurd is. Zeer kort daarna moet zij in de gelegenheid worden gesteld, om haar ernstige beschuldigingen (want alleen vanwege bijzonder ernstige beschuldigingen, zou er geen vrijelijk contact meer mogen plaatsvinden!) onder ede te herhalen. Als blijkt, dat haar beschuldigingen nergens op stoelen, zal zij gestraft moeten worden, zoals een meinedige gestraft hoort te worden. Haar ernstige beschuldigingen hadden immers vérstrekkende gevolgen kunnen hebben voor een man en voor een kind, of meerdere kinderen.

Hierbij moet ook in acht worden genomen, dat alleen al een valse beschuldiging (van bijvoorbeeld incest; dit is te pas en te onpas gebruikt door gescheiden moeders) een soort van blijvende verdenking op de vader werpt, vanuit de sociale omgeving. (“Er zal wel iets van waar zijn.....!”). Deze verdachtmaking kan alleen gecompenseerd worden, indien de vrouw die deze (vlase) beschuldiging heeft gedaan, gevangenisstraf moet ondergaan en de kinderen hierdoor bij de vader komen te wonen. De meeste buitenstaanders die dit lezen, zullen dit belachelijk grof vinden.....: Een moeder, die een paar maanden de gevangenis in moet. Maar ze hebben er dan ook geen enkel idee van, in welke hel vaders jarenlang moeten leven.....!.

Wanneer een valse incest- (of anderssoortige) beschuldiging niet een duidelijk, en voor de sociale omgeving zichtbaar, tegenwicht krijgt, blijft de vader zijn hele leven zitten met de gevolgen van zo’n valse beschuldiging.

Vrouwen zullen zich wel tien keer bedenken, voordat zij hun ex vals beschuldigen, wanneer hier gevangenisstraf op staat.

Komt er binnen 48 uur geen aangifte van ernstige zaken bij de politie, dan is haar geschreeuw van “hij mag de kinderen niet zien!” aanleiding, om te geloven, dat deze vrouw ernstige problemen heeft m.b.t. het uitelkaar gaan van haar en haar partner. Het meest gezonde zou dan zijn, dat de kinderen accuut naar die ouder gaan, die zich in deze situatie het meest rustig en stabiel toont.

De 48 uur van een 48-uursregeling treden in werking vanaf het moment, dat één van de ouders melding heeft gedaan (Scheidingsbureau) van het niet meer voortzetten van de relatie. De praktijk zal uitwijzen, dat de partners dan soms al enkele maanden geen relatie meer met elkaar hebben, maar dat verandert niets aan de verdere gang van zaken. Indien een vader pas na een jaar melding maakt van het niet meer hebben kunnen ontmoeten van zijn kinderen, mogen de nodige vraagtekens gesteld worden achter zijn liefde voor de kinderen. Niet dat hij voor die laksheid ‘gestraft’ zou moeten worden, maar het roept weldegelijk de nodige vraagtekens op.

Een 48-uursregeling is een stok achter de deur, om te voorkomen, dat er een lange periode gaat ontstaan, waarin de ouder die niet meer bij de kinderen woont, geen contact meer met hen kan hebben, met alle gevolgen van dien, vooral ook voor de kinderen. Want laat een ieder één ding duidelijk zijn: *Juist in de scheidingsperiode is contact met beide ouders van essentieel belang voor de kinderen. Zij hebben al een stuk onzekerheid, vanwege het uit elkaar gaan van hun ouders en vanwege de eventueel daaraan voorafgegane ruziesfeer. Die onzekerheid mag dan niet nog eens verlengd en verzaamd gaan worden, doordat de kinderen ineens afgesneden worden van hetzij hun vader, hetzij hun moeder.*

Een 48-uursregeling moet ook gezien worden in samenhang met: “Anders scheiden”, en “beide ouders moeten ouder blijven”! Deze drie staan niet los van elkaar.

Te vrezen valt, dat de wetgever op een gegeven moment wel bereid is, om na te gaan denken (...) over “anders scheiden”, maar verder niet zal nadenken of werken aan “beide ouders moeten ouder blijven” en de “48-uursregeling”. (*) Met als gevolg, dat na enige tijd geconstateerd moet worden, dat het experiment van “anders scheiden” niet werkt. We zijn dan waarschijnlijk alweer tien vruchteloze jaren en tienduizenden van elkaar afgesneden vaders en kinderen verder. Dit valt te vrezen, omdat twee van de slechte kenmerken van onze politici zijn: Kortzichtigheid en traagheid.

“Anders scheiden werkt niet zonder beide andere genoemde veranderingen en maatregelen. En de beide andere genoemde maatregelen werken niet zonder “anders scheiden”. Alledrie werken ze niet, indien er geen sanctiemogelijkheden komen.

Sancties.

Wanneer de wet zegt, dat men niet mag stelen, en daar blijft het verder bij, dan kunnen mensen stelen, zonder dat dit verder gevolgen voor hen zal hebben. En de bestolenen zit met de gebakken peren en kunnen nergens verhaal krijgen.

Dit geldt voor nog duizendenéén andere dingen in onze samenleving.

Wie de kinderen willens en wetens weghoudt bij één van de ouders en het “anders scheiden”, “beide ouders moeten ouder blijven” en de “48-uursregeling” aan zijn of haar laars lapt, dient aangepakt te kunnen worden. Indien dit niet kan, blijft alles bij lege en krachteloze woorden en verandert er niets in de praktijk.

Sancties zouden kunnen bestaan uit: Eerst een waarschuwing (deskundige van het Scheidingsbureau, die melding heeft gekregen van ‘verlaten’ van één van de ouders, gevolgd door een tweede waarschuwing (politiefunktionaris die melding heeft gekregen van de Scheidingsdeskundige), en ten derde gevolgd door een maand hechtenis, waarbij de kinderen komen te wonen bij de andere ouder.

Bepaalde ‘softdenkers’ zullen, zoals al eerder gezegd, bij het lezen hiervan gaan steigeren; dat mag niet, dat kan niet, dat is belachelijk, dat is te hard, dat is idioot...., enzovoorts. Wel.....: Het als kind afgesloten worden van contact met één van je ouders (meestal de vader), is belachelijk, vreselijk hard, idioot, mag en kan niet!

Ook zullen sommigen denken: “Wat doe je een kind hiermee aan, wanneer de moeder voor een maand de gevangenis in moet?!”

Dan zeg ik: “Wat doe je een kind aan, wanneer het volledig afgesneden wordt van contact met één van de ouders, plus de helft van de familie van het kind?! En ik weet, waarover ik spreek, maar u niet!”

In het eerste geval (moeder een maand in de gevangenis) betreft het een kortdurende, nare situatie. In het andere geval echter, betreft het een uitermate langdurige (tientallen jaren!) situatie. In het eerste geval valt het een kind altijd nog uit te leggen (op het niveau van het kind), zonder dat de moeder hierbij zwart gemaakt hoeft te worden. Kinderen begrijpen eerlijkheid veel beter dan volwassenen denken, of zelf kunnen begrijpen.

In het andere geval valt het een kind nauwelijks tot helemaal niet uit te leggen en is het uitermate moeilijk, om de moeder 'schoon' te houden. Je zadelt het kind eerst op met de scheidingsfrustraties van de moeder (want niet het kind heeft deze gevoelens, maar de gefrustreerde ouder); vervolgens wordt het kind gedwongen, om een hekel te gaan hebben aan de vader; vervolgens heeft het kind geen enkel contact meer met de vader, maar ook geen enkel contact meer met de grootouders van vaderskant, plus met de rest van de helft van de familie van het kind; vervolgens komt het kind in de jong-volwassenheid er langzaam maar zeker achter, dat het iets wezenlijks heeft gemist in de jeugd, waardoor het kind vervolgens opnieuw in een innerlijk conflict terechtkomt, wanneer het op zoek gaat naar de vader ("verraad ik nu mijn moeder of niet?"); vervolgens komt het kind erachter, dat de vader helemaal niet gestoord, vies, slecht, gemeen of gevaarlijk is en als klap op de vuurpijl komt het kind in het volgende, diep emotionele conflict ten opzichte van de moeder.....: "Wat zij heeft gedaan..., wat zij mij en mijn vader heeft aangedaan.....; ik haat haar...., maar ik zou haar niet willen haten....!"

Dus.

Inderdaad. Wat doe je een kind aan, wanneer de moeder voor een maand de gevangenis ingaat, om te voorkomen, dat er veel ernstiger dingen gaan ontstaan, waarbij de schade onnoemelijk veel groter is...? Leuk is het niet. Het is echter een kiezen uit twee kwade oplossingen, waarbij de keuze toch moet doorslaan naar de minst kwade. Liever een kortdurende gezonde situatie, dan een levenslang durende ongezonde situatie. Daarbij komt, dat geen moeder de gevangenis in hoeft. Indien zij zich aan de regels m.b.t. de kinderen rond echtscheiding houdt, hoeft zij nog niet eens een waarschuwing te ontvangen. Houdt ze zich niet aan de regels, dan is dit haar keuze en dan zijn de gevolgen ook voor haar (of voor hem, indien een vader de kinderen bij de moeder weghoudt, zoals soms ook gebeurt).

Tot zo ver de vier eisen, waarmee de "Dwaze Vaders" al vijf jaar lang aanklopt bij de politici in Den Haag, zonder dat er acht wordt geslagen aan dit kloppen. "Het valt allemaal wel mee....!"

Zullen we uw kinderen of kleinkinderen eens bij u weghalen en weghouden, jarenlang, dames en heren politici? En dan na twintig jaar

aan u – en aan uw (klein)kinderen – vragen, of het allemaal wel mee is gevallen?

Als u tegen die tijd kunt antwoorden, dat het inderdaad allemaal wel meeviel, dan bent u een waardeloze, liefdeloze ouder!

Een ander punt van de onzinnige denkwijze van de politici is, dat sinds begin jaren negentig het Burgerlijk Wetboek vermeldt: “De ouder, die niet tot voogd is benoemd en het kind hebben recht op omgang met elkaar.”

Dit is een volslagen, krachteloze kreet, omdat hier niets aan regelgeving en sancties tegenover staat.

Maar het is nog erger. Sinds september 1989 kan de wetgever weten, dat er omgangsonrecht is. Zij blijft echter ontkennen, dat er omgangsonrecht is. Van deze ontkenning zijn vele vaders, die aangesloten zijn bij de stichting “Dwaze Vaders”, getuigen. En niet alleen de stichting “Dwaze Vaders” heeft getuigen van deze ontkenning, maar ook andere stichtingen en verenigingen en werkgroepen op het terrein van het Familie- en Jeugdrecht weten van deze houding van de wetgever. Zonder deze getuigen is de ontkenning van de politici van het bestaan (en de omvang) van het omgangsonrecht echter ook duidelijk, gezien het uitblijven van welke maatregel dan ook, om het omgangsonrecht aan te pakken, terwijl inmiddels wel gesproken wordt van: “De ouder, die niet tot voogd benoemd is en het kind hebben recht op omgang met elkaar!”

Hoe kan men nu spreken van “recht op omgang” en intussen niets doen en daarmee het bestaan van het omgangsonrecht blijven ontkennen? Want wie spreekt van “recht op omgang” geeft daarmee tevens te kennen, dat er dus omgangsonrecht is, want anders hoefde je toch niet te spreken van “recht op omgang”.....?

Zo verkeren we dan momenteel in de situatie, dat de politici via een grote omweg aangeven, dat er omgangsonrecht is, maar het tegelijkertijd blijven ontkennen.

Hoe krijgt men het voorelkaar....?

Zoiets krijgt een cabaretier nog niet eens voor elkaar (tenzij hij een politicus immiteert). Je moet werkelijk een politicus zijn, om naar een zwarte muur te wijzen en te zeggen, dat hij wit is. Je moet werkelijk een politicus zijn, om te zeggen, dat er recht op omgang is en intussen

ontkennen, dat er omgangsonrecht is. En je moet werkelijk een politicus zijn, om te zeggen, dat het allemaal wel meevalt, terwijl de stichting “Dwaze Vaders” blijft groeien en terwijl het bestaan van het omgangsonrecht in de vijf jaren na september 1989 meer dan honderdmaal in het nieuws is geweest.

Ach.....: “Je hebt debielen, imbecielen en politibielen!” denk ik dan maar. (Met excuses aan debielen en imbecielen voor deze vergelijking). Pas wanneer ik me dat voor ogen houd, wordt het ineens begrijpelijk voor me.

Maar politibielen mogen helemaal niet op zo’n verantwoordelijke plek zitten. Ze zitten er echter en daar hebben we nu eenmaal mee te maken. Zoals ik in mijn vroegere werk met debielen en imbecielen, met betrekking tot een aantal hun aan te leren en duidelijk te maken handelingen (bijvoorbeeld zelfstandig leren eten), regelmatig de conditioneringstechniek moest toepassen (herhalen, herhalen, herhalen), zo zal dat helaas ook moeten gebeuren, om enigszins door te dringen tot politibielen.

Het zij zo.

Negende hoofdstuk.

De rol van de Raad voor de Kinderbescherming.

De Raad voor de Kinderbescherming (verder afgekort als: de Raad), is een Justitiële instantie. Justitie heeft als taak, om in te grijpen, als burgers de wet overtreden, elkaar schade berokkenen, fysiek, materieel of psychisch.

Wanneer de ene burger de ander fysiek schade toebrengt, is de misdaad duidelijk zichtbaar. Dit is ook zo, wanneer de ene burger de ander in materieel opzicht schade toebrengt.

Veel moeilijker ligt het, wanneer de schade van psychische aard is. De laatste jaren echter is er in Nederland een ontwikkeling gaande, waarbij ook psychische schade gaat meetellen. Het wordt niet langer meer ontkend. Vaak dient deze psychische schade dan wel in direkt verband te staan met lichamelijk toegebrachte schade of met materiële schade.

In de Verenigde Staten van Amerika kent men al sinds lange tijd de waarde van psychische schade; hoge sommen aan smartegeld worden toegewezen en uitgekeerd, zelfs al is de lichamelijke of de materiële schade niet direkt aanwijsbaar, of zelfs in het geheel niet aanwezig. Een vrouw, die aangeeft, dat zij door haar werkgever onzedelijk is benaderd (aanraking is daarbij nog niet eens van belang), kan – indien zij haar zaak wint – rekenen op een flink bedrag aan smartegeld.

Smartegeld wil zeggen: Een genoegdoening in geld uitgekeerd, om het toegebrachte leed enigszins te compenseren.

Deze ontwikkeling is in Nederland pas sinds midden jaren tachtig op gang gekomen. Bijvoorbeeld in die zin, dat bepaalde misdadigers smartegeld moeten betalen aan hun slachtoffer. In dergelijke gevallen heeft de misdadiger te maken met een strafrechtelijke en met een civiele zaak; dit laatste in verband met smartegeld.

Ik denk, dat dit een prima en ook gezonde ontwikkeling is. Indien een automobilist zich kwaad maakt op een andere automobilist en vervolgens een aantal deuken in de auto van die ander trapt, de ruitenwissers afbreekt, de ruit ingooit en de achterlichten stuk trapt, dan dient de dader naderhand een vergoeding aan het slachtoffer te betalen voor: De deuken in de auto, de ruitenwissers, de ruit en de

achterlichten. Dat is een volkomen vanzelfsprekende zaak en niet meer dan een normaal, logisch gevolg op het gebeuren. Maar de dader dient tevens een bepaalde som geld te betalen voor de niet zichtbare schade! Het slachtoffer heeft door toedoen van de dader hinder ondervonden, om zijn of haar weg te vervolgen en vooral: Het slachtoffer is enorm geschrokken! Zo maar je auto in elkaar getrapt zien worden door een agressieveling, terwijl jij erin zit, blijft het slachtoffer jaren daarna nog bij. Indien er niets tegenover die schrik staat, wordt het schrikeffect nauwelijks gereduceerd en kun je slechts zeggen, dat ‘de tijd het wel doet slijten’. Nachtmerries, angstaanvallen, verhoogde spanning van de spieren, zenuwen en bloedbanen, concentratievermindering op bepaalde momenten, enzovoorts. Dit vormt de ‘niet zichtbare schade’, maar voor het slachtoffer overduidelijk aanwezig en merkbaar en voelbaar.

Wanneer een slachtoffer in bovengenoemd voorbeeld vijfduizend euro uitgekeerd krijgt van de dader (uiteraard nooit rechtstreeks, maar via bemiddeling van Justitie), staat er niet alleen iets tegenover het gewicht van de schrik, maar het slachtoffer tevens het gevoel, dat hem of haar – naast de materiële schadevergoeding – recht is gedaan.

Een slachtoffer dat geen recht wordt gedaan, of slechts gedeeltelijk, blijft niet alleen zitten met het gevoel van het schrikeffect van de misdaad zelf, maar hij wordt bovendien nog eens opgezaald met het gevoel, dat hij niet begrepen is door een instantie, die nu juist wél begrip dient te hebben van het effect van psychische schade.

De overheid dient burgers te beschermen. Dit is één van haar voornaamste taken! Indien zij in het gevoel en in het verstand van burgers hierin in gebreke blijft, dan versterkt zij het onveiligheidsgevoel van met name slachtoffers. Maar ook burgers, die niet slachtoffer zijn geworden van het één of ’t ander, worden aangetast in hun gevoel van veiligheid, wanneer zij horen of lezen, hoe slachtoffers in de kou blijven staan.

Terug bij de Raad. Een orgaan van de overheid: Justitie.

In samenhang met alle voorgaande hoofdstukken, is het zonder meer onzinnig, dat de Raad zich bemoeit met echtscheiding. Anders wordt het, wanneer een scheidingssituatie gepaard gaat met fysiek en materieel geweld. Of ook met psychisch geweld! Indien in een scheidingssituatie de vrouw mishandeld wordt door de man, dan dient

Justitie in te grijpen. Indien de kinderen mishandeld worden (door de vader, of door de moeder), dan dient Justitie in te grijpen. Hiermee bedoel ik zowel zichtbaar als niet zichtbaar mishandelen. Indien er geen sprake is van mishandeling, dan dient Justitie zich afzijdig te houden!

We kunnen niet stellen, dat iedere scheiding gepaard gaat met fysiek of materieel geweld, afgezien van de paar borden, die aan diggelen gaan, of een raam dat breekt, doordat de deur te hard dichtgesmeten wordt.

We kunnen wel stellen, dat veel scheidingen gepaard gaan met psychisch geweld. Met 'psychisch geweld' bedoel ik dan niet het verdriet en de pijn, welke men elkaar aandoet vanwege het scheiden.

De vrouw ondervindt emotionele pijn hiervan, de man evenzo en de kinderen (vooral de kinderen) ondervinden emotionele pijn hiervan.

Waarbij ik wil opmerken, dat de emotionele pijn door de volwassenen begrepen wordt, maar door de kinderen niet! Volwassenen, die uitelkaar gaan, weten vaak waarom, of weten - als ze het niet begrijpen - dat zij verdrietig zijn, omdat ze het niet begrijpen.

Kinderen daarentegen begrijpen er geen jota van. Vooral niet, als het hun eigen ouders zijn, die uitelkaar gaan! Wat heeft in vredesnaam een kind voor een boodschap aan het uitelkaar gaan van de ouders....?

Het begripsvermogen van een kind is sowieso al minder (ontwikkeld) dan dat van volwassenen, al was het alleen maar, omdat ze kind zijn en nu eenmaal vele jaren van groei en ontwikkeling nog niet hebben beleefd.

Het scheidingsverdriet is niet hetzelfde als psychisch geweld in een scheidings situatie. Scheidingspijn doet men elkaar aan, zonder dat men dit doelbewust wil. Men verkeert in een situatie, waarin het lijkt, alsof het pijn doen (emotioneel) van elkaar niet anders kan. Het is een knappe vrouw, die normaal en lief blijft doen voor haar man, terwijl ze weet, dat ze belazerd wordt en terwijl de scheidingsfase begonnen is. Een knappe man ook, die in dezelfde omstandigheden, wanneer hij weet, dat hij belazerd wordt en de scheidingsfase begonnen is, normaal en lief blijft doen naar zijn aanstaande ex. Meestal zijn mensen niet in staat, om normaal en lief te blijven doen, wanneer ze het gevoel hebben, dat de ander hen pijn en verdriet aandoet.

Ik zou willen zeggen, dat echtscheidingsverdriet normaal en onontkoombaar is, waarbij men echter wel op het randje komt van wat

normaal en onontkoombaar is en waar niemand – ook de overheid niet – ook maar enige invloed op kan uitoefenen. Maar bij datgeen wat niet normaal is en weldegelijk te voorkomen is, maar waar men een halt, een rem nodig heeft, omdat men zichzelf te veel kan laten gaan en meeslepen in het verdriet of de frustraties, dient de overheid met een duidelijk “halt!” te komen.

Als voorbeeld: Een jongen die te horen krijgt van zijn meisje, dat zij hem niet meer wil, mag gaan schelden, mag gaan huilen, mag desnoods een paar borden op de vloer stuk gooien, of mag gaan smeken, of zij alsjeblieft bij hem wil blijven. Bij al deze uitingen is overheidsbemoediging niet nodig en zou zelfs belachelijk zijn. Maar als deze jongen een mes pakt en het meisje gaat bedreigen, of haar werkelijk neersteekt, omdat hij vindt, dat ze bij hem moet blijven, dan dient de overheid er weldegelijk aan te pas te komen en dat zal de overheid dan ook doen (Justitie).

Zo behoort het ook te zijn in scheidingssituaties; zo lang het gaat om het normale en niet te voorkomen scheidingsverdriet, heeft de overheid hier niets mee te maken, maar zodra de grens overschreden wordt, van wat wel en niet toelaatbaar is, dient de overheid in te grijpen.

Bij fysiek geweld grijpt de overheid in.

Bij materieel geweld houdt Justitie zich – wanneer het scheidende partners betreft – nog steeds het liefst afzijdig. De politie heeft er wel een boodschap aan, wanneer uw buurman bij u binnenkomt en het huisraad vernielt, maar de politie heeft er een moeilijke boodschap aan, wanneer de van u scheidende partner degene is, die het huisraad vernielt. Waarom? Omdat niet duidelijk is, wat van wie is.

“Tja mevrouw, het is jammer van die teevee, maar die teevee is zowel van u als van hem!”

Dit zou minder problemen opleveren, indien de partner op huwelijksvoorwaarden zouden zijn getrouwd en bij alles wat ze aanschaffen in een apart boekje zouden vermelden: “Dit is van mij en dat is van jou!” Maar dat werkt niet. Je bent partners om te delen, ook in materieel opzicht. Het stuk nuchterheid, om alles gescheiden te houden, hoort niet thuis in een liefdesrelatie. (Behalve wanneer bijvoorbeeld zakelijke belangen in het spel zijn).

Bij psychisch geweld in scheidingssituaties houdt de overheid zich ook afzijdig. Iets duidelijker geformuleerd: De overheid is nog steeds van

mening, dat psychisch geweld in scheidingsituaties hetzelfde is als normaal en niet te voorkomen scheidingsverdriet. Dus bemoeit zij zich daar niet mee.

En dat is een misvatting.

Daar waar psychisch schade langzaam maar zeker wel wordt onderkend in andere situaties, waarin burgers elkaar schade berokkenen, is dit nog steeds niet het geval in scheidingsituaties.

Omgangsonrecht is een typisch geval van psychische schade, welke een burger andere burgers (vader, kinderen, grootouders) aandoet, zonder dat deze psychische schade connecties heeft met fysiek geweld, of in samenhang staat met materiële schade. Het louter en alleen toebrengen van psychische pijn, met ernstige gevolgen voor de slachtoffers, wordt door de overheid niet herkend en dus niet erkend.

Omgangsonrecht kan ik daarom een “onzichtbaar onrecht” noemen. Hetgeen ik zichtbaar wil maken middels dit boek.

Meer dan duizend getuigen zijn voor de overheid blijkbaar geen boodschap, dat er iets vreselijk mis is. Stickers op lantaarnpalen, verkeersborden en andere plekken in Den Haag, of op andere plekken in Nederland, met de tekst: “Ik mis mijn kind door omgangsonrecht”, vormen voor de overheid blijkbaar geen signaal, dat er echt iets mis is. Wanhoops- en protestkreten van vaders op viaducten langs de snelwegen, vormen geen aanleiding, om eens serieus na te gaan denken over wat er nu eigenlijk mee bedoeld wordt: “Ik mis mijn kind!” De belangstelling van journalisten en de berichten in kranten, op radio en op televisie over omgangsonrecht, vormen voor de overheid blijkbaar ook geen signaal, dat er iets aan de hand is. Petities, of zij nu in het Nederlands of in de Chinese taal worden aangeboden, geven de overheid, de politici, ook geen aanleiding om na te gaan denken en te gaan handelen, ten aanzien van het omgangsonrecht. Vaders die hun baan kwijtraken, emotioneel ontwricht raken, openlijk in protest komen, vluchten en onderduiken met hun kinderen, enzovoorts, níet vanwege hun echtscheiding, maar vanwege het feit, dat zij hun kinderen niet mogen zien, vormen voor de politici geen aanleiding, om eindelijk eens wakker te worden, wat dit aangaat. Kinderen die in hun volwassenheid op zoek gaan naar de onbekende ouderfiguur, vormen evenmin aanleiding voor de politici, om te gaan handelen. Uitspraken van hoogleraren hierover, welke aangeven, dat er omgangsonrecht is, worden door de politici genegeerd. En zo zou ik dit hele verdere

hoofdstuk kunnen vullen met het onwerkelijke dromenland van politici, die even luisteren naar wat “dwaze vaders” te vertellen hebben en zich daarna omdraaien en verder snurken.

Was het nu alleen maar zo, dat de overheid zich volledig afzijdig hield van de erkenning van het bestaan van ernstige psychische schade vanwege omgangsonrecht, dan zou dat nog tot daaraan toe wezen. Erg genoeg voor de slachtoffers overigens. Maar daarbij blijft het niet alleen. Het (de rol van de overheid) is nog veel kwalijker: De overheid – zoals zij er tot nu toe mee ‘omgaat’ – stimuleert het omgangsonrecht zelfs! En dat is een uitermate kwalijke zaak, waarvan ik geloof, dat de overheid vroeg of laat de prijs hiervoor zal moeten gaan betalen, uitgedrukt in harde euro’s, waarbij het waarschijnlijk om een zeer groot bedrag uiteindelijk kan gaan: Smartegeld. Als er één woord is, wat hier op z’n plaats staat, dan is het het woord ‘smartegeld’, want er is smart geleden, en nog. Per vader, per kind, per jaar een genoegdoenend bedrag. Waarbij het hier niet gaat om enkele deuken in een auto, of om een schrik-effect vanwege een kortdurende, bedreigende situatie. Nu de ontwikkeling aan de gang is, dat mensen die andere mensen leed toebrengen, hiervoor ook een prijs zullen moeten gaan betalen (en niet alleen m.b.t. individuele misstappers, misdadigers, maar ook voor instellingen, of bijvoorbeeld ziekenhuizen), zal dit ook voor de overheid gaan gelden, indien zal gaan blijken, dat zij niet alleen zich afzijdig heeft gehouden van de aanpak van een bepaald onrecht in de samenleving, maar dit zelfs heeft veroorzaakt, gestimuleerd en in stand gehouden. Voor de wet is iedereen gelijk. een politicus die door rood rijdt, krijgt evengoed een bekeuring als een niet-politicus die door rood rijdt.

Mijn Christen-zijn buiten beschouwing latend in dit schrijven, wil ik toch een paar woorden uit de Bijbel aanhalen, omdat ik hiermee in het kort iets duidelijk kan maken: “Zondig niet in uw kwaadheid!”

Mensen mogen best kwaad worden. Daar is niets verkeerd aan. Maar ze mogen niet zondigen in hun kwaadheid. Zoals in het zojuist genoemde voorbeeld van die jongen, die niet kan verkroppen, dat zijn meisje bij hem weggaat. Kwaad worden.....?; goed. Maar dat is tevens de grens!

Zo zijn er ook grenzen aan het scheidingsconflict. Scheiden wil zeggen, dat twee partners hun liefdesrelatie wordt beëindigd, anders dan door de dood. Men gaat uitelkaar. Het verdriet en de pijn, die daarmee gepaard gaan, is tot daaraan toe en is al moeilijk genoeg. Maar dit conflict uitbreiden met middelen, die niets meer van doen hebben met het conflict tussen beide partners en hun uitelkaar gaan, betekent een extra trap nageven en anderen onnodig leed aandoen en schade berokkenen. De ‘middelen’ die in de omgangsonrechtsituatie gebruikt worden, door (meestal) vrouwen, zijn: De kinderen.

Dit is hét middel bij uitstek, om je ex-partner nog eens extra zwaar, diep en langdurig te treffen!

De overheid stimuleert dit wangedrag. Op velerlei manieren, zoals hiervoor al beschreven, maar één van de manieren in het bijzonder is de (rol van de) Raad voor de Kinderbescherming. De kwestie zit zó enorm hypocriet en krom in elkaar, dat het me enige moeite kost, om netjes te blijven. Ik zal echter netjes blijven, maar hoef daarbij mijn gezonde minachting voor degenen, die het omgangsonrecht stimuleren en in stand houden, niet te verbloemen. Waar ik al eerder sprak van “politibielen”, spreek ik hier de benaming uit, zoals vaders – aangesloten bij de stichting “Dwaze Vaders” - de Raad voor de Kinderbescherming liever noemen...:

Raad voor de Kinderbeschadiging.

Het zou, naast politibielen, het tweede scheldwoord zijn in dit boek, indien deze woorden niet onderbouwd zouden kunnen worden. Ze kunnen echter ten volle onderbouwd en gestaafd worden: Wanneer meer dan duizend mensen één en dezelfde ervaring hebben en naar aanleiding daarvan komen tot de naam “Raad voor de Kinderbeschadiging”, dan mag toch wel eindelijk eens serieus genomen worden, dat er naar alle waarschijnlijkheid iets ernstigs aan de hand is. De Raad heeft tienduizenden kinderen beschadigd door er op een afschuwelijke manier aan mee te werken, dat die kinderen geen enkel contact meer konden hebben met hun vader. Wie van mening is, dat een kind niet beschadigd wordt, doordat het ineens geen contact meer mag hebben met de vader, weet niet waar hij/zij over praat.

Ik weet wel, waarover ik spreek. En ik weet inmiddels, dat hetgeen ik weet, niet mijn subjectieve gevoel of mening is; het is een algemeen gevoel, een algemeen weten en een algemene mening van allen die

erover kunnen oordelen, omdat ze het meemaken, of meegemaakt hebben.

Waar de overheid zich niet wenst te bemoeien met zaken, die haar niet aangaan, terwijl het juist een zaak betreft, die haar weldegelijk aangaat, bemoeit zij zich middels de Raad wél met iets, wat haar dus niet aangaat, terwijl die bemoeienis op zich honderdtachtig graden verkeerd is! Krommer kan het werkelijk niet....

Het is volslagen nonsense, dat de Raad bemoeienis krijgt met een scheidingssituatie, waarbij de Raad de misdadigster stimuleert en de slachtoffers volkomen terzijde laat liggen en zelfs eraan meehelpt, om hen zo lang mogelijk slachtoffer te laten zijn!

Als (...áls...) de Raad al bemoeienis zou moeten hebben met scheidingssituaties, dan zou zij moeten optreden tegen de moederfiguur, en de kinderen tegen haar wraak- en frustratiegevoelens moeten beschermen. Pas dan zou de Raad in dergelijke situaties terecht "Raad voor de Kinderbescherming" mogen heten.

Maar de Raad doet exact het tegenovergestelde!

In de schets van de praktijk, in hoofdstuk zeven, noemde ik het moment, waarin de vader, die zijn kinderen niet meer mag zien, voor de kinderrechter staat met het idee: "Nu wordt mij en mijn kinderen eindelijk recht gedaan!"

Grote vergissing, want de kinderrechter besluit in praktisch alle conflictsituaties, dat de Raad een onderzoek moet gaan doen.

Wat moet onderzocht worden? Moet nu ineens bekeken worden, of deze vader en zijn kinderen wel omgang met elkaar mogen hebben?

Ja, dat moet ineens bekeken gaan worden. Al meer dan dertig jaar werkt dit zo in Nederland. Voorheen, toen de partners nog geen bonje hadden, maakte niemand zich druk over de vraag, of de vader en zijn kinderen wel met elkaar om konden gaan, maar nu dient dat ineens onderzocht te worden. Een volstrekte schande en een belediging voor de vader en zijn kinderen. En volstrekt hypocriet. In plaats van dat de kinderrechter zijn/haar verstand gebruikt en zegt: "Hé, deze vader mag niet contact hebben met zijn kinderen; dat klopt niet. Wil de Raad de rol van de moeder gaan onderzoeken?!" neemt men klakkeloos aan, dat bekeken moet worden, of de vader en de kinderen elkaar wel mogen ontmoeten.

Meestal verwijzen kinderrechtvaarders naar de Raad, omdat zij zelf niet weten, hoe ze met deze situatie om moeten gaan. Het gevolg van de bemoeienis van de Raad is vervolgens, dat de vader en zijn kinderen elkaar nog maanden en maanden niet te zien krijgen. Meestal heeft de Raad het te druk (logisch als je werk doet, wat je helemaal niet behoort te doen!) en duurt het enkele maanden, voordat zij met haar onderzoek kan beginnen. En vervolgens duurt het onderzoek ook weer enkele maanden. Intussen mag er geen contact zijn tussen de vader en zijn kinderen en dit geeft de moeder alle gelegenheid, om de kinderen – indien ouder dan ongeveer drie jaar – op te zetten tegen, en bang te maken voor de vader. Bewijzen hiervan heeft de stichting “Dwaze Vaders”!; vele getuigenverklaringen van zowel vaders alsook kinderen. En dit is nog niet alles.

Een gezond werkende maatschappelijk werker weet, hoe bepaalde onderzoeken dienen te verlopen. Wanneer een maatschappelijk werker of therapeut een vrouw op bezoek krijgt, die alleen maar kwaad spreekt over haar man of ex-man, dan zal de hulpverlener op een gegeven moment aan de bel trekken en zeggen: “Ho, ho...; nu graag praten over uzelf! Uw man is hier niet bij en kan dus geen weerwoord geven op hetgeen u zegt en ik zit hier niet in functie, om kwaadsprekerij (of het nu wel of niet waar is) aan te horen, maar om u bij te staan in uw probleemsituatie. Dat betekent, dat ik niet bij iedere zitting u in de rol wens te laten van degene die het gesprek beheerst, waarbij ik in de rol blijf van een paaltje, om lekker tegen aan te pissen! Daarvoor zit ik hier niet en daarvoor heb ik niet gestudeerd. Dus nu wil ik graag uit uw mond horen, hoe u denkt, wat u voelt en wat u wenst en wat haalbaar of niet haalbaar is!”

Maatschappelijk werkers, die in de rol blijven, waarbij de cliënt het gesprek beheerst, zijn geen goede maatschappelijk werkers. Het is toch zot, wanneer de hulpverlener zich schikt naar de nukken van de hulpvrager. De hulpvrager vraagt om hulp en de hulpverlener zijn/haar taak is het, om de hulpvrager bij te staan en te leren zichzelf te gaan helpen uit een bepaalde probleemsituatie. Het blijven aanhoren en klakkeloos aannemen van de verhalen, die de hulpvrager doet over een ander, die er niet bij is, en dan ook nog in negatieve zin, valt onder het hoofdstuk: Roddel. Wanneer een vrouw tijdens bijvoorbeeld het intake-gesprek constant op een negatieve manier over de man spreekt, dan hoort er eerder een belletje te gaan rinkelen bij de hulpverlener: Æ

deze vrouw wel in staat, om de kinderen op te voeden met behoud van een goed en gezond contact tussen de kinderen en de vader?"

De onderzoeken die de Raad doet in scheidingssituaties, met name omgangsonrechtsituaties, en de rapporten die zij daarover opstelt, getuigen van diepgaande ondeskundigheid, vooringenomenheid, eenzijdigheid en onvolledigheid en bevatten bovendien vaak verdraaiingen of zelfs pure leugens. Van de meer dan duizend bij de stichting "Dwaze Vaders" aangesloten vaders, was er slechts één met goede ervaringen m.b.t. de Raad voor de Kinderbescherming. Die ene, dat was ik. Mijn ervaringen met de Raad in Den Haag zijn goed, toen het erom spande, of ik wel of niet weer contact met mijn zoontje zou kunnen krijgen. Waarbij ik me volledig bewust was van het feit, dat ikzelf maatschappelijk werker van origine ben en dat het een hele knappe collega zou moeten zijn, die mij van mijn kind zou willen weghouden. Mijn goede ervaring destijds met de Raad staat echter in schril contrast met de negenhonderdnegenennegentig andere en slechte ervaringen van vaders met de Raad, in z'n algemeenheid in Nederland en ook met de Raad in Den Haag in het bijzonder. En niet alleen de stichting "Dwaze Vaders" getuigt van de waardeloze rapportages met zeer kwalijke gevolgen (...!) voor vaders en kinderen; ook de andere cliëntenorganisaties in Nederland, werkzaam op het terrein van het Familie- en Jeugdrecht getuigen hiervan.

Behalve dat de Raad dus een volstrekt onnodig onderzoek doet en zich hiermee begeeft op een terrein, waar zij in wezen niets te zoeken heeft, richt zij zich vervolgens in dat onderzoek op totaal de verkeerde personen en laat zij de persoon, waar zij zich wel op zou moeten richten (in verband met het toebrengen van ernstige psychische schade) buiten schot en helpt zij deze persoon bovendien nog eens, om haar misdaad te kunnen voortzetten, waarmee zij de kinderen diepe schade toebrengt, en als klap op de vuurpijl voert zij (de Raad) het overbodige onderzoek ook nog eens op een volstrekt ondeskundige, verkeerde manier uit.

Erger kan het niet; slechter kan het niet.

Voor vaders, die inmiddels door hebben, wat er werkelijk gaande is, is het onvoorstelbaar, dat bovenstaande onderdeel van de werkelijkheid uitmaakt; een officiële instantie, van overheidswege, die volledig in staat wordt gesteld, om dit te kunnen doen. En dan niet gedurende een

korte periode, waarvan je nog zou kunnen zeggen: “Waar gewerkt wordt, worden fouten gemaakt”, maar gedurende een periode van meerdere tientallen jaren, waardoor niet meer volgehouden kan worden, dat het hier om incidentele fouten gaat, maar om structurele fouten.

Vanwege de kritiekloosheid van de slachtoffers, die hierdoor ernstig werden/worden gedupeerd, heeft de Raad haar structureel foute werkwijze niet alleen kunnen handhaven, maar zelfs kunnen verstevigen. Kritiek op de Raad werd altijd in de kiem gesmoord en dit kon gemakkelijk, omdat het altijd kritiek betrof van één persoon, het slachtoffer, in dit geval de vader. De andere slachtoffers werden (en worden) nooit gehoord, omdat deze nu eenmaal niet in de positie verkeerden, om kritiek te leveren: De kinderen! En als ze wel gehoord worden, dan is dit pas na een langere periode, waarin ze flink opgestookt zijn tegen de vader.

Maar wat kon een vader, die diep geraakt en gekrenkt was, nu in 's hemelsnaam beginnen tegen een zo machtig en goed georganiseerd overheidsorgaan als de Raad voor de Kinderbescherming? Niets! Pas toen de slachtoffers, die mondig genoeg waren om wel kritiek te leveren, zich gingen verenigen in een stichting met een opvallende naam, werd de kritiek steviger en blijvend. Deze gang van zaken is nooit meer terug te draaien sinds september 1989 en terwijl de vader nu nog steeds in een underdog-positie verkeert (en ook zijn kinderen), kan ik u nu alvast zeggen, dat zij zullen overwinnen en dat er een einde gaat komen aan de bemoeienis en schandalige werkwijze van de Raad in scheidingsituaties. Al was het alleen maar vanwege de natuurwet, dat elk systeem dat verrot slecht is, gedoemd is om te verdwijnen. Bij het systeem ‘Raad voor de Kinderbescherming’ heeft dit echter wel heel erg lang geduurd en de strijd is nog niet gestreden. Maar de einduitslag staat al wel vast!

In vrijwel alle rapportages van de bij de stichting aangesloten “dwaze” vaders, zijn de woorden van de moeder als vaststaande feiten opgenomen, terwijl de vader wordt afgeschilderd als ‘een vreemde’ en bovendien zijn woorden of waarschuwingen niet worden vermeld in de rapportages. Tot voor kort was het zelfs zo, dat de Raad überhaupt de vader niet hoorde en alleen afging op hetgeen de gefrustreerde moeder zei.

Mocht de vader echter wel sterk komen te staan in ‘het onderzoek’, dan zal hij toch nog aan het kortste eind trekken, want het advies van de Raad naar de kinderrechter zal op zijn gunstigst zijn: “De vader is een goede, normale vader, wat op zich geen beletsel vormt voor omgang met de kinderen, maar de moeder wordt erg nerveus en gespannen, indien haar ex-partner omgang heeft met de kinderen, dus adviseren wij een periode van rust, waarna de zaak nog eens opnieuw bekeken kan worden!” En de kinderrechter neemt de adviezen van de Raad klakkeloos en kritiekloos over.

“Een periode van rust”, terwijl er reeds een periode van vaak twee jaar is verstreken, waarin de vader en de kinderen elkaar niet hebben gezien.....

Zowel de wetgever, als ook de rechter, als ook Raadsmedewerkers, hanteren graag het gegeven, “dat de moeder zo nerveus en gespannen wordt, wanneer de vader contact krijgt met zijn kinderen en dit zijn weerslag dus zal hebben op de kinderen, hetgeen niet in hun belang is....” Hiermee is de cirkel van gestoordheid rond.

Wie zal hem doorbreken?

Wie zijn/haar verstand rustig en goed gebruikt, behoort geen moeite te hebben, om door gestoordheid en gestoorde systemen heen te breken. Vaak echter zoekt men het helaas te ver weg. Vaak ook laat men zich afleiden van hetgeen men als doel voor ogen heeft. Hierover meer in het hoofdstuk over de rol van de vader.

Hetgeen ik over bovenstaande te zeggen heb, is dat als de moeder zo nerveus en gespannen wordt, indien haar kinderen omgang hebben met hun vader, deze moeder zich onder behandeling moet laten stellen van een psychiater.

In uitzonderingssituaties, waarbij er veel ellende en zelfs handgemeen heeft plaatsgevonden tussen de gescheiden partners, zou ik mij kunnen voorstellen, dat de moeder haar ex-partner totaal niet meer wenst te zien. In dit soort gevallen zou de vader de kinderen kunnen ophalen op neutraal terrein (onderdeel uitmakend van Scheidingsbureaus, welke onderdelen ook en met name in het weekend toegankelijk dienen te zijn). Volgens afspraak brengt de moeder – of een familielid – de kinderen naar dit neutrale terrein, waarna zij weggaat en even later de vader de kinderen ophaalt. Bij het terugbrengen van de kinderen zou dit, omgekeerd, op dezelfde manier kunnen gebeuren.

Hetzelfde als bovengenoemde zou kunnen plaatsvinden, indien de nieuwe partner van de moeder problemen heeft met het aan de deur komen van de ex-partner van de moeder.

Dan zou ik nog een uitzonderingssituatie willen noemen, namelijk wanneer de vader van de kinderen nog steeds gevoelens koestert richting de moeder van de kinderen en hij deze gevoelens naar buiten laat komen, terwijl de moeder totaal niet meer daarvan gediend is. Want ik wil duidelijk en compleet zijn en niet stellen, dat alle vaders bij uitstek 'heilige boontjes' zijn, of wel goed om zouden gaan met de scheidingssituatie. Binnen de stichting "Dwaze Vaders" hebben wij tweemaal meegemaakt, dat we meedingen met een vader, die streed, om weer contact met zijn kinderen te krijgen. Uiteindelijk bleek, dat hij deze strijd alleen maar gebruikte, in de hoop dat het weer goed zou komen tussen hem en zijn ex-partner. Zodra wij hier achter kwamen, zeiden we dit tegen de desbetreffende twee vaders en hebben we hen verder niet meer gesteund. Wanneer een vader op deze manier bezig is en ons om hulp vraagt, voelen wij ons misbruikt; zo'n vader is even verkeerd en gestoord bezig als de moeders, die omgangsonrecht bedrijven.

Als een vrouw meent, dat haar ex-partner nog steeds pogingen in het werk stelt, om haar te forceren de relatie weer voort te zetten, kan ik begrijpen, dat zij haar ex-man niet aan de deur wil hebben, totdat de man duidelijk blijkt geeft, de scheidingssituatie goed en normaal verwerkt te hebben (of daar echt, serieus mee bezig is). Zo lang dit niet het geval is, is het verstandiger indien de vader zijn kinderen afhaalt op neutraal terrein. Ook kan een ander dan de moeder aan de deur komen, om de kinderen mee te laten gaan met hun vader.

Hierbij merk ik meteen op, dat de meeste, van de bij de stichting "Dwaze Vaders" aangesloten, mannen de scheiding in zoverre goed verwerkt hebben, dat zij geen gevoelens meer koesteren voor hun ex-vrouw. De meeste van hen hebben een nieuwe relatie opgebouwd. Ik noem dit speciaal, omdat ik niemand de kans wil geven om te zeggen: "Zie je wel?!"

Men moet lezen, wat er staat en niet lezen, wat men het liefst zou willen lezen. Het gaat om uitzonderingsgevallen, waarvoor ik een reële oplossing aandraag.

Duidelijk zal zijn, dat de kwalijke rol van de Raad voor de Kinderbescherming zo spoedig mogelijk beëindigd dient te worden. Zelfs al zijn de Scheidingsbureaus nog niet van de grond gekomen. Het vacuum dat vervolgens ontstaat, is niet meer dan een gezonde leegte en opluchting voor de slachtoffers. Het mag niet langer meer zo zijn, dat de Raad als vanuit een automatisme ingeschakeld wordt, wanneer de omgang met de kinderen problemen oplevert, tenzij die Raad honderdtachtig graden anders in dergelijke situaties gaat werken. Ik kan me nog voorstellen, dat de Raad wel een functie in deze behoort te houden, wanneer het om het toebrengen van psychische schade gaat. Zodra een Raadsmedewerk(st)er hoort, dat de omgang problemen oplevert, dient hij of zij de gezonde voelsprietten uit te steken en een onderzoek in te stellen, dat met name gericht zal zijn op degene, die de oorzaak is van het blokkeren van het contact tussen de kinderen met één van hun ouders. Zou de Raad op die wijze gaan werken, dan zou zij het vacuum (totdat er Scheidingsbureaus zijn, in samenhang met een goede regelgeving door de wetgever) nog kunnen opvullen, maar uiteindelijk dient het scheidingsconflict volledig weggenomen te worden bij de Raad, omdat de werksoort en de werkzwaarte niet bij het wezen, noch bij de mankracht van de Raad thuishoren. De Raad kan zich dan meer gaan toeleggen op het werkelijk beschermen van kinderen (lichamelijke mishandeling, incest, andere opzet van kindertehuizen, betere contrôle pleeggezinnen/voogdij-instellingen, enzovoorts), terwijl het Scheidingsbureau zich alleen met de scheidings situatie bemoeit, als er jonge kinderen bij betrokken zijn. Het begeleiden van scheidende partners, voortkomend uit voorgeschreven regels door de wetgever, ten behoeve van het welzijn van kinderen in dergelijke zware conflictsituaties, zal intensief werk zijn en past qua omvang niet bij de Raad. Indien de wetgever dit toch bij de Raad zou willen gaan onderbrengen, begaat zij haar zoveelste vergissing op het gebied van de echtscheiding en de rol van de Raad hierin. De Raad voor de Kinderbescherming moet eerst maar eens orde op eigen zaken gaan stellen in omgangsonrechtsituaties. Hieraan zou deze Raad de komende jaren de handen vol aan hebben en dan is het niet zinnig, om de Raad met nog een extra werkgebied op te schepen.

Om te voorkomen, dat straks ook Scheidingsbureaus de verkeerde en ongecontroleerde kant opgaan, zal er een blijvend overleg moeten zijn tussen: Overheid en cliëntenorganisaties. Begin negentiger jaren is met dit overleg gestart (WVC en cliëntenorganisaties) (*) Justitie en de Raad voor de Kinderbescherming zouden eveneens afgevaardigden in dit overleg moeten hebben.

De rol van de politicus in dit alles behoort er steeds meer een te zijn van: Luisteren naar wat uit dit overleg naar voren komt. Een éénjaarlijkse rapportage naar de politiek, met daarin een korte en bondige samenvatting van eventuele knelpunten, welke op politiek terrein aangepakt zouden moeten en kunnen worden.

Voorts zal op de Sociale Akademies speciaal aandacht besteed moeten worden aan de geschiedenis van het omgangsonrecht. Het is een probleem apart in onze Westerse cultuur. Aankomende maatschappelijk werk(st)ers behoren dan ook te weten, wat er te koop was en is op dit gebied, zodat zij hierin wakker zijn en wakker blijven. Uiteindelijk zullen de Sociale Akademies de werkers voor de Scheidingsbureaus moeten gaan leveren.

Tiende hoofdstuk.

De rol van de rechter.

Daar waar maatschappelijk werkers leren tijdens hun opleiding (althans, ik hoop, dat zij dat nog steeds leren), dat zij tevens een signaleringsfunctie hebben, lijkt het of rechters hun werk volkomen kritiekloos doen.

“Een rechter dient onafhankelijk en onpartijdig te zijn”, wordt er dan aangevoerd, maar daar heb ik het niet over. Als ik het wel daarover zou moeten gaan hebben, dan kan vastgesteld worden (aan de hand van de verklaringen van vele getuigen), dat rechters in omgangsonrechtsituaties beslist niet onpartijdig zijn en ook niet onafhankelijk. Zovele vaders, die contact zochten met hun kinderen, hebben zij zonder meer de deur gewezen en bij voorbaat al in het ongelijk gesteld en vaak ook ronduit diep beledigd, dat van onpartijdigheid beslist geen sprake was. En hun onafhankelijkheid is tot op dit moment (van het schrijven van dit boek) nog steeds ver te zoeken, aangezien kinderrechters klakkeloos afgaan op de kwalijke en ondeskundige rapportages van een orgaan (Raad), dat nota bene meewerkt aan het in stand houden van het omgangsonrecht. Zij verwijzen zelfs naar dit orgaan. Kinderrechters, politierechters en hogere rechters hebben in omgangsonrechtsituaties zich van hun meest slechte kant getoond: Kritiekloos, dom en het onrecht niet aanpakkend, maar in stand houdend.

Een signaleringsfunctie van rechters doet niets af aan hun onpartijdigheid. Indien rechters steeds vaker te maken krijgen met bepaalde situaties, die niet door de beugel kunnen in een rechtsstaat, dan dienen zij hierover te spreken met elkaar en vervolgens bij de wetgever aan de bel te trekken, wanneer ze merken, dat een groot en steeds vaker voorkomend onrecht in wezen voortkomt uit gebrekkige wetgeving. Rechters zijn in deze signaleringsfunctie zwaar in gebreke gebleven, en dan bedoel ik niet eens uitsluitend m.b.t. het omgangs-onrecht: Cellen tekort, verdachten vrij vanwege een typfoutje in de dagvaarding, ligende en bedriegende advocaten, verdachten vrij vanwege een denkfoutje van een verstrooide advocaat, waardoor niet

recht gesproken kan worden, verdachten vrij vanwege een rommelige werking bij Justitie, enzovoorts. Veel zaken zijn er te bedenken, waardoor structureel onrecht kan blijven voortduren, zonder enige kritiek van diegenen, die nu juist kritiek hadden kunnen leveren, of op zijn minst hierover vragen hadden kunnen stellen richting wetgever. Alleen m.b.t. de rommelige werking bij Justitie hebben enkele rechters in 1993 even wat geluiden laten horen, die gepubliceerd werden in diverse dagbladen. Daar is het verder bij gebleven. Van de rommelige werking bij Justitie ondervonden zij zelf last, dus trokken zij wel eindelijk eens aan de bel. Maar onrecht, waardoor zij zelf niet geraakt worden, maar wel mee geconfronteerd worden binnen het systeem.....?; ach....., waar zouden ze zich druk om maken?

Indien rechters hun verstand, en vooral hun rechtvaardigheidsgevoel, op de juiste plaats zouden hebben zitten, dan hadden zij telkens, wanneer zij een vader voor zich kregen, die geen contact meer met zijn kinderen mocht hebben en uit eigener beweging (of opgepakt door de politie, in pogingen om contact te krijgen) nu voor hen stond, wakker moeten worden. In plaats daarvan hebben zij vaders beledigd, gekleineerd, binnen drie minuten buiten de rechtszaal gezet, straatverboden uitgesproken, crêcheverboden, briefkaartverboden, dorpsverboden, enzovoorts en hebben zij verwezen naar een incompetent orgaan. Ook hebben zij klakkeloos de vele leugens en verdraaiingen van de advocaten van de gefrustreerde moeders voor lief, en voor waarheidsgetrouw, aangenomen. Veel rechters zijn daarom eerder krommer dan rechter. Het bewijs hebben zij – vooral m.b.t. omgangsonrecht – zelf jarenlang geleverd.

De gerichtheid van rechters in omgangsonrechtsituaties hoort te zijn op diegene, die de kinderen willens en wetens weghoudt bij één van de ouders van de kinderen. Een rechter hoort hierbij als uitgangspunt te nemen, dat het een oergegeven en een natuurlijk gegeven is, dat kinderen en vaders contact hebben met elkaar.

Verder hoop ik, dat ook rechters het nodige kunnen halen uit dit boek over omgangsonrecht. Vanwege het ernstig in gebreke blijven van de wetgever en vanwege de uitermate kwalijke positie van de Raad voor de Kinderbescherming en vanwege de volledige vrijheid, die advocaten hebben, om te kunnen liegen en bedriegen, en vanwege het probleem m.b.t. de moeder, die de kinderen vanuit haar onverwerkte

scheidingsfrustraties weghoudt bij de vader, is de positie van rechters alles behalve makkelijk in omgangsonrechtzaken. Zolang bepaalde dingen echter nog niet veranderd zijn, kunnen rechters op zijn minst bij zichzelf te rade gaan en zorgen, dat zij niet ook nog eens fouten maken in het geheel. Zo zou ik hen willen adviseren, om niet langer meer als een kip zonder kop een onderzoek te laten doen door de Raad voor de Kinderbescherming m.b.t. de vraag, of vader en kinderen wel omgang met elkaar mogen hebben, maar hoogstens deze Raad een onderzoek te laten doen naar de herkomst van de frustraties van de moeder, die de kinderen weghoudt bij de vader. Tevens zouden rechters er bij de wetgever op kunnen aandringen, dat er een goede regelgeving gaat komen, die omgangsonrecht in de toekomst praktisch onmogelijk maakt. Bij die regelgeving hoort dan ook de installatie van het Scheidingsbureau.

Zoals de situatie nu nog is – zonder goede regelgeving en zonder Scheidingsbureau – moet een rechter bij een opdracht aan de Raad niet voor ogen staan, of de vader en de kinderen contact mogen hebben met elkaar, maar wat de redenen zijn, waarom de vader en de kinderen op dit moment géén contact mogen hebben met elkaar. Indien de vader hierbij niet te boek staat als een zwaar gestoorde kinderverkrachter of kindermoordenaar, dan moeten zij deze vader het voordeel van de twijfel geven en gedurende een eventueel onderzoek door de Raad bevelen (rechter hebben toch gezag...?), dat er contact plaatsvindt tussen de vader en zijn kinderen.

Moeilijk is dit, indien de kinderen inmiddels al zwaar geïndoctrineerd zijn door de moeder. In dergelijke gevallen zou de rechter (ook de kinderen gehoord/gezien hebbende) moeten beslissen, dat de kinderen naar de vader toegaan, want het is zeker niet in het belang van een kind, wanneer het zwaar beïnvloed en opgezet wordt tegen de andere ouder, terwijl er geen noemenswaardig strafblad bestaat van die andere ouder.

Bij rechters en Raadsmedewerkers mag overigens best een belletje gaan rinkelen, als men heel jonge kinderen voor zich krijgt, die beweren geen contact meer te willen hebben met hun vader. Een jong kind zal zoiets nóóit vanuit zichzelf zeggen!!!

Voor het overige, m.b.t. rechters, verwijs ik naar het reeds genoemde in het vijfde hoofdstuk, waar hun plek in hun ivoren torens genoemd werd.

Hierbij wil ik nog opmerken, dat het niet ongezonder zou zijn, indien rechters reprimandes zouden kunnen krijgen (zoals ook een medisch tuchtcollege kan doen bij artsen en specialisten), indien zij grove fouten maken in hun werk. Bij drie waarschuwingen in dezelfde soort zaken, zou vervolgens een boete kunnen komen en bij volharden in dezelfde fouten zou de rechter uit zijn/haar functie ontheven moeten kunnen worden. (Of ze verplichten, om dit boek over te schrijven.....). Dit houdt deze mensen wakker en voorkomt, dat zij zich voelen als mensen, die in hun werk nooit fouten maken en als ze fouten maken, gewoon door kunnen gaan, alsof er geen fouten zijn gemaakt. Ik besef me, dat dit op zeer gespannen voet staat met de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. Maar als een rechter structureel meewerkt aan omgangsonrecht, dan hoort zo iemand geen rechter te zijn! U en ik, als doorsneeburgers, raken immers ook onze baan kwijt, als we er vaak met de pet naar gooien...? Terwijl de verantwoordelijkheid van rechters enorm groot is. Wie werk verricht, waarbij gemaakte fouten heel ernstige gevolgen hebben voor degenen, die door die fouten getroffen worden, wordt er meestal ook naar betaald. Dan dient de eigen verantwoordelijkheid hiermee in overeenstemming te zijn. Wie te veel fouten maakt, waardoor té vaak andere mensen getroffen worden, mag zijn/haar beroep niet langer uitoefenen, want hij/zij blijkt niet geschikt te zijn, om op die plaats te zitten. Dat een mens een rechtenstudie kan doen, is één ding; zo moeilijk is dat niet. Maar om vervolgens recht te kunnen spreken (en denken) is iets heel anders.

Elfde hoofdstuk.

De rol van advocaten.

Advocaten zijn mensen, die menen vanwege hun beroep te mogen liegen en bedriegen, ongeacht wat ze daarmee aanrichten voor slachtoffers. Advocaten staan hierdoor vaak buiten het rechtssysteem (getolereerd en mogelijk gemaakt door nota bene ditzelfde rechtssysteem) en gaan zelfs zo ver, dat je zou kunnen stellen, dat zij zich medeplichtig maken aan het voortbestaan van een onrecht of een misdaad. Iniden een advocaat een verkrachter en messentrekker vrij krijgt, niet vanwege het bewijs van zijn onschuld, maar vanwege foefjes en smoesjes en verdraaiingen, dan is deze advocaat direct de verantwoordelijke, die ervoor gezorgd heeft, dat deze misdadiger op vrije voeten komt en voort kan gaan met zijn misdaden, ongestraft. Dergelijke advocaten zouden – indien uitkomt, dat zij wetens en willens hebben meegewerkt aan het op vrije voeten doen komen van een misdadiger – zelf aangeklaagd dienen te worden en achter tralies gezet te worden. Zij richten niet alleen schade aan aan slachtoffers, maar tevens brengen zij schade toe aan het rechtssysteem en het rechtsgevoel van burgers. Dit is nimmer de bedoeling van een gezond rechtssysteem en het is in de kern ook nooit de bedoeling geweest, dat advocaten dusdanig zouden gaan werken.

De oorspronkelijke bedoeling van het werk van advocaten is, om misdadigers te beschermen tegen onredelijk hoge straffen van de overheid en haar rechtssysteem. Indien een burger een andere burger een klap geeft in het gelaat en de rechter wil de agressieveling voor deze ene klap (zonder al te ernstige gevolgen, bijvoorbeeld alleen een bloedlip) tien jaar gevangenisstraf opleggen, dan dient de advocaat van de agressieveling in te grijpen en zijn cliënt te beschermen tegen de agressiviteit van (een medewerker van) het rechtssysteem. Misschien was de rechter zelf onlangs inelkaar geslagen en zit hem dit nog zo dwars, dat hij zijn objectiviteit even inwisselt voor subjectiviteit en een ongehoord hoge straf oplegt.

Dit behelst het oorspronkelijke werk, de taak van advocaten. Niet om met smoesjes, foefjes en via mazen in de wet een misdadiger weer vrij te laten rondlopen. Advocaten dienen deel uit te maken van ons

rechtssysteem en niet deel uit te maken van een leugenmachine, welke het systeem is van misdadige individuen of groeperingen, die het rechtssysteem aan hun laars lappen.

In omgangsonrechtsituaties hebben advocaten – zonder uitzondering! – zich schandalig gedragen (en ik heb er heel wat meegemaakt). De enige uitzondering is Mr. Ir. Peter Prinsen, advocaat en procureur te Den Haag, die zelf vroeger zijn kinderen lange tijd niet mocht ontmoeten en naar aanleiding hiervan zijn vroegere beroep heeft opgegeven en rechten is gaan studeren.

Aan de ene kant deden advocaten helemaal n i e t s met zaken, die zij wel aannamen van vaders, die hun kinderen wilden zien. Zij deden niets, maar streken wel het geld op voor hun ‘werkzaamheden’. Hierbij lieten zij de dossiers gewoon in hun bureaulade liggen en deden nauwelijks hun mond open, wanneer de zaak diende.

Aan de andere kant konden moeders, die willens en wetens de kinderen bij de vader vandaan wilden houden, altijd wel een advocaat vinden, die hun daar graag bij hielp. *Deze advocaten adviseerden de moeders, om de vaders van incest te beschuldigen, zonder dat er ooit sprake was geweest van incest.....* Zij adviseerden de moeders nog veel meer leugens en laster, om deze moeders te steunen in hun wangedrag. De advocaat met wie ik destijds in de lift stond, op weg naar de politierechter, omdat ik op de voordeur van mijn ex-partner had geschilderd, dat ik mijn zoontje wilde zien, schilderde mij voor de rechter af, als zijnde zeer agressief, gevaarlijk, onberekenbaar en ongeschikt, om contact te hebben met mijn zoontje (derde hoofdstuk). Wel....., ik kan heel fel zijn, wanneer het om onrecht gaat, waardoor volwassenen – maar vooral kinderen – diep getroffen worden; ik heb geen persoonlijkheidsstructuur, om in dit soort aangelegenheden er doekjes omheen te gaan winden, of eufemismen (verzachtende, verbloemende uitdrukkingen) te gaan hanteren, maar dat heeft niets van doen met agressiviteit in negatieve zin; ik kan nog geen vlieg doodslaan en het heeft vijfendertig jaar geduurd, voordat ik zo ver was, dat ik nu wel lastige muggen kan platmeppen. En dan nog doet het me iets.

Inmiddels hebben mijn zoontje en ik alweer jaren contact met elkaar en van agressief gedrag, onberekenbaarheid of ongeschiktheid van mijn kant is nimmer sprake geweest in al die jaren. Maar ook op het

moment voor de politierechter was daar geen sprake van, want ik ging immers wel om met mijn eerste zoontje bij mijn eerste vrouw?! Ik had zelfs een opleiding, gericht op kinderen, achter de rug en jarenlang met kinderen gewerkt, maar toch nam de advocaat van mijn tweede ex-partner in volle bewustzijn de leugens en ongegronde angsten van haar over, ondanks de enorme gevolgen hiervan voor mij en mijn kind.

Ik sta in mijn ervaring hierin niet alleen. Wederom kom ik met de verhalen van vele getuigen, die dezelfde ervaring hebben met advocaten. Ook was ik enkele malen aanwezig bij rechtszittingen van vaders, die contact zochten met hun kinderen. Tijdens één van deze zaken ging het om een vader, die in Alkmaar woonde, terwijl zijn ex-partner en drie kinderen inmiddels in Hoofddorp woonden. Tijdens het huwelijk was deze vader huisman en had zijn kinderen de fles gegeven, schone luiers aangedaan, hen verhaaltjes voorgelezen, eten klaargemaakt en de kinderen uiteindelijk naar school gebracht en hen weer opgehaald. Zijn partner – en moeder van de kinderen – werkte buitenshuis. Toch heeft deze vader inmiddels meer dan vier jaar geen enkel contact meer met zijn kinderen (*). Toen hij op een gegeven moment naar het dorp ging, waar zijn kinderen nu wonen met hun moeder, zag hij vanuit de verte zijn ex-partner met hun negenjarige zoontje. Zijn zoontje zag zijn vader en zwaaide enthousiast en de vader zwaaide naar zijn zoontje. Direct daarop zwaaide de moeder haar wijde mantel open en sloeg deze om het kind heen, als een soort tent, zodat het jongetje zijn vader niet meer kon zien en de vader zijn zoontje niet meer kon zien.....

De advocaat van deze ‘moeder’ had de vader reeds eerder in een brief geschreven, “dat het fourneren van zaad iemand nog niet tot vader maakt!”

Jammer vind ik het, dat deze vader hierover nooit een klacht heeft ingediend bij de Vereniging van Orde van Advocaten. Maar vaders zijn vaak te kapot en te gebroken, om ook nog eens op dit soort dingen in te moeten gaan. En ach....., als hij het wel had gedaan, wat had het hem opgeleverd?

De advocaat van de moeder kreeg het voor elkaar, dat de vader een dorpsverbod kreeg opgelegd voor Hoofddorp, gedurende een jaar. Na afloop van de ‘rechtszitting’ had ik geen behoefte meer, om mijzelf nog in te houden en ik heb in de gangen van het gerechtsgebouw in Alkmaar deze advocaat getrakteerd op een heel gezonde scheldpartij.

Nee, geen schuttingtaal en ook geen onwaarheden; “zondig niet in uw schelden...!” Maar het is niet verkeerd, om iemand eens ongezouten en desnoods met flink verheven stem de waarheid toe te roepen; voor gewone en rustige taal hebben dit soort mensen meestal geen enkel gevoel meer.

Het was slechts één van de rechtzaken, die ik bijwoonde en waarin ik getuige was van het laag bij de grondse werken van advocaten.

Ik ken de beroepscode van advocaten niet, maar ik heb het sterke vermoeden, dat zij – op de zojuist geschetste manier werkende – tegen hun beroepscode ingaan. Mocht dit niet het geval zijn, dan dientsnel de beroepscode voor advocaten aangepast te worden, waardoor deze code hen dwingt, om terug te gaan naar de oorsprong van hun bestaan. Een goede en gezonde beroepscode, die het rechtssysteem en het rechtsgevoel van burgers eer aandoet, werkt als een stok achter de deur en als een bezem, indien advocaten deze code aan hun laars lappen.

Afgezien nog van de slachtoffers, die hierdoor extra getroffen worden, lijkt het me voor een rechter ook diep beledigend, wanneer hij of zij een advocaat voor zich heeft staan, die de boel belazert.

Wie controleert hun werk nu eigenlijk écht? De Orde van Advocaten niet; dit is eerder een vakbond van advocaten, om hen ten alle tijde de hand boven het hoofd te houden. Het vrije (ongecontroleerde) beroep van advocaten geeft hen geen vrijbrief, om zo maar de vrijheid van anderen aan te tasten!

In een paginagroot artikel, waarin een advocaat werd geïnterviewd, sprak deze (bekende) advocaat uit, dat hij er niet voor terug zou deinken, indien hij een verkrachter vrij zou krijgen, bijvoorbeeld vanwege een tyfoutje in de dagvaarding. Maar in dat zelfde interview zei hij tevens, dat de zaak toch wel even anders kwam te liggen, als het zijn eigen zus was, die verkracht zou zijn.....

Dan zit je toch wel heel krom en gemeen in elkaar, wanneer je zoiets kunt zeggen, maar intussen rustig voortgaat, om te proberen verkrachters – hoe dan ook – op vrije voeten te krijgen.

Advocaten kijken meestal uitsluitend naar ‘hun zaak’ en niet naar het rechtvaardigheidsprincipe. Ze hebben geen principes, behalve wanneer zij zelf, of hun naaste familie door een misdaad of onrecht getroffen worden. Hun doelstelling is: “Ik wil mijn zaak winnen!” en

niet: “Wat is recht?!” (‘Recht’ naar de wetboeken is niet altijd hetzelfde als ‘rechtvaardig’).

Naarmate een advocaat meer zaken wint, stijgt hij in aanzien en raakt zijn portomonnee meer gevuld. En daar gaat het voor een advocaat bijna altijd om: Naam maken en het liefst zoveel mogelijk geld verdienen, desnoods over de rug van slachtoffers.

Veel geld verdienen is niet verkeerd. Maar de manier waarop, en in dit hoofdstuk door mij beschreven, is wel verkeerd en hier dient snel een einde aan te komen. Hier een einde aan maken, kan. Er zal nog eens nauwkeurig naar de beroepscode gekeken moeten worden én naar de *bedoeling* van ons rechtssysteem. De beroepscode, de bedoeling van ons rechtssysteem en de praktijk van het werken van advocaten dienen vergeleken te worden. Vervolgens dient ook de mogelijkheid te worden geschapen, dat advocaten vervolgd kunnen gaan worden, indien zij zich buiten het rechtssysteem opstellen en anderen daarmee schade toebrengen.

Dit vergt ook de nodige veranderingen van dat rechtssysteem zelf en in het kader van dit hoofdstuk wil ik enkele veranderingen noemen, om het niet alleen bij loze kreten te houden. Ondergenoemde veranderingen binnen ons rechtssysteem (m.n. Strafrecht), maken deel uit van het pakket, waarmee een andere stichting (stichting “Slachtoffers van Geweld”) in Nederland zich sinds maart 1993 op de wetgever richt:

- 1°. Veel langere straffen.
Iemand die drie vrouwen doodsteekt, die op een perron op de trein zitten te wachten, mag niet na zes of acht jaar alweer op vrije voeten komen; dit is een diepe belediging voor de slachtoffers en hun nabestaanden.
- 2°. Geen verjaring meer van misdaden met slachtoffers.
Slachtoffers, die in hun jeugd ernstig zijn misbruikt, kunnen naar hun gevoel pas vele jaren later in hun leven daarvan aangifte doen, vooral wanneer de misdadiger iemand uit hun eigen familie was...!
- 3°. Geen verdachten meer vrij vanwege foutjes (bijvoorbeeld in de dagvaarding).
Een geconstateerde fout dient op dezelfde dag, of op de daaropvolgende dag, ongeacht of dit een werkdag of een vrije

dag is, hersteld te worden en de verdachte blijft in hechtenis, totdat de fout is hersteld.

- 4^e. “Verminderd toerekeningsvatbaar” (op het moment van de misdaad) radicaal de prullemand in! Iedereen weet, wat er gebeurt, of wat er kan gebeuren, wanneer je met een scherp voorwerp in iemand steekt, of met een hard voorwerp op iemand slaat, of op iemand schiet, enzovoorts. Alleen een zwakzinnige weet dat niet....., maar die steken, slaan of schieten ook meestal niet. Met dit vierde punt wordt bedoeld: Aanvallende misdaden en niet verdedigingsmanoeuvres van slachtoffers, die geen andere uitweg meer zagen dan....).
- 5^e. Een “moeilijke jeugd” niet meer bepalend voor minder straf. Er zijn genoeg mensen, die een moeilijke jeugd hebben gehad, maar daarom nog niet overgaan tot het mishandelen en verminken van medemensen!
- 6^e. Onnodig geweld – en details daarbij – weren van televisie, film en video. Kijken naar agressie roept bij agressief ingestelde mensen agressie op. Herinvoering Filmkeuring, welke eind 1992 is afgeschaft. (En later weer ‘aangeschaft’, maar hoe...?)
- 7^e. Steekmessen, die niet voor de keuken bestemd zijn, volledig uit de verkoop. Waarom hebben mensen een mes, met een scherpe punt eraan, nodig?; om aanvallen van wilde dieren, zoals leeuwen en beren, te kunnen weren? Leeuwen en beren lopen niet los in onze Nederlandse samenleving. (Met dit punt wordt niet bedoeld: Zakmessen, die een geringe lemmet-lengte hebben).
- 8^e. Advocaten: Totaal andere houding en opstelling (zoals gezegd in dit hoofdstuk).

Dit is een greep uit het totaalpakket van de stichting “Slachtoffers van Geweld”, waarvan het bestuur bestaat uit mensen, die zelf slachtoffer van geweld zijn geweest. Deze mensen zitten niet vol wraak- of vergeldingsgevoelens, maar zijn van mening, dat de drempel van het gemak, waarmee de één de ander letsel kan toebrengen, flink verhoogd moet gaan worden. Zij kunnen het weten, want zij hebben het ervaren en zij weten wat het is, wanneer je neergestoken bent en na korte tijd in de supermarkt de dader weer ‘vrolijk’ tegen het lijf loopt.

Dit kan niet en dit mag niet! Dat heeft niets meer met een rechtssysteem te maken, doch lijkt veel meer op een ander systeem....Gezegd moet worden, dat "Slachtoffers van Geweld" nog weinig bekendheid heeft in Nederland. Deze stichting richt zich – voor alle duidelijkheid – niet op hulp aan slachtoffers, maar op de wetgever, voor maatregelen, die voorkómen, dat er zo makkelijk slachtoffers vallen; preventieve maatregelen. Ondanks de onbekendheid van deze stichting, is de wetgever sinds de oprichting en het aanbieden van haar eerste petitie, in 1993, wel gaan "nadenken" over de hierboven genoemde punten 2, 3 en 6.

M.b.t. punt 1. komt de wetgever met een ontwijkend antwoord, een smoes: "Kijk naar de VS van Amerika....; daar helpt het ook niet!" Maar Nederland is Amerika niet. Ieder volk, ieder land heeft zijn eigen geschiedenis en zijn eigen karakter. Dit ontkennen betekent de individualiteit en identiteit van volkeren ontkennen. De wereld-geschiedenis van eind jaren tachtig, beginjaren negentig, toont slechts hetgeen ik hier zeg: Volkeren maken zich los van andere volkeren met wie zij lange tijd in een kunstmatige eenheid moesten leven. De kranten, radio en televisie staan er bol van. Dit ontkennen, is de werkelijkheid ontkennen. Maar daarin zijn onze politici goed; ze smoezen te veel en staan te ver van de werkelijkheid af.

Dat ik even heb stilgestaan bij "Slachtoffers van Geweld" in het kader van dit hoofdstuk en in het kader van het omgangsonrecht, doe ik, omdat ik hiermee wil aantonen, dat de houding van advocaten moeilijk veranderd kan worden, moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met een gezond rechtssysteem, zolang dit rechtssysteem zelf nog allerlei – makkelijk te veranderen! – mankementen vertoont. Het is niet óf óf, maar én én. Het betreft makkelijk te veranderen zaken; het staat en valt echter bij de wil of de onwil van honderdvijftig egoïstische, in de eerste plaats aan hun eigen belang en hun partij-belang denkende en voorts ver van de werkelijkheid staande politibielen (*) in Den Haag, waarvan wij ten onrechte menen, dat zij volksvertegenwoordigers zijn, met name waar het onrecht betreft in eigen huis! Zij vertegenwoordigen slechts zichzelf.

Wat dit betreft heb ik er dan ook een hard hoofd in, of bepaalde zieke zaken in ons rechtssysteem daadwerkelijk zullen veranderen. Laat staan de attitude van advocaten.

Indien er geen veranderingen komen, zullen steeds meer burgers zich in bepaalde stichtingen, verenigingen, werkgroepen e.d.m. gaan vinden en hun protest laten horen, merken en voelen. Van mij mogen de politieke partijen, die geen acht slaan op het volk, dat zij horen te vertegenwoordigen, verschrompelen tot op de fruitschaal achtergebleven citroenen.

Wie meent, dat er alleen maar onrecht plaatsvindt in dictatoriaal geregeerde landen, mag weten dat het onrecht in dictatoriaal geregeerde landen openlijk zichtbaar is, maar dat het onrecht in 'democratisch geregeerde' landen onzichtbaar is.

Maar het is er wel!

Dictatoriaal geregeerde landen kennen massagraven; democratisch geregeerde landen kennen individuele graven en vooral: Doofpotten! De tijd is niet rijp, maar rot. Politici, rechters, advocaten en medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming zijn de wormen in de appels en peren van vele burgers geworden. En iedereen (...nee, niet meer iedereen) slaapt door, want we leven immers in een vrij land, waar we kunnen eten en drinken wat en wanneer we willen en waar we de teevee of computer aan kunnen zetten, om te zien wat we willen zien?!

Brood en spelen en het volk houdt zich gedeist.

Maar de slachtoffers gaan steeds meer spreken!

Twaalfde hoofdstuk.

In de hoofdstukken acht, negen, tien en elf, waar ik de rol van respectievelijk de wetgever, de Raad voor de Kinderbescherming, rechter en advocaat heb belicht, ben ik tevens hier en daar dieper ingegaan op de attitudes en de domheid van bovengenoemden. Weer wil ik op deze plek zeggen, dat door in te gaan op de domheid van systemen en individuen, die onderdeel uitmaken van die systemen, al spoedig de indruk kan ontstaan van subjectief schelden. Maar ik verzeker u, dat indien ik subjectief zou moeten gaan schelden, ik slechts een half A-viertje nodig zou hebben gehad. Waarschijnlijk nog minder. Als persoon voel ik heus wel de behoefte, om netjes maar duidelijk te schelden op onze politici, maar dat bewaar ik voor m'n liedjes met Nederlandstalige teksten. In die hoedanigheid heb ik alle vrijheid, om subjectief te mogen zijn.

Uiteraard schrijf ik dit boek ook niet, als een afstandelijke machine, maar als een persoon met gevoel. Er is in onze samenleving zo weinig gevoel nog over voor elkaar, dat het af en toe meer op een 'tegenleving' dan op een 'samenleving' begint te lijken. In dit boek geef ik enkele factoren aan, en ook instanties en personen, met als uitgangspunt het afschuwelijke omgangsonrecht voor vaders en kinderen.

Afstandelijk zou dit boek zijn geworden, wanneer ik mij beperkt had tot louter en alleen de technische kant van de hulpverlening aan slachtoffers van het omgangsonrecht. Afstandelijk zou ook vervolgens de hulpverlening zijn geweest, indien men een dergelijk technisch geschreven boek had gelezen. Juist omdat ik zelf slachtoffer van omgangsonrecht ben geweest, als kind en als vader, juist omdat ik al vele jaren de wetgever op de voet volg, gesprekken heb met politici, het werk van de Raden volg, rechters aanschouw, advocaten in hun werk bezie en juist omdat ik het verdriet van zovele vaders ken en tevens voel en weet, wat een kind in het diepst meemaakt in de omgangsonrechtsituatie, juist ook omdat ik duizenden gesprekken destijds als maatschappelijk werker heb gevoerd met mensen in probleemsituaties, wil ik geen louter technisch boek afleveren, maar de werkelijkheid van alle kanten benaderen. Eén van die kanten is weldegelijk: Gevoel.

Een ieders rol belicht ik in dit boek m.b.t. omgangsonrecht en dit verplicht mij, om het goed te doen en niets te laten liggen, zoals ik al eerder opgemerkt heb. Alleen dán kunnen hulpverleners, die te maken krijgen met een slachtoffer van omgangsonrecht, in hun denken en in hun handelen compleet worden en hoeven zij niet met hiaten te blijven zitten. Een probleem beetpakken, terwijl je slechts gedeeltelijk bent ingewijd in het ‘hoe en waarom’ van dat probleem, zou niet volledig zijn. En het totaal van het omgangsonrecht weten, is van essentieel belang in de hulpverlening voor vaders, maar vooral voor kinderen! In de hoofdstukken die handelen over hulp verlenen – en met name in het gedeelte m.b.t. kinderen – zult u kunnen begrijpen waarom.

Voorts wens ik niet mee te gaan in de stroom van eufemismen. (‘Eufemisme’....: Verzachtende, verbloemende uitdrukking. Spreek uit: *Uifemisme*). In de Tweede Kamer der Staten-Generaal mag sinds 1993 het woord ‘liegen’ niet meer gebruikt worden. In plaats daarvan moet een politicus zeggen: “De waarheid geweld aandoen.”

“De waarheid geweld aandoen”, klinkt zachter dan “liegen”.

Als we nog een paar jaar wachten, dan wordt ook “de waarheid geweld aandoen” verboden en vervangen door: “Ik geloof u niet”, of: “Ik heb moeite met wat u zegt.” Het ‘liegen’ is daarmee ver naar de achtergrond gedrongen en er wordt ‘dus’ nooit meer gelogen in de Tweede Kamer.

Dank u.

Ik houd het liever simpel en recht toe, recht aan: Is iemand dom in zijn of haar functie, dan gebruik ik het woord ‘dom’. Doet iemand de waarheid geweld aan, dan gebruik ik het woord ‘liegen’.

Het verschil tussen ‘de waarheid geweld aandoen’ en ‘liegen’ is, dat het laatste bewust gebeurt, maar het eerste altijd de mogelijkheid openhoudt van: “Ik heb het niet geweten...!”

Wanneer nu in het taalgebruik van de politici in de Tweede Kamer het woord ‘liegen’ verdwenen is, betekent dit dat deze politici – die toch al kritiekloos er met hun pet naar konden gooien – nog meer vrijheid hebben gekregen, om de boel te bedonderen. En dat is een heel enge ontwikkeling. (*)

Wie niet kan liegen, is geen mens. Wie geen mens is, behoort niet in de Tweede Kamer als volksvertegenwoordiger te zitten. Waarmee ik niet zeg, dat een volksvertegenwoordiger dus moet liegen, maar slechts

aangeef, dat áls een volksvertegenwoordiger liegt, dit ook beetgepakt moet kunnen blijven worden. Als nu het woord 'liegen' verdwenen is, is er weer een stukje van de werkelijkheid verdwenen uit onze volksvertegenwoordiging. En hiermee komen we steeds verder van huis.

De vaders, die hun kinderen niet meer mogen zien, hebben met zo vreselijk veel leugens van de wetgever, rechters, Raadsmedewerkers en hun rapportages, advocaten en uiteraard van hun ex-partners te maken gehad – en nog steeds - , dat ik het woord 'liegen' in ere wens te houden, zij het een zeer twijfelachtige eer.

Ook hun kinderen zijn opgegroeid met een grote leugen omtrent de ouder, die zij niet meer mochten ontmoeten in hun leven; wiens naam (“pappa”) zij niet meer mochten uitspreken en aan wie zij niet meer mochten denken. Voor velen van hen zal het uitermate moeilijk zijn, om zich uiteindelijk los te maken van deze leugen. Totdat ze werkelijk doorkrijgen, dat het een leugen was.

En dan zal de waarheid sterker blijken te zijn!

Dertiende hoofdstuk.

Waarom doen vrouwen dit?

Waarom houdt een moeder haar kind weg bij haar ex-partner en vader van het kind?

Zoals ik het zelf vroeger beleefd heb als kind, en zoals ik naderhand in mijn leven de ervaringen van andere kinderen (en vaders) heb gehoord, doet een vrouw dit, om haar ex-man zo diep mogelijk te treffen. Dit lijkt wel heel cru en heel zwart/wit gesteld, maar in verreweg de meeste gevallen komt het louter en alleen hierop neer.

Lange tijd in mijn leven meende ik, dat alle mannen uit alle regeringen moesten en dat hun plaatsen ingenomen zouden moeten worden door vrouwen. Het zijn immers de mannen, die oorlogen verklaren en domweg ten strijde trekken, om elkaar af te maken, de burgerbevolking daarbij niet ontziend, en door de eeuwen heen waren het immers de mannen, die bepaalden hoe een samenleving eruit zou zien, of ook andere samenlevingen, waardoor slavernij kon ontstaan, kinderarbeid en grote verschillen tussen rijk en arm...?! Steeds weer de mannen met hun vreselijke, niets en niemand ontziende, geweld en agressie. En nog steeds: Messentrekkers zijn praktisch altijd (jonge) mannen, verkrachters zijn altijd mannen, kortom: Agressievelingen en geweldenaars....., het zijn altijd mannen. Op een gegeven moment schaamde ik mij zelfs – wat dit betreft – voor mijn man-zijn, alhoewel ik geen vlieg kwaad wil doen en genoeg heb aan mijn bezigheden. Maar ik schaamde mij voor mijn ‘soort’. En ik was stellig van mening, dat op vele verantwoordelijke plaatsen in de samenleving vrouwen zouden moeten zitten in plaats van mannen.

Totdat ik mijn zontje niet meer mocht zien en ik voelde, wat mijn vader destijds gevoeld heeft. Niet ‘gevoeld moet hebben’, maar ‘gevoeld heeft’, want na vijf jaar ‘Dwaze Vaders’ weet ik, dat de diepte van de pijn, het verdriet, het niet begrijpen, de woede, de onmacht en nógmaals het enorme verdriet voor alle vaders die hun kinderen niet meer mogen zien, hetzelfde is en hetzelfde voelt. Natuurlijk heeft een ieder daarbij zijn specifieke gevoelens en uitingen, maar de pijn is hetzelfde en de vraagtekens, vér boven de wolken uitstekend, zijn hetzelfde. Vrouwen die verkracht zijn, hebben ook in

veel belangrijke opzichten dezelfde gevoelens en ervaringen, die zij alleen kunnen delen met vrouwen, die hetzelfde meegemaakt hebben.

Ten tijde dat ik mijn zoontje al meer dan een half jaar niet had mogen ontmoeten, was het Kerstmis en in het huis van mijn buurvrouw hoorde ik stemmen en stemmetjes, terwijl ik in mijn keuken koffie inschonk. “Die heeft visite”, dacht ik simpel. Het kwam wel vaker voor, dat zij visite had, dus waarom nu niet, met Kerst? Aan de stemmen van de kinderen, die ik kon onderscheiden, maakte ik op, dat ze veel plezier hadden.

Tegen acht uur 's avonds ging ik even naar buiten, om iets uit mijn auto te halen. Twintig meter verder reed iemand op een fiets weg met een kindje achterop. Mijn buurvrouw stond in de deuropening van haar huis en riep de naam van mijn zoontje en zei daar achteraan: “Dag lekker jochie van me! Dag lekker ventje...!” en dit herhaalde ze nog enkele malen.

Ik keek nog eens goed en zag, dat het mijn ex-partner was, Lilian, die met ons zoontje achterop snel wegfietste. En laat nu niemand zeggen of denken, dat mannen geen gevoel hebben, of geen intuïtie, ondanks het negatieve beeld, wat ik zojuist schetste van mannen in z'n algemeenheid. Ik vergiste me niet en ik wist, dat mijn buurvrouw – een vriendin van mijn ex-partner – bewust, toen ze mij uit m'n huis zag komen, ging roepen: “Dag lekker jochie van me, dag heerlijk ventje van me...!” Haar groeten kreeg ineens iets gemaakts en een overdreven liefde en spontaniteit. “Ah, we kunnen Tjerk nog even flink treffen!” dacht ze, toen ze mij zag op hetzelfde moment, dat mijn ex-partner met mijn zoontje bij haar wegging.

En daarin had ze volkomen gelijk....: Ze trof me diep.

Ik voelde het door mijn ziel heensnijden. Maar in een fractie van een seconde besloot ik, om daar niet op te reageren. Ik riep mijn zoontje na: “Dag Daniël! Dahag!”

Lilian was inmiddels bijna bij de hoek van mijn straat aangekomen en fietste gewoon stevig door. “Dag pappa! Dahaag pappa!” riep Daniël, terwijl hij achterom keek en zwaaide.

“Dahaag Daniël!” riep ik weer en toen Lilian al met hem de hoek om was en ik hen niet meer kon zien, hoorde ik zijn stemmetje nog: “Dahaag, dahag pappa...!”

Op
zo'n
moment.....

Op zo'n moment zou ik het liefst willen stoppen met het schrijven van dit boek.

Hiermee heb ik in diepste wezen alles gezegd.

Maar ik schrijf verder.

Niet meer voor mijzelf.

Ik zie mijn kinderen, alledrie, alweer jaren en zonder problemen. (*)

Daniël, die ik twee jaar niet heb mogen zien, woont op het moment van dit schrijven zelfs bij me en speelt met zijn jongere broertje achter in de tuin in het kinderzwembad.

Het makkelijkst voor mij zou zijn, om dit vreselijk lange hoofdstuk in mijn leven nu te sluiten. Lekker gaan schilderen en muziek maken in plaats van dagen en nachten, maandenlang achter die type-writer te zitten in één en dezelfde, ongezonde, spataderen opwekkende houding. Maar ik moet het opschrijven. Alsof een onzichtbare baas naast mij komt staan en me vriendelijk uitlacht, wanneer ik de gedachte krijg, dat ik nu liever andere dingen ga doen. "Dat meen je niet...!" weet hij dan.

Inderdaad; dat meen ik niet.

Geconfronteerd met het slappe gedrag van veel vaders, heb ik weleens voor de spiegel gestaan in de eerste twee jaren van de "Dwaze Vaders" en mezelf de vraag gesteld: "Voor wie doe je dit nu eigenlijk?"

Voor de kinderen!

Voor de kinderen in de eerste plaats.

Voor de vaders in de tweede plaats.

De kinderen verdienen de eerste plaats! De vaders niet, de moeders al helemaal niet, de wetgever niet, de advocaten en rechters niet en de medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming en van gezinsvoogdij-instellingen ook niet.

Voor de kinderen doe ik dit in de eerste plaats en voor de vaders in de tweede plaats, enkele uitzonderingen daargelaten. Maar dat zijn er weinig. (Zie volgend hoofdstuk).

Op het moment, dat mijn ex-partner bij mijn buurvrouw op Kerstvisite was, hadden Daniël en ik elkaar al bijna anderhalf jaar niet meer gezien. Eén keer toevallig in het postkantoor en één keer toevallig in het centrum van Den Haag, waardoor ik in zijn jonge geheugen kon blijven als: Pappa!

Hoe krijgt een vrouw het in vredesnaam voor elkaar, om pal naast mijn woning vrolijk op visite te gaan, Kerst te vieren en intussen mogen mijn kind en ik elkaar niet zien...? Dan moet je toch wel keihard inelkaar zitten. Net zo hard als het bepaalde mannensoort, waar ik zo van walg, vanwege hun hardheid en gemeenheid.

En hoe kreeg mijn buurvrouw het voorelkaar, om extra lief en overdreven spontaan mijn zoontje na te roepen “dag lekker, dag héérlijk ventje van me”, terwijl ze drommels goed wist, dat hij en ik elkaar al zo lang niet meer gezien hadden, zonder dat daar ook maar één reden voor was...?

Mannen, gestoorde mannen, pakken een mes, of een ander wapen, of gebruiken hun vuisten, om een ander te treffen en pijn te doen; vrouwen, gestoorde vrouwen, pakken geen mes, geen ander wapen en gebruiken niet hun vuisten....: Vrouwen hebben andere middelen, om een ander pijn te doen en diep te treffen.

Vooraf sinds mijn werk voor de stichting “Dwaze Vaders” is mijn mensbeeld (gelukkig) veranderd. ‘Gelukkig’, omdat ik het liefst gezond blijf denken. Het was een ongezonde gedachte van mij, om te veronderstellen, dat mannen van bepaalde plaatsen in de samenleving zouden moeten verdwijnen, om plaats te maken voor vrouwen. Mannen mogen dan hun eigen agressieve middelen hebben; vrouwen hebben hún middelen: Roddel, overdrijving, steken geven (zonder mes, maar met diep krenkende woorden) en....: Kinderen. Veel vrouwen gebruiken kinderen, misbruiken kinderen, om de vader van die kinderen diep en hard te treffen! De kinderen zijn in deze een rechtstreeks verlengstuk van hun wraak-, haat-, of wat voor ziekelijke gevoelens dan ook.

Het zijn niet alleen mannen, die tot slechte en walgelijke daden kunnen komen; vrouwen kunnen dit even goed, alleen op een andere manier. Hierbij (omgangsonrecht) weten zij zich gesteund door een compleet en machtig systeem van wetgever, rechters, advocaten en Raad; hierdoor kunnen zij vrijelijk hun gang gaan, zonder enige remming.

Er zijn vaders, die hun kinderen al twintig jaar niet meer gezien hebben hierdoor, en er zijn kinderen, die pas op vijfenveertigjarige leeftijd eindelijk contact opnamen met hun inmiddels bijna tachtigjarige vader en vervolgens tot de vreselijke conclusie kwamen.....: “Waarom heb ik dat in Godsnaam niet eerder gedaan...???!”

En waarom heb ik zelf niet eerder contact gezocht met mijn vader?

Toen ik hem eindelijk, na veertien jaar, weer eens normaal ontmoette en sprak, overleed hij kort daarna en daar is het dus bij gebleven.

Of neem die man, ergens in Noord-Holland, en niet bij de “Dwaze Vaders” aangesloten....: Als kind had hij lange tijd geen contact meer met zijn vader gehad en toen hij besloot, om toch weer contact te zoeken, kon hij zijn vader, opgebaard liggend, bezoeken.....

“Dag lieve pappa...!”

Deze man moet je niet meer spreken over zijn moeder; hij heeft geen moeder meer, ook al leeft zij nog wel.

Terug bij Lilian en mijn buurvrouw.

Indien ik niet toevallig naar buiten was gegaan, om iets uit mijn auto te pakken, had ik niet geweten, dat mijn ex-partner met ons zoontje pal naast mij op Kerstvisite was geweest. Ik werd op dat moment geconfronteerd – en mijn zoontje ook, alleen was zijn bewustzijn op dat moment te klein, om de essentie te voelen en te begrijpen – met een situatie, die tot ongeveer de meest krankzinnige van de vrije Westerse wereld gerekend mag worden. Krankzinnig is het, indien iemand inelkaar geslagen wordt, of verkracht wordt, of verdrinkt, terwijl omstanders rustig toekijken en nota bene de verdrinkingsdood op hun videofilm vastleggen..... Maar krankzinnig is het ook, indien je geen contact met je kind mag hebben, terwijl dit kind op een gegeven moment pal naast je verblijft en je het vervolgens op twintig meter afstand ziet. Er zijn geen muren, er is geen prikkeldraad, er staan geen wachters met geweren en er is geen gapende kloof tussen hem en mij, maar toch mogen en kunnen we geen contact met elkaar hebben. Wie zich hierbij afvraagt, waarom ik dan niet naar hem toeging, of hem achterna gelopen ben, mag weten dat als ik dit gedaan had, zowel Lilian als ook mijn buurvrouw hun lade opengetrokken zouden hebben van: Hysterie, overdrijving, gegil, geschreeuw en dergelijke meer. In een mum van tijd zou de politie er zijn en ik zou afgevoerd worden als “die agressieveling, zie je wel?!” Zo maar twee vrouwen en een arm klein kindje bedreigen meneer...? Voor u hebben we wel een plekje in de cel! En daarna weer voor de rechter, op grond van een valse aanklacht, die echter door iedereen direct geloofd zou worden, “want vrouwen zijn de zwakkeren en mannen zijn de agressievelingen....!”

Nee.... Ik heb hem nageroepen en hij heeft teruggeroepen. Iets hield me tegen, om er niet achteraan te gaan hollen. Laat ik dat “iets” maar even omschrijven als mijn gezonde verstand, alhoewel het een uitermate ongezond besluit van dat moment was; een volkomen tegennatuurlijk besluit. Wat wel gezond was geweest, kan ik beter achterwege laten, om niemand richting politiecel te helpen. Maar een ieder zal het hoogstwaarschijnlijk met me eens zijn, dat indien bijvoorbeeld een jonge vrouw sinds haar prille jeugd ernstig is misbruikt door een familielid en zij op haar achttiende uiteindelijk geen andere uitweg meer weet, dan dat familielid dusdanig te treffen, waardoor zij uit de ban en macht van dat familielid weet te ontkomen, zo’n vrouw weliswaar voor de rechter gedaagd moet worden, maar ten hoogste een symbolische boete mag krijgen. Deze jonge vrouw is namelijk geen misdadigster, maar het slachtoffer van een misdadiger en het slachtoffer van een *langdurende* misdaad. Hiermee praat ik niet goed, dat deze zeer lang en zwaar getergde vrouw dit misdadige familielid uiteindelijk iets ernstigs heeft aangedaan, maar....het begrip voor het “waarom?” ontstaat wel, ook bij een rechter.

Anders wordt het, indien een man – een vader – jarenlang getergd is door zijn ex-partner, middels het niet meer mogen ontmoeten van zijn kinderen, en hij uiteindelijk geen andere uitweg meer ziet, dan deze ex-partner dusdanig te treffen, waardoor hij de ban en de macht van die ex-partner doorbreekt..... Niemand zal hém begrijpen en niemand zal zijn lijden, aangedaan door die ex-partner – serieus nemen en hij verdwijnt gewoon als misdadiger in de gevangenis. Niemand zal zien, of willen zien, dat deze man het slachtoffer was van een misdadigster en dat het om een langdurende misdaad ging.

Meteen wil ik vaders van alle ideeën hieromtrent afhelfen, want zij verkeren in de onmogelijke positie, dat indien zij hun ex-partner treffen, zij hiermee tevens hun kind treffen! Want hoe je het ook bekijkt: Die vreselijke ex-partner is en blijft de moeder van je kind. En geen kind is erbij gebaat, indien de moeder of de vader iets ergs overkomt. Temeer niet, als het de vader is, die de moeder iets ergs aandoet, of omgekeerd, indien het de moeder is, die de vader iets ergs aandoet. Daarbij komt, dat de vader nog steeds niet zijn kind vrijelijk zou kunnen gaan ontmoeten.

Ziehier de onmogelijke positie voor een man, die zijn kind niet mag zien, geen gehoor bij de wetgever krijgt, geen gehoor bij de rechter,

ook niet bij de Raad voor de Kinderbescherming, geen advocaat die zijn zaak begrijpt, laat staan serieus neemt, geen hulpverlener die zijn probleem kan bevatten, geen familieleden of vrienden, die hem kunnen troosten, terwijl hij ook nog eens zijn handen af moet houden van degene, die hem jaren en jaren tot in het diepst van zijn ziel en wezen tergt en bovendien zijn kinderen diep treft!

Zowel mijn ex-partner Lilian, als ook mijn buurvrouw, waren bij hun volle bewustzijn in hun gestoorde gedrag, toen ik op die Kerstavond toevallig naar buiten was gegaan. Normaal was het geweest, indien Lilian met ons zoontje ook even bij mij was langsgekomen, desnoods daarna weer terug naar de buurvrouw en na enige tijd Daniël weer komen ophalen. Indien zij echter niet in staat was tot dit normale gedrag, was het op zijn minst fatsoenlijk geweest, indien mijn buurvrouw haar ex-partner op haar omgangsonrechtgedrag had gewezen door duidelijk te maken, dat zij *dít* toch echt niet kon doen: Gezellig naast mij op visite met mijn zoontje, terwijl mijn zoontje en ik elkaar al zo'n lange tijd niet meer hadden gezien. Daarom, en vanwege mijn jeugdervaringen en vanwege de meer dan duizend verhalen van andere vaders en vanwege de mij steeds vaker ter ore komende verhalen van kinderen hierover, ben ik dit hoofdstuk begonnen door te stellen, dat vrouwen dit doen, om hun ex-partner zo diep mogelijk te treffen. Doelbewust.

De logica ondersteund dit en ook de jurisprudentie, van de afgelopen dertig jaar, ondersteunt dit, zij het op een tegenovergestelde wijze. Alle processtukken met vermeldingen om een vader bij zijn kinderen weg te houden, desnoods met allerlei soorten beschuldigingen daarin, om te onderbouwen, dat er geen contact mocht zijn, zijn bewijsstukken van het doelbewuste gedrag van vrouwen, om dit te bewerkstelligen. En al sinds jaar en dag is het zo in Nederland, dat wanneer iemand een misdaad had begaan, rechters met allerlei verzachtende omstandigheden rekening hielden bij de strafbepaling. Op een gegeven moment ging dit zelfs zo ver, dat je kon stellen, dat een misdadiger meer aandacht, begrip, verzorging en nazorg kreeg dan zijn slachtoffers! Dit, terwijl ik steeds van mening was, dat indien iemand een ander met een zwaar voorwerp of met de vuist slaat, of met een scherp voorwerp steekt, of met een wapen schiet, de dader zich *altijd* bewust was van het feit, dat zijn daad kwalijke tot zeer ernstige gevolgen zou hebben voor degene, die getroffen werd. Ook op deze

regel uitzonderingen daargelaten: Een diep-zwakzinnige weet niet de ernst van zijn daad. Maar in praktisch alle gevallen, van misdaden met slachtoffers, gaat het niet om diep-zwakzinnigen. Desondanks konden rechters (en advocaten) putten uit een scala van verzachtende omstandigheden. Het doelbewuste wangedrag van een misdadiger werd daarmee getransformeerd tot deels onbewust gedrag....., hetgeen de grootst mogelijke onzin is. Indien ik alleen al de verzachtende omstandigheden van “een moeilijke jeugd” noemde (elfde hoofdstuk), dan zal een ieder toch begrijpen, dat lang niet iedereen, die een moeilijke jeugd heeft gehad, daardoor overgaat tot wangedrag, waardoor andere mensen getroffen worden. Als dit wel een algemeenheid was, dan zou het gebruikt mogen worden in de rechtspraak. Nu is en wordt er echter misbruik van gemaakt. Waarbij rechters een stukje kennis omtrent de werking van de psyche van een misdadiger of misdadigster missen. Deze kennis is, dat praktisch elke misdadiger na de misdaad zegt: “Ik wist het niet!”, of: “Het was niet mijn bedoeling, om....!”, of: “Ja maar ik heb in mijn jeugd....!”, of: “Ik heb het niet gedaan!”, terwijl ze drommels goed weten, dat ze het wel hebben gedaan!

Smoesjes, waardoor veel rechters zich laten inpakken en waar advocaten dankbaar misbruik van maken.

Wie een misdaad begaat en niet opgesloten zit op een afdeling voor diep-zwakzinnigen, wéét (bewust dus), wat hij/zij gedaan heeft!

Met betrekking tot de logica en het al dan niet doelbewust bedrijven van omgangsonrecht: Indien een moeder haar kinderen eenmalig weghoudt bij de vader, wil ik dit niet “omgangsonrecht” noemen en ik kan me voorstellen, dat dit een keertje gebeuren kan. Maar indien een moeder week in week uit, maand na maand en gedurende jaren de kinderen weghoudt bij de vader, kan niemand toch meer volhouden, dat zij dit onbewust of deels onbewust doet. Waarbij ik vanuit mijn persoonlijke ervaringen en vanuit de vele verhalen van anderen, vaders en kinderen, kan toevoegen, dat de moeder niet alleen de kinderen weghoudt bij de vader, maar de kinderen ook opzet tegen de vader en de kinderen zwaar indoctrineert in negatieve zin (positieve indoctrinatie bestaat namelijk ook) ten opzichte van de vader. Hiervan kan toch niet lang volgehouden worden, dat dit alles “onbewust” gebeurt.

Tot slot – wat betreft de logica hierover – is één van de wezenlijke bestanddelen van indoctrinatie, dat dit vooropgezet met bepaalde bedoelingen en dus bij volle bewustzijn plaatsvindt.

En toch....., toch zijn er vrouwen, en er zullen er nog veel meer komen, die de kinderen jarenlang bij de vader hebben weggehouden en achteraf zullen zeggen: “Nee hoor, ik heb mijn kinderen helemaal niet weggehouden bij hun vader...!” Meestal met de toevoeging: “Ze (de kinderen) wilden zelf niet!”

Het eerste in hun verklaring is een leugen van een omvang, die met geen liniaal ter wereld te meten is. En wat het tweede aangaat: Een kind, dat zijn vader niet wil zien, is uniek op deze wereld. Er moet dan wel iets vreselijks hebben plaatsgevonden, als een kind vanuit zichzelf dit standpunt inneemt, met name waar het jonge kinderen (tot plm. 14 jaar) betreft. De meeste jonge kinderen echter, die op een gegeven moment aangeven, dat zij geen contact met hun pappa willen, zijn dusdanig geïndoctrineerd door de moeder (en eventuele andere familieleden van moederszijde), dat zij niet anders meer kunnen dan zich daarnaar te schikken.

In het volgende hoofdstuk, waarin ik de rol van de vader bespreek, is een artikel opgenomen uit het 25ste Bericht van de stichting “Dwaze Vaders”: “Als je kinderen zeggen: “We willen je niet meer zien...!” waarin ik bovenstaande verder toelicht.

Geen moeder zal kunnen volhouden, dat zij zich niet bewust was van haar omgangsonrecht-wangedrag. Noch zal de wetgever kunnen volhouden, of wie dan ook binnen het systeem, waardoor omgangsonrecht welig tiert, dat “omgang nu eenmaal niet afgedwongen kan worden!” Je spreekt pas van “afdwingen”, wanneer er vóór die tijd dingen zijn gebeurd met het kind, waardoor het ineens zogenaamd zelf geen contact meer met de vader wil.

“Het geen contact met de vader willen...”; dát is afgedwongen. Op een vreselijke manier.

Na hetgeen ik tot nu toe in dit hoofdstuk heb besproken, blijft de vraag onbeantwoord, waarom moeders – in omgangsonrechtsituaties – dit doen. Ja..., om hun ex zo diep mogelijk te treffen. Maar waarom wil een vrouw/moeder haar ex zo diep mogelijk treffen?

Een wat vaag antwoord hierop zou kunnen zijn: “Waarom slaat iemand een ander?” of: “Waarom treitert de ene mens een ander mens...?” om

vervolgens te zeggen, dat mensen nu eenmaal zo zijn. Mensen doen elkaar op deze wereld kwaad aan en waarom ze dit doen, dat wil ik voor een ander boek bewaren, ook over omgangsonrecht. Dit is niet de plaats, om mijn persoonlijke visie hierover te geven, wat betreft de diepere achtergronden van waarom mensen elkaar doelbewust pijn doen.

Aan de ene kant volstaat het om te zeggen: “Kijk maar om je heen; zet de teevee aan, of luister naar de radio, of lees de krant!” en dan wordt niet de vraag van het “waarom?” beantwoord, maar wel dát het plaatsvindt.

Toch valt er – buiten mijn persoonlijke visie – nog veel hierover te zeggen. Behalve het doelbewuste en de gemene factor van het “waarom?” mensen dit doen, speelt ook mee, dat een scheidings situatie diep inwerkt in het gevoelsleven van degenen, die van elkaar scheiden. Wanneer deze diepe inwerking niet enigszins gestuurd gaat worden (ómdat er kinderen bij betrokken zijn!!!), nog enige remming ondervindt, gaat het een eigen leven leiden. Vandaar één van de eisen van de “Dwaze Vaders”: Anders scheiden voor ouders met jonge, opgroeiende kinderen. Als er een jaar van verplichte bezinning wordt ingebouwd, kunnen veel gevoelens van woede, verdriet, onbegrip, frustraties e.d.m. besproken en belicht worden. “Verplicht” vanwege de kinderen!!! De kinderen kun je niet met de onverwerkte scheidingsgevoelens van de ouders opzadelen. Kinderen hebben genoeg (te veel eigenlijk al) aan hun eigen scheidingsverdriet, dat hun papa en mamma niet meer van elkaar houden. Waar ze overigen geen jota van begrijpen (zie ook hoofdstuk 8. bij: “Anders scheiden” en hoofdstuk 15.).

Daar waar onverwerkte, of niet goed verwerkte, sterke en diep ingrijpende gevoelens een eigen leven gaan leiden, kiezen zij meestal gemaskeerde uitingsvormen. Iemand met een tijdelijke zenuwtrek (onnatuurlijk knippen met het linkeroog bijvoorbeeld) heeft deze zenuwtrek niet vanwege het niet goed functioneren van bepaalde spieren of zenuwbanen, maar vanwege een bepaalde gebeurtenis, die invloed heeft op die bepaalde spieren en zenuwbanen, waardoor de gebeurtenis uiteindelijk zichtbaar wordt via heel andere kanalen dan welke met de oorspronkelijke gebeurtenis te maken hebben. Mensen die zich ernstig te kort gedaan voelen, vanwege het stuklopen van hun relatie, waar zij ooit alle verwachtingen van hadden, welke niet zijn

uitgekomen (zelfs het tegendeel...) en niet tijdig met hun gekrenkte gevoelens bij een deskundige kunnen aankloppen, kunnen lang niet in alle gevallen dit een juiste plaats in hun leven geven. Eén en ander hangt samen met de persoonlijkheidsstructuur van dat moment in het leven van iemand, die met scheidingsgevoelens te maken krijgt. Het heeft weinig te maken met niveau (qua innerlijk en qua opleiding), of iemand al dan niet het scheidingsverdriet een plaats weet te geven. Zij, die het geen plaats weten te geven, kunnen een “zenuwtrek” gaan vertonen, die niet via hun spieren of zenuwbanen een weg naar buiten vinden, maar via de kinderen. (Het verschil met echte zenuwtrekken is dan wel, dat zij – m.b.t. omgangsonrecht – hier bewust voor kiezen).

De oorspronkelijke gebeurtenis (scheiding en daardoor scheidingsverdriet) heeft niets, maar dan ook niets met het kind van de beide scheidende ouders te maken. Een kind is nooit de aanstichter van een scheiding van de ouders. Het zijn de ouders, die niet meer verder met elkaar kunnen of willen en juist....., juist in deze omstandigheden dient hun kind beschermd te worden in de oorlog, die de ouders voeren!

Een ouder, die vanwege de scheiding het kind weghoudt bij de andere ouder, zet de scheidingsoorlog voort via een volkomen en onschuldig en klein, nog lang niet levensrijp, wezentje: Het kind! Het zijn háár (in praktisch alle gevallen “haar”) onverwerkte gevoelens van verdriet, woede, angst, frustratie, of wat dan ook, die zij aan het kind geeft en daarbij ook nog eens het kind alle contact ontnemt met de andere ouder van het kind, terwijl juist bij scheiding voor kinderen contact met beide ouders van het allergrootste belang is!

Hierin moet zij gestopt en geremd worden en begeleid worden. Want de gevolgen voor het kind en de gevolgen voor de vader van het kind zijn van een dusdanige omvang, dat gerust van “misdaad” gesproken kan worden (het doelbewust ernstige schade toebrengen aan anderen).

Te kampen hebben met onverwerkt en onbegeleid en ongeremd scheidingsverdriet, pleit degene die dit doorspeelt via de kinderen, overigens niet vrij van de eigen verantwoordelijkheid! Dit zou net zoiets zijn, als dat een bankovervaller nu eenmaal niet vervolgd en berecht kan worden, omdat hij zo verdrietig was en met onverwerkte gevoelens zat vanwege zijn meisje, dat bij hem weg is gegaan, of vanwege zijn moeilijke financiële omstandigheden. Persoonlijk

verdriet en onverwerkte, diep ingrijpende gevoelens mogen geen vrijbrief zijn, om anderen ernstig te treffen.

Voorts is er dikwijls nog een andere factor, waardoor vrouwen omgangsonrecht bedrijven: Een nieuwe vriend.

Vaak hoorde ik van vaders, dat zij omgang hadden met hun kinderen na de scheiding, totdat de moeder een nieuwe vriend leerde kennen. Wanneer zo'n vriend van de moeder beslist niet wil, dat zijn vriendin ook nog maar enig contact heeft met haar vorige partner, kan dit voor een vrouw aanleiding vormen, om omgangsonrecht te gaan bedrijven. Liever kiest zij voor haar nieuwe geluk, haar nieuwe relatie, dan dat ze nog rekening zou houden met de gevoelens van haar vorige partner. Uit is uit. Vooral wanneer er een nieuwe vriend op de proppen komt en niets is heerlijker, makkelijker en bevrijdender dan de vorige partner volledig te kunnen gaan vergeten. Alsof die vorige partner nooit heeft bestaan, zodat zij ook geen enkele last of hinder meer hoeft te ondervinden van bepaalde nare gevoelens of herinneringen. Dat zij echter tegelijkertijd de kinderen hiermee hun vader ontnemt, interesseert haar weinig. Egoïstisch ingestelde mensen (dat zijn we in zekere mate allemaal, maar er zijn mensen bij wie deze eigenschap de boventoon voert) houden in de eerste plaats rekening met hun eigen gevoelens en pleziertjes en zelfs in de tweede plaats houden zij nog niet eens rekening met de gevoelens van anderen. Niets mag hun plezier bederven, dus alles dient daaraan ondergeschikt gemaakt te worden. Vaak op verborgen, niet direkt zichtbare wijze. Behalve waar het om het contact tussen de kinderen met hun vader gaat; wanneer dit verbroken wordt door de moeder, wordt dit direkt zichtbaar (voelbaar) voor de vader en voor de kinderen. Maar meestal weet de moeder er een handige en sluwe draai aan te geven, niet alleen naar de kinderen toe, maar ook voor haar eigen geweten. Zij kiest voor zichzelf en haar nieuwe vriend, met wie zij geen bonje wil.

De nieuwe vriend van de moeder kan tot dit gedrag komen (geen contact meer met de vader van de kinderen), omdat mannen nu eenmaal "heterohaantjes" zijn, waarbij jaloezie een belangrijk aanwezige factor is. Dat hij hiermee de kinderen het contact met hun vader ontzegt, interesseert hem weinig; ook bij hem gaat het in de eerste plaats om zijn eigen geluk.

Beter zou het zijn, indien de moeder een dergelijk jaloerse vriend krijgt, dat zij naar een andere oplossing zoekt, waardoor de kinderen normaal en regelmatig hun vader kunnen blijven ontmoeten, maar zij – en haar nieuwe vriend – niet meer met de vader geconfronteerd hoeven te worden. Daarbij denk ik weer aan de reeds eerder genoemde Scheidingsbureaus. Maar ook een rustig en verstandig familielid (in de eerste plaats denk ik dan aan de grootouders van de kinderen) zou de kinderen kunnen overdragen aan de vader, wanneer deze ze komt halen, zodat er geen confrontatie plaats hoeft te vinden tussen de nieuwe vriend van de moeder en haar vorige partner.

Maar....., zelfs dan zullen er nog veel vrouwen zijn en veel “nieuwe vrienden” van deze vrouwen, die ook hier moeite mee hebben. Want wat gebeurt er, als de kinderen thuiskomen...? Dan willen ze – als van nature – over hun vader kunnen praten. En zelfs dát kan de nieuwe vriend van de moeder niet verdragen.

Jaloezie is op zich niet erg en misschien best gezond, maar ziekelijke jaloezie is iets verschrikkelijks. Zeker in dit soort situaties.

Een kind, dat bij zijn/haar vader is geweest, wil zich hierover kunnen uiten. Kunnen praten over wat ze gedaan hebben, enzovoorts.

Zoveel problemen zouden kunnen voorkomen worden, indien de moeder en haar nieuwe vriend het als normaal zouden beschouwen, dat een kind over de vader wil kunnen praten. Een ieder behoort zijn of haar plaats te weten in deze situatie: De vriend zal nooit de vader kunnen worden van het kind van zijn nieuwe vriendin. Hij zal wel een vriend van het kind kunnen worden, of een “oom”, of zelfs een soort van tweede vaderfiguur. Maar nooit de eerste en originele vader. Daar is er maar één van, ongeacht of die ene goed of minder goed, veel of weinig fouten heeft.

Wanneer een kind zich niet mag uiten, als het bij de vader is geweest en weer terugkomt bij de moeder, is dit ongeveer hetzelfde als een kind een pak rammel geven, zonder dat er ook maar enige reden voor is. Zowel de moeder, als ook haar nieuwe vriend, horen hun eigen frustraties voor zichzelf te houden en niet het kind daarmee te belasten. Indien zij dit niet kunnen, dan lijken zij mij niet geschikt, om het kind op te voeden. Het kind kan dan beter bij de vader komen te wonen. Hoe men erachter komt, of het kind de mond gesnoerd wordt door de moeder, of door haar nieuwe vriend, heeft zowel met de leeftijd en

persoonlijkheidsstructuur van het kind te maken, als ook met de al of niet aanwezige wijsheid en persoonlijkheidsstructuur van de vader. Het lijkt welhaast onmogelijk, om de waarheid in deze boven water te krijgen, ware het niet zo, dat vooral kinderen eerlijk zijn. Een kind dat thuis niet mag spreken over de vader, zal dit meestal zeggen tegen de vader, desnoods met de mededeling, dat het hier niet over mag praten.

Wanneer de vier eisen, waarmee de stichting “Dwaze Vaders” gedurende vijf jaar vruchteloos naar de wetgever is gegaan, ingewilligd worden, zal het nog heel moeilijk worden voor een moeder, om omgangsonrecht te bedrijven. Ongeacht of dit omgangsonrecht voortspruit uit haar scheidingsfrustraties, of vanwege een nieuwe vriend, of een combinatie hiervan.

En ja..... Laat ik toch niet vergeten, om ook aan de situatie te denken, waarbij de moeder de kinderen weghoudt bij de vader, omdat deze vader zich werkelijk “als een beest” heeft gedragen. Als een vader stelselmatig de kinderen heeft mishandeld, of heeft misbruikt, ontstaat er een situatie, waarin je nog steeds de kinderen niet zonder meer het contact met de vader mag onthouden. Jij of anderen kunnen het dan wel zo vreselijk vinden – en terecht – wat er plaats heeft gevonden, maar wil het kind zélf daardoor nooit meer contact met zo’n vader...? Jouw beslissing, om in dergelijke situaties het kind elk contact met de vader te onthouden, hoeft nog niet terecht te zijn. Alhoewel contact dan uiteraard alleen onder scherpe bewaking mag plaatsvinden. We praten dan weldegelijk over Justitie en over de Raad voor de Kinderbescherming. Maar dan ook pas komt Justitie (afdeling: Raad voor de Kinderbescherming) in haar eigenlijke en bedoelde straatje m.b.t. echtscheidng/kinderen.

Hetzelfde geldt, wanneer de vader de moeder van de kinderen stelselmatig heeft mishandeld. Het is dan volkomen begrijpelijk, dat zo’n moeder grote moeite heeft, om de kinderen uit handen te geven en naar de vader te laten gaan. Ik doel hier niet op die ene, of twee “scheidingsklappen”. Bij scheiding wil het wel eens voorkomen, dat er van weerskanten enkele klappen vallen. Ik bedoel echter: Stelselmatige mishandeling, of éénmalig zeer ernstige mishandeling,

want iemand die een ander stelselmatig heeft mishandeld, is niet meer volledig te vertrouwen vanwege ongeremde agressiviteit.

In dergelijke gevallen mag nog steeds de kinderen hun vader niet ontnomen worden, maar er dient weldegelijk rekening gehouden te worden met de gevoelens van de moeder en vrijelijk contact tussen een dergelijk agressieve vader en de kinderen lijkt mij dan niet echt slim...

Eén en ander dient gestaafd te kunnen worden met politierapporten en medische rapporten, omdat het schering en inslag is, dat een vrouw haar ex-man van alles en nog wat beschuldigt, alleen maar om het contact tussen haar ex-man en de kinderen te blokkeren. Wanneer er politierapporten en medische rapporten zijn van vóór de scheiding of tijdens de scheidingsperiode, zal dit serieus genomen moeten worden.

Bij valse beschuldigingen echter van vrouwen richting hun ex-partner, kwamen deze beschuldigingen altijd op het moment, dat de vader serieuze pogingen ging ondernemen, om weer contact te krijgen met zijn kinderen. Het is toch wel bijzonder vreemd, dat een vader anderhalf à twee jaar na de scheiding ineens beschuldigd wordt, door zijn ex-partner, van incest of anderssoortige mishandelingen, en juist ook op het moment, dat hij pogingen onderneemt, om weer in contact te komen met zijn kinderen! Jammer dat rechters nooit zo wakker zijn geweest, om hier onmiddellijk doorheen te prikken.

Het is de hoogste tijd, dat indien een vrouw haar ex-partner beschuldigt van zeer ernstige zaken, zij dit ook onder ede zal moeten verklaren. Het is werkelijk belachelijk, dat een vrouw haar ex-partner zo maar tussen neus en lip even kan beschuldigen van incest of anderssoortige mishandelingen en de man en zijn kinderen elkaar vervolgens hierdoor nog steeds niet kunnen gaan zien. Ernstige beschuldigingen met dusdanig vérstrekkende gevolgen mogen niet meer even tussen neus en lip gedaan worden. O n d e r e d e ! En indien blijkt, dat de vrouw valse beschuldigingen heeft gedaan, dient zij in overeenstemming met de ernst van haar misdrijf gestraft te worden. In de eerste plaats een straf vanwege het valselijk beschuldigen van een persoon, het aantasten van diens goede naam en de schade, die deze persoon hierdoor heeft opgelopen. In de tweede plaats wegens meened.

Wanneer een vrouw weet, dat zij voor drie, vier of vijf jaar hiervoor de gevangenis kan ingaan, zal zij het wel nalaten, om haar ex-partner vals te beschuldigen.

Vergeet hierbij niet, dat een valse beschuldiging van incest, ook al blijkt naderhand, dat hier niets van waar is, de man z'n hele verdere leven blijft achtervolgen. Al was het alleen maar vanwege de twijfel, die bij de sociale omgeving (familie, vrienden, kennissen, burens, collega's, enzovoorts) is opgeroepen vanwege die beschuldiging. Wat dat betreft krijgt een man, die vals is beschuldigd, levenslang.

Dat een vrouw vanwege haar valsheid, en de gevolgen daarvan voor een ander, enkele jaren gevangenisstraf krijgt, is niets vergeleken bij hetgeen zij de man heeft gegeven.

Tot besluit nog een reden, welke vaak voor vrouwen aanleiding was en is, om omgangsonrecht te gaan bedrijven: De vader ontmoet een nieuwe levenspartner.

Ook dit hebben we binnen de stichting "Dwaze Vaders" veelvuldig gehoord. De vader had omgang met zijn kinderen en dit ging goed, totdat hij een nieuwe vriendin leerde kennen en dit serieuze vormen begon aan te nemen. De moeder hoorde hiervan, bijvoorbeeld door verhalen van de kinderen, en het gevolg was, dat de vader zijn kinderen niet langer meer mocht zien. Via allerlei smoesjes, maar uiteindelijk was de nieuwe vriendin de reden, waardoor de moeder zich liet overvallen door een ongeremde jaloezie en het contact tussen de vader en de kinderen ging stopzetten en dit ook rustig kon doen, zich direkt gesteund wetend door een machtig systeem.

Dat het een moeder verdriet doet, wanneer haar ex-partner een ander ontmoet, is begrijpelijk en acceptabel (niet voor haar). Dat zij er vervolgens moeite mee heeft, dat deze "vreemde vrouw" ook leuk omgaat met háár kinderen, is ook begrijpelijk en acceptabel (niet voor haar). Vervolgens kan dit in zeer korte tijd (twee of drie nachtjes "slapen") zo'n obsessie voor haar worden, dat zij zelfs bang is de kinderen kwijt te zullen raken aan haar ex-partner en "die vreemde vrouw".

Ten tijde dat ik als zestienjarige bij een tekenleraar en zijn gezin woonde, aan de Sandtmannlaan in Naarden, en mijn vader enkele bochten in dezelfde laan verderop woonde, zonder dat hij en ik contact hadden met elkaar, gebeurde er twee lanen verder een drama: Een

moeder bracht haar tienjarige dochtertje om het leven, omdat zij bang was, dat het kind naar de vader zou gaan. Liever doodde zij het kind, dan dat haar angst bewaarheid zou worden.

Kunnen we dan nog spreken over “moederliefde”.....?

Nee, egoïstische en zwaargestoorde “liefde”, wat al niet eens meer met “liefde” aangeduid kan of mag worden.

Daarom is de eis “anders scheiden” (in samenhang met de andere drie eisen!) van de “Dwaze Vaders”(*) van zo’n wezenlijk belang. De overheid dient dusdanig in te gaan grijpen, dat geen kind ooit nog bang hoeft te zijn, dat het het contact met één van de ouders zal verliezen bij scheiding en dat geen moeder ooit nog bang hoeft te zijn, dat zij het contact met haar kind zal verliezen vanwege scheiding, en dat geen vader ooit nog bang hoeft te zijn, dat hij het contact met zijn kind zal verliezen vanwege scheiding.

Een nieuwe vriend van de moeder.....? Een nieuwe vriendin van de vader....? Onverwerkt scheidingsverdriet van de moeder....? Dat alles mag geen reden meer zijn voor een vrouw, om haar ex-partner en vooral haar kinderen onnodig pijn aan te doen en levenslang te beschadigen. Het is de taak van de wetgever, van de overheid, om de zwakkeren in onze samenleving te beschermen. En dat zijn kinderen bij uitstek! Het is voorts de taak van de overheid, om wie dan ook te beschermen tegen onnodig leed en tegen onrecht (binnen het eigen systeem) met ernstige gevolgen.

Mocht een vrouw, nadat daadwerkelijk de vier eisen van de “Dwaze Vaders” beetgepakt en gerealiseerd zijn en nadat er Scheidingsbureaus zijn, toch nog willens en wetens al deze zaken aan haar laars lappen, dan mag straf niet uitblijven, desnoods in combinatie met therapie.

Weer zeg ik, voor de “soft-denkers” onder u: Dit klinkt hard, maar de praktijk van het omgangsonrecht is voor de slachtoffers duizendmaal harder!

Veertiende hoofdstuk.

De rol van de vader, die zijn kinderen niet meer mag zien.

De beste en de leukste vader is die vader, die niet bij zijn kinderen woont en voor wie het niet een vanzelfsprekendheid is, dat hij zijn kinderen elke dag ziet.

De beste en de leukste vader is die vader, die zijn kinderen niet mag zien, maar ervoor knokt om ze wel weer te kunnen zien. Welk kind zou niet trots zijn op zo'n vader...?! "Mijn vader knokt voor me!"

Tja..... En dat uit mijn mond. Iemand die door schade en schande wijs is geworden en niet alleen door persoonlijke ervaring, maar ook vanwege de zovele verdrietige verhalen van anderen weet, dat scheiden doet lijden en dat eigenlijk het enige wat écht mooi is, het volgende is: Een advertentie te lezen van een man en een vrouw, die hun vijftigjarig samenzijn vieren. En ik geniet, wanneer ik in Nederland een wandelend monument tegenkom....: Een hoogbejaarde man en vrouw, hand in hand, die al vele tientallen jaren samen zijn en dwars door hun hoogte- en dieptepunten zijn gegaan en alle stormen hebben doorstaan! Niets is zo normaal, gezond en vredig voor een kind, wanneer de ouders altijd samen blijven.

En toch.... Vaak heb ik mij afgevraagd, wanneer ik met mijn drie zoontjes plus nog enkele jongens uit mijn straat de duinen introk, of langs de zee liep, of naar bosrijke parken in Den Haag ging, waar al die andere vaders toch waren met hun kinderen (ook op tijden, dat er niet gewerkt hoefde te worden). Zeven jongens in m'n auto en op de plek van bestemming aangekomen, zwermen ze uit de auto en zoeken een boom op, om in te klimmen, of gooien elkaar "dood" met denneappels, of springen van een hoge, zanderige duin drie meter naar beneden in het mulle zand. Meestal doe ik mee, maar soms laat ik ze gewoon hun gang gaan en zoek ik mooie schelpen, of dode krabben langs de zeelijn.

In de wijde omtrek geen vader te bekennen. En kom ik wel eens een vader tegen met zijn kinderen, dan is het er een, die ook gescheiden is....

Wat is dat: Een vader...?

Wel, dat wil ik hier niet uitdiepen, waar het de normale gezinssituatie betreft. Alleen wil ik in z'n algemeenheid hierover opmerken, dat ik soms de indruk heb, dat in normale gezinssituaties vaders het niet meer dan normaal vinden, dat ze een kind (of kinderen) hebben en daarmee houdt het op. Zet je kind achter die stomme televisie, of geef het een videofilm en het kind 'vermaakt' zich wel. Maar wanneer doet een vader regelmatig samen iets met zijn zoon of dochter? Een spelletje, of een verhaal voorlezen, of fietsen, wandelen. En tijdens het spelen, fietsen of wandelen kun je met je kind praten, als het vragen en opmerkingen heeft. Daar leert een kind van en het mooiste is het voor een kind, wanneer het van de vader of de moeder kan leren. "Veel vaders geloven het wel...!" denk ik vaak. Totdat ze ineens het kind missen. En zelfs dan zijn er nog heel veel vaders, "die het wel geloven!"

Vijftien, twintig jaar geleden zag je uitsluitend moeders bij de kinderspeelplaatsen en ook vandaag de dag zijn het meerendeels moeders, die op de bankjes zitten. Vaders, mannen, zijn vaak met zichzelf en met hun werk of hobbies bezig. Of ze willen "met rust gelaten worden".

Ik ben....., nee: Ik was ook zo'n vader. Met m'n schilderen, muziek, schrijven en twee stichtingen hoefde ik mij nooit te vervelen en wanneer mijn of andere kinderen bij me waren, kon ik niet werken aan hetgeen, waaraan ik graag wilde werken en ik kon niet denken aan hetgeen, waaraan ik wilde denken. Want zeker met heel jonge kinderen is het zo, dat je je persoonlijke denken en werken wel kunt vergeten. Ik heb eens uitgerekend, hoeveel vragen en opmerkingen één van mijn zoontjes, die in de 'vragen- en opmerkingenfase' was beland, op één woensdagmiddag kon stellen of maken. Bij een gemiddelde van één vraag of opmerking per zeven seconden, kwam ik uit op een totaal van drieduizendzestig vragen en opmerkingen in zes uur tijd....., zonder pauze!

Dat was een beetje te veel voor me, zolang ik mij innerlijk – niet echt merkbaar voor hem – er tegen verzette. Nee, ik ben geen heilig-model vader, althans zeker niet in het verleden en nog steeds zal ik mijn fouten en gebreken daarin hebben, maar ik heb intussen wel veel geleerd m.b.t. mijn rol als vader. Voor wat het probleem (voor mij) betrof van ongeveer drieduizendzestig vragen en opmerkingen in zes

uur tijd, vond ik uiteindelijk een prima middenweg: M'n kinderen kregen een bepaalde tijd van me, bijvoorbeeld van half één tot drie uur 's middags, waarin ik er volledig voor hen was en daarna zei ik: "Zo, nu praat pappa even een uurtje niet meer!" Dan wilde ik gewoon weer rust hebben en – zij het desnoods alleen in gedachten – met mijn dingen bezig zijn. Mijn kinderen accepteerden dit. Ik nam ruimschoots de tijd voor hen, maar op een gegeven moment nam ik ook ruimschoots de tijd voor mezelf en dan wilde ik niet gestoord worden; zij moesten zich dan maar zelf vermaken, in mijn tuin of in mijn huis. Televisie had ik niet, dus daar kon ik ze niet mee afleiden; ze moesten maar putten uit hun eigen fantasie en het speelgoed en de muziekinstrumenten, plus allerlei materiaal in de tuin. Heel gezond.

En al jaren werkt dit prima.

Ik geloof ook, dat een moeder of een vader niet constant uren en uren met haar of zijn kind bezig hoeft te zijn en dat het goed is voor een kind, om te weten, dat ouders ook mensen zijn, die op een gegeven moment even hun eigen dingen willen doen, of gewoon even hun eigen gang willen gaan en daarbij niet telkens gestoord willen worden.

Deze oplossing op 'fifty-fifty-basis' werkt voor een ieder uitstekend en naar tevredenheid. Hierdoor wordt voorkomen, dat kinderen te afhankelijk worden van het zich alleen maar met behulp van een ander (de ouder) kunnen vermaken en tevens wordt voorkomen, dat een ouder totaal niet, of nauwelijks omkijkt naar de kinderen.

De laatste jaren is er wel veel veranderd, wat de rol van de vader betreft. Het komt vaker voor, in tegenstelling tot vroeger, dat de man de huisman is en de kinderen verzorgt, terwijl de vrouw buitenshuis werkt.

En ook zijn veel vaders 'bezoekvaders' geworden. Vanwege de scheiding wonen ze niet meer bij hun kinderen. En ik geloof inmiddels, dat een vader voor wie het niet vanzelfsprekend is, dat hij de kinderen bij zich heeft, leuker omgaat met, en ook meer tijd besteedt aan zijn kinderen, dan een vader in een normale gezinssituatie. Een beetje wrang, maar wel een beetje waar. De tijd, die hij met z'n kinderen heeft, waarna hij ze weer een week of twee weken niet meer ziet, brengt hij optimaal als vader met ze door.

In dit hoofdstuk, over de rol van de vader, wil ik het voornamelijk hebben over de vader in de omgangsonrechtsituatie...: De vader die zijn kinderen totaal niet ziet.

Bij de stichting “Dwaze Vaders” zijn meer dan duizend vaders aangesloten (medio 1994), die geen enkel contact met hun kinderen mogen hebben. Er zijn vaders bij, die hun kinderen drie maanden niet meer hebben gezien, of twee jaar, drie jaar, vijf jaar, tien jaar en er is zelfs een ‘uitschieter’ bij: Guus. Guus heeft al ruim twintig jaar geen contact meer met zijn kinderen vanwege omgangsonrecht.

Het aantal van ruim duizend bij de stichting aangesloten vaders is een schande voor vaders in Nederland, die hun kinderen niet meer mogen zien. Deze duizend vormen namelijk het topje van het topje van de totale ijsberg. Er zijn meer dan honderdduizend vaders in Nederland, die het omgangsonrecht hebben meegemaakt, of nog steeds meemaken. Wat dat betreft had de stichting “Dwaze Vaders” toch minstens tachtigduizend aangesloten vaders in haar bestand mogen hebben.

De meeste vaders geloven het echter wel; zij knokken niet tegen het omgangsonrecht. Zij knokken niet voor herstel van de band tussen hun en hun kinderen. De redenen waarom veel vaders hiervoor niet knokken, zijn velen. De belangrijkste redenen wil ik noemen. En de laatste reden die ik noem, is toch wel de meest trieste en tevens de enige reden, die ik als voorzitter van de stichting accepteer en begrijp. Voor de andere redenen heb ik geen begrip en geen respect.

Tevens geef ik per reden een toelichting.

1^e. Uit het oog, uit het hart.

Dit gezegde gaat helaas ook op voor waar het de familieband, de bloedband betreft tussen een ouder en een kind. Het gaat zelfs op, waar het een moeder en haar kind betreft, alhoewel dit hoge uitzonderingen zijn. De moeder is degene, die haar kind voelde groeien in haar buik en de eerste bewegingen van haar nog ongebooren kind heeft ervaren. Zij is degene, die in haar lichaam de komst van het kind heeft ervaren en zich negen maanden min of meer heeft voorbereid op dat wonderlijke gebeuren: De bevalling. Zij heeft de weeën gevoeld en de moeite en de pijn van het ter wereld brengen van het kind. Zij heeft het kind borstvoeding gegeven en zij was degene, die vooral in de allereerste periode direkt wakker in

bed zat, wanneer zij een geluidje van haar kind hoorde, of er uit ging, omdat het kind borstvoeding nodig had. Niet de man, niet de vader.

Hiermee wil ik zeggen, dat volgens de natuur de moeder eerder een band met haar kind kan hebben, lichamenlijk en als het goed is ook psychisch. Mijn grootmoeder zei vroeger tegen mij: “Als er een kind wordt geboren, wordt er ook een moeder geboren!”

Met bovenstaande wil ik overigens niet zeggen, dat een man dit alles niet zou kunnen beleven. Indien het goed is, bereidt ook de aanstaande vader zich negen maanden voor op de komst van zijn kind. Via zijn geliefde, via de aanstaande moeder, krijgt hij de eerste signalen van het kind: Hand op de buik bij de allereerste bewegingen, want de vrouw wil deze bijzonderheid het liefst delen met een ander en die ander is niet de buurman, maar haar geliefde, de verwekker en aanstaande vader van het kind. En ook al voelt de vader niet zelf de last van de weeën en de pijn van de bevalling in zijn eigen lichaam, hij voelt wel méé, wanneer zijn geliefde dit beleeft. Zich daarbij bewust zijnde van een stuk onmacht, want indien hij kon, zou hij die moeite en die pijn willen delen. Nu deelt hij het in zijn gevoel en in zijn psyche: Het is niet leuk, als degene van wie je veel houdt, pijn of moeite doormaakt.

Ondanks dat een man gevoelsmatig hetzelfde kan doormaken als wat een vrouw gevoelsmatig én lichamenlijk doormaakt, gaat het gezegde “uit het oog, uit het hart” toch eerder of makkelijker op voor een vader dan voor een moeder. Veel vaders zullen steigeren, als ze dit lezen, maar dan heb ik slechts twee simpele vragen: “Waar zijn al die vaders, die hun kinderen niet mogen zien?” en: “Waar zijn de ruim duizend vaders, die bij de “Dwaze Vaders” aangesloten zijn, wanneer er gedemonstreerd moet worden, of andere activiteiten in de strijd tegen het omgangsonrecht plaatsvinden?!” Hooguit honderd van de duizend vaders willen echt actief zijn en daarvan zijn er vervolgens zo’n zeventig, die de daad bij het woord voegen.

Intriest.

Vaders zijn mannen en mannen zijn niet hetzelfde als vrouwen. Er zijn genoeg overeenkomsten, maar er zijn ook genoeg verschillen. Over het algemeen genomen zou je kunnen zeggen, dat een alleenstaande vrouw haar huis gezelliger probeert te maken dan een alleenwonende man. De inrichting is anders, al was het alleen maar dat ene bosje bloemen, hetwelk een man zelden voor zichzelf – voor de gezelligheid – aanschafft. Het interieur van een vrouw wordt gebouwd rond gezelligheid en het interieur van een man wordt gebouwd naar hetgeen hij aan werk te doen heeft. Een man houdt zich vooral bezig met zijn werk, zeker als het werk in de buurt van zijn hobby komt, het werk waar hij het meeste plezier aan beleeft, en ook in zijn doen en laten en in zijn denken staat werk op een belangrijke plaats. Ik geloof zelfs, dat dit niet cultuurgebonden is, maar een man eigen is. Vanwege zijn constitutie, vanwege zijn man-zijn, kan een vader eerder of makkelijker vergeten, dat hij vader is, dan een moeder kan vergeten, dat zij moeder is.

In het direkte verlengde van “uit het oog, uit het hart” kom ik zo meteen op een derde reden, waarom zoveel vaders niet knokken, om weer een goede band met hun kinderen te krijgen. Maar eerst een tweede reden, waar ik niet al te veel aan heb toe te voegen middels een toelichting.

- 2°. Egoïsme, hebzucht en (voor hun kinderen) liefdeloosheid. Vrouwen zijn, over het algemeen genomen, ingesteld, om zichzelf regelmatig weg te cijferen ten behoeve van hun kind. Mannen zijn daarop niet ingesteld, of moeten daar in ieder geval meer moeite voor doen. Wanneer egoïsme, hebzucht en te weinig gevoel van liefde de overhand krijgen, verdwijnen gevoelens van genegenheid voor de eigen kinderen. Dit wordt nog eens versterkt, indien een man geen contact meer nag hebben met zijn kinderen, terwijl er juist dan een beroep wordt gedaan op zijn genegenheid voor zijn kinderen. De meeste mannen – vaders – kiezen dan voor de weg van de minste weerstand. Daarbij kiezen zij in de eerste plaats voor hun eigen geluk (zeker wanneer ze een nieuwe vriendin krijgen) in plaats van voor hun vaderschap.

3e.

Diep verdriet en een slopende strijd.

Gelukkig zijn niet alle vaders onverschillig ten opzichte van hun kinderen. De vaders die bij de “Dwaze Vaders” zijn aangesloten en de vaders die bij één van de vele andere cliëntenorganisaties voor ouders zijn aangesloten, getuigen hiermee, dat zij weldegelijk hun kinderen missen en dat zij weldegelijk strijd wensen te leveren, om hun kinderen weer te ontmoeten.

Maar ook binnen het donateursbestand van de “Dwaze Vaders” is een zekere mate van constante verschuiving. Veel vaders houden het niet lang vol – misschien drie jaar – om donateur te zijn van de stichting “Dwaze Vaders”. Daarna geven zij op, kunnen zij niet meer verder.

Donateur zijn van de “Dwaze Vaders” betekent, dat je telkens weer geconfronteerd wordt met het enorme gemis en verdriet. Telkens wanneer een vader ‘Het Bericht’(enkele malen per jaar) van de stichting thuis ontvangt, ontvangt hij de confrontatie met het verdriet. Zo ook wanneer vaders een uitnodiging voor een bijeenkomst ontvangen, of een uitnodiging voor een demonstratie in Den Haag. “Dwaze Vaders” zijn geen groene studentjes, die massaal en met een big smile op hun gezicht naar Den Haag trekken, om te protesteren tegen kruisraketten, of om te protesteren tegen korting op hun studiebeurs. Er zijn demonstraties van “Dwaze Vaders” geweest, waarbij ik na afloop mannen huilend zag weglopen.

Alleen al tien minuten op de televisie, in een programma waar enkele dwaze vaders even aan het woord komen, vergt van deze mensen dagen van voorbereiding, emotioneel en lichamelijk (niet of slecht slapen), terwijl zij vele dagen daarna emotioneel kapot zijn. Het geeft hen een toespitsing van verdriet, woede, frustraties, onmacht, gemis, niet begrijpen, enzovoorts, enzovoorts. Het steeds bezig zijn, of het steeds geconfronteerd worden met iets, wat je intens verdrietig maakt en wat slopend is voor alles in en om je, houdt niemand al te lang vol. Wanneer mensen hierdoor de strijd uiteindelijk opgeven, vind ik het wel jammer, zeker ten opzichte van hun

kinderen, maar ik heb hier wel begrip voor gekregen, wetende wat het is...

Het genoemde onder punt 3. als reden, waarom veel vaders niet knokken, om de band tussen hen en hun kinderen weer hersteld te krijgen, is denk ik ook de voornaamste reden voor de meeste vaders. Het is een reden, die de andere genoemde redenen de kans geeft, om binnen te komen: Uit het oog, uit het hart en egoïsme, hebzucht en liefdeloosheid. Soms worden deze laatste eigenschappen versterkt. Om het verdriet en het gemis te kunnen ‘vergeten’, naar de achtergrond te kunnen duwen, zijn egoïsme, hebzucht en liefdeloosheid als het ware hulpmiddelen hierbij. Het verhaal van “de man die zich volledig op zijn werk stort, om bepaalde erge gebeurtenissen naar de achtergrond te dringen”, is niet onbekend. Als je immers niet constant bezig bent, ontstaat er ruimte voor stilte en stilte geeft gedachten en gedachten kunnen verdrongen herinneringen weer doen herleven. Het volgende artikel is afkomstig uit het 25ste Bericht van de “Dwaze Vaders”:

Als u niet meer kunt of wilt....

Vooral de laatste tijd – na bijna vier jaar “Dwaze Vaders”- merkte ik, dat ik me ging afvragen, hoe mensen het gevecht, om weer contact te krijgen met hun kinderen, in vredesnaam konden volhouden.....!

Ik ging me ook realiseren, dat iedere keer (vier tot zeven keer per jaar) een bericht van de “Dwaze Vaders” ontvangen, hoe dan ook telkens weer een confrontatie betekent met het gemis.

Psychologisch, gevoelsmatig en verstandelijk houdt een mens een gevecht gedurende een bepaalde tijd wel vol. De meeste problemen duren slechts een paar minuten, of een paar dagen, of – als het wat langer is – enkele weken of maanden. Daarna is het voorbij; je hebt het verloren, of je hebt het gewonnen, of je hebt een tussenoplossing kunnen vinden.

Er zijn ook gevechten in je leven, die enkele jaren kunnen duren. Bijvoorbeeld als je failliet bent gegaan, ernstige geldproblemen hebt, of iets stoms hebt gedaan en voor langere tijd in de gevangenis zit, of een moeilijke periode in je relatie meemaakt. In al deze gevallen kun

je toch telkens een stukje vooruit komen en lichtpuntjes zien, al knokkend en volhoudend!

Het gevecht tegen het omgangsonrecht hoort echter in geen enkele categorie thuis! Ik beschouw het als één van de meest slopende, stukmakende, verdrietige en zwaar frustrerende gevechten, die een mens in zijn (haar) leven kan tegenkomen. Een gevecht, waarmee je vaak al jaren bezig bent.....zonder ook maar één klein lichtpuntje. En je hebt ook nog eens alles en iedereen tegen je: Niet alleen je ex, die zich jaren en jaren kan bezighouden met deze misdaad, maar ook mensen bij de Raad voor de “Kinderbescherming”, advocaten, rechters, de politici, en nog veel meer, terwijl je burens, je vrienden, je kennissen en ook hulpverlenend Nederland, en soms je eigen (nieuwe) partner er n i e t s van begrijpen....., omdat ze het zelf niet kennen, niet voelen. Zelfs je kinderen begrijpen het meestal niet. Pas als ze volwassen zijn geworden, kunnen hun ogen opengaan.

Daarom vind ik het heel begrijpelijk, dat vaders op een gegeven moment nokken...., d.w.z. niet meer verder wensen te strijden, omdat ze niet meer kunnen. Ze leggen zich erbij neer en willen ook geen berichten meer ontvangen van de “Dwaze Vaders”, want dat houdt het gemis alleen maar levend....., en wie kan dat jaar in jaar uit dragen....? Daarom – voordat ik hier nog andere dingen over wil zeggen – doet het bestuur van de stichting “Dwaze Vaders” het volgende voorstel: Indien u echt niet meer verder kunt, of wilt, kunt u ‘tientjeslid’ worden van de “Dwaze Vaders”. U krijgt dan nog slechts éénmaal per jaar het Bericht van ons. Dit maakt de constante confrontatie minder hard, terwijl u ons toch blijft steunen, om tegen dit enorme, smerige onrecht te kunnen blijven vechten. En financieel gezien stelt het voor uw portomonnee weinig voor.

U hoeft zich absoluut niet te schamen, om tientjeslid te worden; we hebben er alle begrip voor. En we hebben grote waardering voor uw doorzettingsvermogen, om toch het gevecht tegen dit onrecht te blijven steunen! Indien u dit wilt, kunt u dit schriftelijk aan ons laten weten.

Een andere opmerking die belangrijk is....: Wanneer je lange, lange tijd knokt, om weer contact met je kinderen te krijgen, is het heel belangrijk om er wat tegenover te stellen, wat ontspanning geeft. De (haast) onmogelijke kunst is het, om er niet dertig dagen van de maand intensief mee bezig te zijn, doch hooguit één, twee of drie dagen

maandelijks; de andere dagen zul je moeten gaan proberen, om ‘toneel te spelen’ en net te doen, alsof alles kits is in je leven. Heel belangrijk is het, om zélf voor de nodige afleiding te zorgen: Opgaan in een hobby (schrijven, schilderen, musiceren, knutselen, elektronica, biljarten, sport, lezen, studie, enzovoorts, enzovoorts). Daarbij mogen best de tranen over je wangen rollen....; huilen, af en toe, in eerlijk en maakt je niet kapot! En het doet niets af aan je mannelijkheid! En wie echt geen ontspannende afleiding weet te bedenken, kan altijd nog Dartpijltes kopen en een Dartbord ophangen met daarop de afbeelding van staatssecretaris Kosto. Misschien lucht dat ook een beetje op..., alhoewel je dan weer geconfronteerd wordt met...

De dagen dat u ‘toneel speelt’ en doet, alsof alles kits is, zijn geen dagen, waarin de strijd stil ligt; de stichting “Dwaze Vaders” strijdt alle dagen van de week en alle weken van de maand en alle maanden van het jaar! (*) Vaak heel klein en voor u niet merkbaar; soms groot en voor u wel merkbaar (berichten, petitie, actie, publiciteit). U hoeft zich dus geen zorgen te maken, “dat er niets gebeurt”, wanneer u een tijdje niets doet. Wat ons betreft is de strijd op 21 september 1989 begonnen en gaat door, tot hij gewonnen is. “Afwachten”, “opgeven”, “stoppen” zijn woorden, die niet in ons woordenboek staan. (*)

Bedenk bij dit alles ook, dat vaders in België, in Engeland, in Duitsland, zelfs in Egypte met precies hetzelfde probleem te maken hebben. En er zijn nog meer landen, waar men met het omgangsonrecht geconfronteerd wordt, of zal gaan worden. Wij (bestuur) blijven ons richten op de Nederlandse situatie, maar het is niet ondenkbaar, dat we in de nabije toekomst impulsen richting buitenland willen geven, zodat daar ook groeperingen van vaders ontstaan. Samen sta je sterk in dit probleem; in je eentje sta je machteloos.

Bovenstaande (buitenland) zeggen we, om aan te geven, dat er “iets” in beweging is, wat niet gering is. Het is een kruik, die steeds meer gevuld wordt, totdat hij barst.

(Tot zo ver het artikel uit het 25ste Bericht van de “Dwaze Vaders”).

De stichting “Dwaze Vaders” geeft in haar eerste informatie, die zij toestuurt aan nieuwe donateurs, aan dat de stichting geen “praatgroep”, maar een “doe-groep” is. Het is niet moeilijk voor de bestuursleden en de medewerkers van de stichting, om iedere dag de hele dag te gaan luisteren naar de verhalen van vaders, die hun kinderen niet meer mogen zien. Maar als zij dat zouden gaan doen, kunnen zij niet meer knokken tegen het omgangsonrecht. Het is juist de bedoeling van de stichting, om een einde te maken aan al die trieste verhalen. De doelstelling van de stichting is: “Het omgangsonrecht in Nederland aan de kaak stellen en er een einde aan maken.” Om dit te bewerkstelligen, moeten de bestuursleden en medewerkers ontzettend veel werk verrichten. Hierbij komt, dat de vaste medewerkers van de stichting de verhalen inmiddels door en door kennen. Een vader, die zich voor het eerst meldt bij de stichting, hoeft eigenlijk maar een paar woorden te zeggen en de rest van zijn verhaal weten we al. Want waar onrecht systematisch en gestructureerd plaatsvindt, gaat er een duidelijk herkenbare rode draad door alle verhalen van alle vaders heen.

Toch hebben vaders behoefte, om hun ervaringen met het omgangsonrecht te ventileren. Ze willen erover kunnen praten. En in onze eerste informatie verwijzen wij daarom naar: Algemeen Maatschappelijk Werk (AMW), Riagg, Fiom, SOS-telefonische hulpdienst en nog meer. Maar de afgelopen jaren hebben wij gemerkt, dat deze instellingen op hun beurt vaders weer verwijzen naar de stichting “Dwaze Vaders”. En daarmee is de cirkel rond, zonder dat een vader zich kan uiten. Praatgroepen binnen de stichting werkt niet echt, omdat de meeste slachtoffers meer dan voldoende aan hun eigen misère hebben en het niet kunnen opbrengen, om ook nog eens naar dezelfde misère van andere vaders te gaan luisteren.

Natuurlijk voelen slachtoffers van omgangsonrecht zich gesteund, wanneer zij elkaar ontmoeten vanwege een landelijke bijeenkomst, of vanwege een demonstratie, terwijl ook de berichtgeving van de stichting, naar de donateurs toe, een eenheidsgevoel stimuleert. Maar echt ventileren is er niet bij.

Indien een vader, die zijn kinderen niet mag zien, een nieuwe partner krijgt, kan hij ook bij deze nieuwe partner zijn verhaal niet echt kwijt. De partner voelt zich onmachtig, omdat zij het verdriet merkt bij haar vriend, maar intussen niets wezenlijks kan doen, om het verdriet

minder te maken. Zij kan niet zorgen, dat haar vriend de volgende week zijn kinderen weer zal zien.

Hetzelfde geldt voor vrienden en kennissen van de vader; zij willen best een keertje luisteren, maar daar houdt het mee op. Indien de vader toch telkens opnieuw probeert, om zijn verhaal te slijten, raakt hij al spoedig geïsoleerd, want mensen kunnen niet meer gezellig op bezoek komen. Telkens is daar het verhaal, vol verdriet, onmacht, woede en frustratie en daar kan niemand wezenlijk wat mee. En men vindt het meestal onbeleefd, of te hard, om te zeggen: “Sorry, ik vind het vreselijk voor jou en je kinderen, maar ik weet het nu wel. Kun je misschien ook nog eens over andere dingen praten?”

Het gemis is voor een vader, die zich níet neerlegt bij dit gemis, iedere seconde van elke minuut van elk uur van elke dag van elke week van iedere maand, jaar in jaar uit aanwezig. Moeilijk is het dan, om dit verborgen te houden en er niet over te spreken. Vooral wanneer je mensen bij je hebt, die vanwege hun vriendschap dichtbij je staan. Des te dichter iemand bij je staat, des te meer wil je delen met die persoon. Maar het werkt – waar het gaat om het verhaal van het omgangsonrecht – averechts; men gaat de trieste vader mijden. En de vader komt nog meer geïsoleerd in zijn verdriet te staan.

Omgangsonrecht is nog volstrekt onbekend bij hulpverleners in Nederland (en ook in andere landen). Vandaar ook dit boek, waarin ik alle facetten wil noemen van het hoe en waarom van het omgangsonrecht. Het is zo belangrijk voor hulpverleners, die met slachtoffers van omgangsonrecht te maken krijgen, om alle facetten te kennen. Een vader overdrijft niet, als hij enorm afgeeft op de Raad voor de Kinderbescherming en dit orgaan “Raad voor de Kinderbeschadiging” noemt. En een vader overdrijft niet, als hij dingen vertelt, waarvan u denkt, dat die alleen maar in een zwaar gedramatiseerde film kunnen gebeuren, maar niet in werkelijkheid. Middels dit schrijven hoop ik te bewerkstelligen, dat vaders binnenkort wel naar hulpverleners kunnen gaan, die hen gewoon echt begrijpen. Ze zullen niet met hele horden in één keer tegelijk bij u komen. Maar de stichting zal wel – o.a. naar aanleiding van dit boek – haar donateurs en nieuwe donateurs wijzen op de mogelijkheid, om naar bepaalde hulpverlenende instanties te gaan. Wetend, dat deze verwijzing niet langer een verwijzing van het kastje naar de muur zal

zijn, waar het gaat om het ventileren van het verdriet en andere gevoelens.

Na de vaders....., ik weet niet wanneer.....zullen van lieverlee de kinderen gaan komen. In de leeftijd die ik reeds eerder noemde: Tussen ongeveer de negen en de vijfenveertig jaar. Maar vooral in de leeftijd tussen de vijftien en de dertig jaar.

Want het tij is niet meer te keren en het deksel zal nooit meer opnieuw op de doofpot van het omgangsonrecht gaan. Behalve de cliëntengroeperingen zullen er ook boeken gaan verschijnen en films en mogelijk zullen zangers en dichters ermee aan de slag gaan, toneelgezelschappen, dansgroepen en wat dies meer zij. Want één ding is zeker: Artiesten, kunstenaars, kunnen letterlijk alle kanten op bij het uitbeelden van het omgangsonrecht.

Kinderen zullen steeds meer geconfronteerd worden met dit onrecht en gaan nadenken. En op zoek gaan naar hun onbekende ouder: Hun vader (en in sommige gevallen: Hun moeder)! Hoge drempels hebben ze daarbij te overstappen. Hulp daarbij, warme en begrijpende hulp, is dan van groot belang.

Het werk van een hulpverlener, die te maken krijgt met een vader in deze situatie, wordt ondersteund door het werk van de stichting "Dwaze Vaders" (*). Wanneer een vader alleen maar kan ventileren bij een hulpverlener, zonder verder in actie te komen, om het onrecht en verdriet daadwerkelijk aan te pakken, heeft ventileren eigenlijk minder zin.

Eén van de voornaamste taken van de hulpverlener is het, om de cirkel van 'elke seconde van iedere minuut van elk uur van iedere dag, enzovoorts, waarin de vader met het gemis bezig is, te doorbreken. De moeilijkheid hierbij is, dat de vader niet met een gemis te maken heeft, dat een afrondingsfase en een beginfase kent. Indien een kind is overleden, kan een afrondingsfase het overlijden en het begraven van het kind zijn, waarna een beginfase komt, namelijk het verwerkingsproces voor de ouders van het kind met betrekking tot het gemis en het ineens niet meer kwijt kunnen van de liefdesgevoelens voor het kind.

Eens, toen ik nog in een ziekenhuis werkte, ontmoette ik een man van tegen de zeventig, maar nog vitaal en levenslustig. Heel lang geleden was hij zijn zoontje kwijtgeraakt door de dood. Zijn zoontje was vijf

jaar. En nu, na tientallen jaren, was dit gemis nog steeds merkbaar. Soms sprak hij erover met een verpleegkundige, die hij in vertrouwen kon nemen.

Hiermee wil ik zeggen, dat als je kind is overleden, dit je je hele leven bij zal blijven. Maar deze man had inmiddels wel geleerd, om het verdriet van het overlijden van zijn kind een plaats te geven in zijn hart en in zijn leven. Geen plaats van ‘vergeten’, maar een kostbare en dierbare plaats, waardoor hij echter wel weer de draad van het dagelijkse leven kon oppakken.

Dit in tegenstelling tot een vader, die zijn kind mist vanwege het omgangsonrecht. Er is geen afsluitende fase en er is geen beginfase van een verwerkingsproces. Zijn kind leeft immers! En de hoop, dat zijn kind eens voor de deur zal staan, blijft....

Een vader zal het daarom als vreemd, of zelfs onzinnig ervaren, indien een hulpverlener probeert, om de vader het gemis en verdriet te laten verwerken. Er is geen verwerkingsfase! Verwerken, dat je je kind niet meer ziet vanwege omgangsonrecht, is net zoets als je erbij neerleggen.

Hulpverleners hoeven deze vaders niet te leren, om zich erbij neer te leggen. Dat zou volkomen tegennatuurlijk zijn.

Wel is het de taak van de hulpverlener, om de vader te leren en hierin ook bij te staan, h e om te gaan met de omgangsonrechtsituatie. Vooral voor vaders, mannen, is dit heel belangrijk. Een man is eerder dan een vrouw geneigd, om in dergelijke situaties zichzelf te verwaarlozen: Niet meer goed eten, zichzelf niet meer goed kleden of wassen, stapels papieren in een mengeling van drogend wasgoed, kris kras door alle kamers van het huis, vrienden en kennissen kwijtraken, altijd maar weer ‘zeuren’ over het gemis, nooit een bos bloemen voor zichzelf in huis halen, de ramen nooit meer schoonmaken, kleine reparaties in het huis links laten liggen, nooit meer eens een terrasje pikken in een lentezonnetje, of noem maar op. Allemaal kleine, uiterlijke en schijnbaar onbelangrijke dingetjes, zoals een man ook kan leven, wanneer hij alleen woont en het razend druk heeft met allerlei werkzaamheden buiten het huis om, maar indien het te maken heeft met gevoelens van diep verdriet en onmacht, dan is het belangrijk, om dit te doorbreken, stukje voor stukje. Dit lukt niet in  en gesprek en

zeker niet in het eerste gesprek, waarbij vooral het ventileren op de eerste plaats komt (het hart luchten) en de hulpverlener luistert en inventariseert.

Ten tijde dat ik mijn zoontje niet mocht ontmoeten, ging ik 's middags meestal een uur of twee op de bank in m'n huiskamer liggen; het slopende gemis doorbreken, door even te gaan slapen. Op een middag, terwijl ik op de bank lag, keek ik naar een stofpluisje op de vloer van mijn woonkamer. Ernaar kijkend, realiseerde ik mij, hoe ik er op dat moment aan toe was.....: Ik was niet bij machte, om op te staan en dat stofpluisje op te pakken en in de prullenbak te gooien. En wat zal dat stofpluisje gewogen hebben.....? Nog geen tiende gram...!

Indien blijkt, dat de vader zichzelf en zijn huisinrichting verwaarloost, vanwege het gemis van zijn kinderen, kan na enkele gesprekken dit juist aanleiding vormen, om hem te leren om te gaan met het grote gemis. Indien ik destijds contact gehad zou hebben met een hulpverlener en ik had hem of haar verteld van het stofpluisje op de vloer, dan was dit een ingang geweest, om mij te helpen niet meer iedere minuut van de dag met het gemis bezig te zijn:

“Ook al voel je het absoluut niet, dat je dat stofpluisje zou kunnen oppakken, tóch moet je het op zo'n moment doen! Tegen jezelf ingaan en de moeite van de onmogelijkheid doorbreken. Juist op momenten, dat je het niet kunt. Dat zijn de momenten, dat het verdriet jou te pakken heeft! En het gaat er (met alle problemen) nu juist om, dat jij het verdriet te pakken krijgt. Zolang jij je laat pakken door het verdriet, zal het je neerdrücken en al je krachten ontnemen. En van het één komt vervolgens weer het ander, zowel in negatieve zin als in positieve zin. Dwars door jezelf heengaan en tegen al je gevoelens in tóch opstaan en dat pluisje beetpakken, betekent, dat je dwars door het jou neerdrückende verdriet heengaat. Op de momenten dat je het gevoel hebt, dat je het niet kunt doen, moet je het juist doen! En als het gelukt is, dan is dat – hoe klein ook – toch een overwinning!”

Na enkele gesprekken zou de hulpverlener de vader een opdracht kunnen geven in de zin van een aantal vierkante meters van zijn woning beetpakken, door dit op te ruimen, schoon te maken en gezellig te maken. Een uiterlijk gebeuren, maar met de betekenis, zoals ik hierboven in mijn eigen belabberde situatie schetste.

Maar of het nu een kleine opdracht is in de zin van eenuiterlijk gebeuren in de woning van de vader, of in zijn tuin, of m.b.t. zijn kennissenkring, of in het doorbreken van zijn geïsoleerde bestaan, of m.b.t. zijn werk.....; telkens gaat het erom, dat de vader, ondersteund door de hulpverlener, leert om niet meer dertig dagen in de maand bezig te zijn met het gemis van zijn kind(eren). Vandaar ook in een artikel uit “Het Bericht” van de “Dwaze Vaders” de kreet: “Toneel spelen. Af en toe net doen, alsof alles kits is.

Het opruimen of beetpakken van bepaalde uiterlijke zaken, heeft weldegelijk een bedoeling naar het innerlijk toe; het gaat uiteindelijk om het opruimen, het beetpakken, het weer op een rijtje zetten van het denken van de vader. Denken aan het omgangsonrecht, met alle gevoelens die daar bijkomen, doortrekt en beïnvloed alle andere gedachten.

Indien er geen actiegroep (*) zoals de “Dwaze Vaders” was, waar een vader op kan terugvallen, dan zou het leren omgaan met het gemis en het verdriet al spoedig resulteren in: Vergeten en doen, alsof je geen kinderen meer hebt, die je mist. De weg, die veel vaders verkozen hebben..... Zonder zich te beseffen, dat ze zichzelf en vooral hun kinderen hiermee ernstig te kort doen. De waarheid verbloemen, is de leugen een hand geven.

Juist omdat er een actiegroep is, waar vaders zich bij kunnen aansluiten, ontstaat de mogelijkheid, om af en toe toneel te gaan spelen en te doen alsof er niets aan de hand is. Het gemene van problemen is, dat ze jou pakken en niet meer willen loslaten. Daarom moet je proberen de zaak om te draaien. Het probleem zélf zal niet het initiatief nemen, om jou los te laten, dus zul jij het initiatief moeten nemen, om het probleem los te laten. Zonder dat je totaal hoeft te vergeten! Want kies drie dagen in de maand uit, om het probleem beet te pakken, hoe je dat ook wilt doen: Alleen of in samenhang met de stichting “Dwaze Vaders”. Zodoende bepaal jij – als vader – wanneer je het probleem regelmatig een korte tijd beetpakt, om daarna weer de nodige rust te nemen en de dingen te doen, die goed zijn om te doen, ondanks je verdriet.

Wie geen zin heeft, teneergeslagen en verdrietig, om eens een lekker kopje koffie met slagroom op een zonnig terras te nemen, zou juist op zo'n moment zijn fiets, de benenwagen, de tram, de auto of de bus

moeten nemen, naar een terrasje moeten gaan en een kop koffie met slagroom moeten bestellen. Krantje of tijdschrift erbij, of gewoon niets en naar voorbijgangers kijken....., totdat daar een vader voorbij wandelt met zijn kind aan de hand.....

Het is moeilijk.

Het is heel moeilijk.

Maar op een gegeven moment weet je (als vader) wel, dat het moeilijk is en dan wordt het zoetjes aan, om over te gaan naar hoofdstuk twee: Het blijft moeilijk, maar je leert ermee om te gaan. En de beste manier van omgaan met het probleem 'omgangsonrecht' is, door je er drie dagen in de maand intensief mee bezig te houden en zevenentwintig dagen in de maand proberen (en doen!), om er niet mee bezig te zijn. Ondersteund door de zekere gedachte, dat er een stichting is, een actiegroep, die drommels goed weet, waar zij mee bezig is en hoe zij dit moet doen en die ook voor jou en je kinderen vecht!!! Ook wanneer jij als vader even een paar weken rust neemt en niet vecht. Je mag weten, dat de strijd doorgaat!

Dit besef geeft ook de hulpverlener de kans, om de vader te leren niet alle dagen van de maand met het probleem bezig te zijn. Als vader, als mens, wordt je daar op de duur "gek" van.

In het begin is het belangrijk, om de vader de opdracht te geven, om bijvoorbeeld dagelijks gedurende drie uur volstrekt niet met het probleem bezig te zijn. Daarbij zal op de klok gekeken moeten worden (door de vader, thuis) en voor mijn part zet hij de wekker op drie uur later. Natuurlijk zal in het begin, gedurende die drie uur, telkens de gedachte bij hem binnenkomen van "ik mis mijn kind!", maar na verloop van tijd zal de vader, die echt wil aanpakken, waarschijnlijk tot zijn eigen verbazing merken, dat hij drie uur bevrijd is geweest van het zo enorm zware en drukkende probleem.

Naderhand kan dit uitgebouwd worden. Niet meer drie uur per dag, maar bijvoorbeeld één bepaalde dag in de week (en de andere dagen drie uur per dag!). Totdat het "ideale evenwicht" is bereikt en de vader het meerendeel van de maand gewoon leeft (alsof alles kits is) en drie dagen per maand zich, op wat voor manier dan ook, stort op het gemis van zijn kinderen. De stichting "Dwaze Vaders" (*) biedt genoeg algemene en persoonlijke bezigheden voor een vader, om drie

dagen per maand daadwerkelijk (en zinvol) met het probleem bezig te zijn.

Veel heeft te maken met de persoonlijkheidsstructuur van de vader. Hulpverleners zullen ook best vaders kunnen tegenkomen, waarvan het lijkt, alsof zij slechts één ding willen: Het probleem iedere minuut en elke dag stevig blijven vasthouden, vaak zonder zinnige resultaten. Mensen die problemen koesteren, zouden dan ook doorverwezen moeten worden (uiteraard op vrijwillige basis) naar een psychiater. Wanneer de hulpverlener merkt, dat na een half jaar geen enkele vooruitgang is geboekt, of dat geen enkele opdracht, hoe klein dan ook, wordt uitgevoerd, dan is het op een gegeven moment zonde van de tijd van de hulpverlener, om hiermee door te gaan. Dit klinkt hard, maar hulpverleners zullen wel begrijpen, wat ik hiermee bedoel. Er zijn nu eenmaal mensen, die – als je hun probleem “wegneemt” – geen probleem meer hebben, om te koesteren en er daardoor een nieuw probleem bijkrijgen. Dat is voer voor een psychiater.

Met dit wil ik niet zeggen, dat als een vader een bepaald “ideaal evenwicht” heeft weten te bereiken, maar toch dagelijks overvallen wordt door het verdriet, dat dit “voer voor een psychiater” zou zijn. Absoluut niet. Men mag best dagelijks het verdriet voelen en erdoor overvallen worden. Mits het niet de hele dag duurt en ook niet de daaropvolgende dagen. Het dient afgebakend te worden door de vader zelf....., want anders gaat hij eraan onderdoor...

Een apart onderdeel van het omgangsonrechtprobleem is: De kinderkamer.... Dit is een zeer triest onderwerp, ook om erover te schrijven, merk ik.

Veel vaders hebben de kinderkamer in tact gelaten. De beertjes, de poppen, het opengeslagen boekje, de autoos.....; alles staat en ligt nog zo, als toen het kind voor het laatst in de kinderkamer was. En ieder jaar komen er nieuwe, onuitgepakte cadeautjes bij. Retour gestuurd door de moeder van de kinderen. Geweigerd aan de deur. De cadeautjes verdwijnen in een kast, of onder het bed van het kind. Zodat straks die vader tegen zijn zoon kan zeggen: “Joh, ik heb nog steeds een cadeau voor je....!” En de zoon pakt het cadeau uit...: Een mooie speelgoedauto! Maar dat kan de drieëntwintigjarige zoon niets schelen. Zijn vader had zestien jaar geleden deze speelgoedauto voor

hem gekocht en deze al die jaren bewaard voor hem. Hij is er trots op, blij mee.....en ontroerd tegelijk. Maar de speelgoedauto krijgt een aparte plek in het huis van de zoon. Want het gaat er niet om, dat een drieëntwintigjarige nu eenmaal niet meer met speelgoedauto's speelt....; het gaat om iets heel anders.

Ik weet niet, of de hulpverlener aan die in tact gebleven kinderkamer moet komen. Het mag wel bespreekbaar worden. En als de vader bewust aan kan geven, waarom hij de kinderkamer in tact wil houden.... Ik weet het echt niet. Ik zou het misschien wel weten, als het kind overleden was. Maar zelfs dan nog vind ik het moeilijk, om hier iets over te zeggen. Mede omdat in mijn persoonlijkheidsstructuur ook dat "bewaren" aanwezig is, wanneer het een kind betreft, dat ik zou missen. Daarbij vind ik het niet zo vreemd, wanneer een vader de kinderkamer in originele staat houdt, wetend dat zijn kind leeft en dat de mogelijkheid er is, dat zijn kind ooit weer bij hem op de stoep zal kunnen staan. Pas dan zou de vader, samen met zijn teruggekeerde kind, de kamer een ander aanzien kunnen gaan geven.

Eén van de vaders, die werkzaam is binnen de stichting "Dwaze Vaders", moest op een gegeven moment één van de beide kinderkamers opruimen, om ruimte te maken voor alle paperassen ten behoeve van het werk voor de stichting. Een meer zinvolle manier en reden, om dán de kinderkamer op te ruimen, zou ik niet kunnen bedenken. Knap vond ik het wel, dat hij dit deed. Naderhand moest hij ook de tweede kinderkamer opruimen, omdat soms mensen van de stichting bij hem thuis vergaderden en van ver kwamen en bleven overnachten. Het kostte hem veel moeite en verdriet, om vervolgens ook die kamer op te ruimen. Zijn (tweede) vrouw steunde hem hierbij. Ik denk, dat dat heel belangrijk is geweest. Kinderkamers opruimen, om plaats te maken voor het gevecht, om je kinderen weer te kunnen zien.....

In de eerste informatie aan nieuwe donateurs proberen wij de vaders ook duidelijk te maken, dat zij zich niet moeten laten afleiden van de weg, die zij moeten gaan, om te proberen weer contact met hun kinderen te krijgen. We besteden daar enkele regels aan; heel kort en schematisch weergegeven, vermelden wij het als volgt: "U wilt van punt A. naar punt B. (het niet zien van je kinderen naar het wel zien

van je kinderen) en dat is een rechte lijn; alles wat daarvan afwijkt, is in wezen niet aan de orde!”

Dit klinkt heel simpel, maar wie deze simpele regel echt in de praktijk toepast, zal de uitwerking daarvan gaan merken. Wanneer een vader voor de rechter staat en aangeeft, dat hij weer contact wil met zijn kinderen, dan zal de advocaat van de moeder met allerlei dingen komen aandragen, die afwijken van hetgeen de vader te kennen heeft gegeven. Of de rechter zal zelf daarvan afwijken. Of de medewerkster van de Raad voor de Kinderbescherming zal daarvan afwijken.

De simpele kunst voor de vader, of voor zijn advocaat, is om dan de enige en rechte lijn tussen punt A. en punt B. vast te houden. Wie meegaat, of ingaat op de valse beschuldigingen, of allerlei andere fratsen, die aangehaald worden, gaat mee in de afwijkingen.

Steevast blijven vasthouden! Waarbij we de vader, of zijn advocaat, zelfs adviseren, om de woorden “het is niet in het belang van mijn kinderen, als ze geen contact met één van hun ouders mogen hebben!” te herhalen, indien een rechter of Raadsmedewerkster hier niet duidelijk antwoord opgeeft en er langsheen, overheen of onderdoor gaat kletsen en zwammen. Gewoon precies dezelfde woorden weer herhalen.

Wordt er vervolgens wéér niet serieus op ingegaan, dan voor de derde maal deze woorden herhalen. ‘Conditioneringstechniek’, in dit geval niet voor de hond van Pavlov en niet voor een zwakzinnige, maar voor een rechter, een advocaat, een Raadsmedewerkster, of ook een politicus, indien de vader een politicus benadert.

Men ontwijkt maar al te graag de woorden, die de waarheid aangeven. Men hoort ze eigenlijk wel, maar men wil ze niet horen, want men wil er niets mee doen. Ze wel werkelijk horen, betekent immers, dat er ook iets mee gedaan zal moeten worden.. En een rechter, die wel serieus op deze woorden wil ingaan, zal zich honderdtachtig graden moeten omdraaien: Niet de vader is de boosdoener, niet de vader is de lastpost, maar de moeder, die de kinderen bij deze vader weghoudt. Zo’n rechter komt dan even moederziel alleen te staan in het systeem, dat hij vertegenwoordigt en dat het omgangsonrecht nu juist stimuleert en in stand houdt. Welk kind wil buitengesloten worden van een bepaalde vriendenclub? Welke rechter, of welke Raadsmedewerker vat de moed, om – in ieder geval gevoelsmatig – buitengesloten te

worden van het systeem, dat hij of zij vertegenwoordigt (en waardoor hij of zij zijn/haar goede geld verdient)?!

De hulpverlener zal probleemoplossend werken, de vader inzicht proberen te geven en bij dit probleemoplossend werken en inzicht verschaffen hoort het **n i e t** afwijken van bepaalde handelingen of denkprocessen, die belangrijk zijn in de persoonlijke levenssfeer van de vader. Een onderdeel van die sfeer in de strijd om weer contact met de kinderen te krijgen, vormt het staan voor de rechter, het gaan naar de Raad voor de Kinderbescherming, e.d.m.

De stichting “Dwaze Vaders” wil probleemoplossend werken en ook inzicht verschaffen, waar het gaat om het gevecht in het algemeen tegen het omgangsonrecht, richting wetgever, Raad e.d.m. Zo krijgt een vader structuur in het gebeuren, dat hem juist alle kanten opslaat, zonder verder te komen. Structuur brengen in het geheel, wil niet zeggen, dat zijn kinderen overmorgen weer op de stoep staan. Het wil wél zeggen, dat hij door kan gaan met zijn gewone leven én met de strijd tegen het omgangsonrecht. En de einduitslag van die strijd staat al vast: Vaders en kinderen worden weer herenigd.

De datum weet ik niet.

Ik weet alleen, dat elk verrot systeem gedoemd is, om niet lang meer te blijven bestaan. De geschiedenis leert niet anders.

Maar intussen moet de moeilijke periode, van het nog niet kunnen ontmoeten van de kinderen, overbrugd worden.

Vaders die de moed op willen geven en zeggen: “Waar zou ik me nog druk om maken?; ik zie mijn kinderen toch niet meer...!” houd ik twee dingen voor:

In de eerste plaats verdienen je kinderen het, om je druk over te maken. Zij hebben recht op je als vader! Zij kunnen er niets aan doen, dat ze jou niet meer mogen zien en dat ze opgezet worden tegen je, middels leugens. Het mag dan een vreemde vaderrol zijn, maar je vaderrol in de omgangsonrechtsituatie is er weldegelijk, namelijk...: Dat je knokt voor je kinderen!

In de tweede plaats houd ik vaders, die op willen geven, voor, dat er andere tijden komen! Dit is niet gebaseerd op mijn hoop of op mijn verlangen en dit is zeker niet afkomstig van ‘mijn subjectieve zweven’: Dit is mijn zeker weten! En dit zeker weten heb ik niet voor

mijzelf, want ik zie mijn kinderen. Wat dat aangaat laat ik mij dus niet leiden door mijn hoop, mijn verlangen e.d.m., om mijn kinderen weer te kunnen ontmoeten. Het zeker weten heb ik voor vaders, die moe zijn, of moe worden, zoals ik zelf destijds moe was. En ik wil mijn zeker weten delen met hen. Het geeft ook moed, als iemand zeker weet, dat de hereniging weer zal komen. Maar zoals ik al eerder opmerkte: Ik kan hen geen datum en uur geven. De terugkeer van een kind zal per situatie en per kind verschillen. Maar de eerste voorbeelden zijn er al!: Een jongetje van negen, een jongen van dertien, een jongen van zestien, een meisje van drieëntwintig, een jongeman van zevenentwintig, een man van net over de veertig, die zijn inmiddels bijna tachtigjarige vader weer ging opzoeken en daarna zei: “Ik wilde, dat ik het veel eerder had gedaan.....!”

Ze zijn weer teruggekomen bij hun vader.

En onlangs weer een jongen van zeventien. Ineens stond hij – met een vriend – bij zijn vader op de stoep. “Ha pa, mag ik even binnenkomen!”

De vader, die dit beleefde, sprak zijn blijde boodschap in op het bandje van mijn antwoordapparaat. Wel vreemd was het voor mij, heerlijk vreemd, om tussen al die andere trieste berichten ineens zo’n bericht te horen. Dat heb ik dan ook driemaal achterelkaar afgedraaid.

Naderhand vertelde deze vader, dat zijn zoon in tien dagen tijd meerdere malen bij hem was geweest. En op een gegeven moment vroeg hij aan zijn zoon: “Waarom deed je dat nou, iedere keer, als ik je tegenkwam in het dorp....?” En met “dat” bedoelde hij, dat zijn zoon een gebaar maakte met zijn middelvinger, wanneer hij zijn vader in het dorp tegenkwam.

“Ach pa..., daar kan ik moeilijk over praten. Ik kon niet anders. Ma wilde alleen maar, dat we een hekel aan je zouden hebben. Ik wist gewoon niet, wat ik deed....”

Het zusje van deze jongen woont nog bij de moeder. En er zal een dag komen, dat ook haar nieuwsgierigheid, naar wie haar vader in werkelijkheid is, sterker zal worden, dan de negatieve verhalen van de moeder over haar vader.

Deze zeventienjarige jongen is blij, dat hij weer contact heeft met zijn vader. Maar zit intussen wel met een ander probleem opgescheept: Minacht hij zijn moeder nu, met betrekking tot al hetgeen deze vrouw hem en zijn vader heeft aangedaan?

Ja.

Wie de waarheid ontdekt een eerlijk wordt – en je ontdekt de waarheid en je wordt eerlijk, wanneer je je vader gaat ontmoeten en merkt, dat er weinig tot niets klopt van de verhalen, die je moeder je opgedrongen heeft over hem – kan niet langer meer leugenachtig en oneerlijk blijven in het gevoel naar de moeder en haar wangedrag.

Maar deze jongen houdt ook van zijn moeder!

Dus zit hij met een nieuw probleem opgescheept.

Misschien zal de tijd hem leren, om te vergeven. Maar nooit meer vergeten. Vrouwen, moeders die dit doen, hebben geen idee, hoe vreselijk zij zichzelf onlaag halen ten opzichte van hun kinderen en ook steeds meer ten opzichte van de buitenwereld.

Alleen de vader is degene, die zijn kind – wanneer ze weer contact met elkaar hebben – kan helpen, om normaal met zijn moeder om te blijven gaan. Eerlijkheid hoeft daarbij niet uit de weg gegaan te worden. Wat de moeder heeft gedaan, was gewoon erg, heel erg, en vreselijk verkeerd. Maar alle mensen doen erge dingen, of misstappen in hun leven. Dit was een grote misstap van de moeder. Een misstap, die zij kon doen, ‘dankzij’ de zwaar in gebreke blijvende overheid.

Maar wat er ook gebeurd is...: Het blijft zijn moeder!

Het is zo moeilijk voor een vader, om te blijven geloven, dat hij zijn vaderrol niet mag loslaten, als hij geen enkel contact meer heeft met zijn kinderen en als deze kinderen – wanneer ze elkaar eens toevallig tegenkomen in het dorp of de stad – hun middelvinger opsteken, of hem uitschelden, of hard voor hem weglopen. Telkens houd ik vaders voor, die uitgescholden zijn door hun kinderen en mede daarom uiteindelijk de moed willen opgeven.....: “Niet opgeven! Je kind wordt zwaar opgestookt en opgezet tegen je, door de moeder!”

Onderstaand artikel (“Als je kinderen zeggen: “We willen je niet meer zien....!”) is, net als het vorige artikel uit dit hoofdstuk, afkomstig uit het 25ste Bericht van de “Dwaze Vaders”. Ik schreef het naar

aanleiding van een interview, dat een “dwaze vader” had met een journalist en dat gepubliceerd werd in een krant. Het was een goed interview, tot aan de laatste regels. Toen ik deze regels las, ging ik steigeren, ook al begreep ik wel, waar het vandaan kwam. De laatste regels van het interview luiden: “Weet je, als mijn kinderen zouden zeggen: “Pappa, we willen je niet meer zien!”, dan zeg ik: “Okay!” Maar dat is niet het geval; ze komen dolgraag. Daarom ben ik bereid, om te vechten!”

Als je kinderen zeggen: “We willen je niet meer zien...!”

We zijn Frans dankbaar voor het interview met Romain van Damme. Alleen moeten we een kritische opmerking maken bij de laatste regels van het interview.

Geen kind ter wereld zal vanuit zichzelf zeggen: “Pappa, ik wil je niet meer zien!” Behalve misschien, wanneer die pappa voor de ogen van de kinderen herhaaldelijk de meest verschrikkelijke dingen heeft uitgehaald met de moeder van de kinderen; dan kun je je voorstellen, dat de kinderen radicaal voor de moeder kiezen, om haar te verdedigen. We denken in dit verband aan stelselmatige mishandeling van de moeder. Zo’n vader loopt het risico, dat de kinderen gedurende een bepaalde tijd vanuit zichzelf geen contact meer willen hebben met hun vader. In ieder geval niet, zo lang de vader niet tot inkeer is gekomen en z’n excuses (ook en juist aan de kinderen) heeft aangeboden.

Er zullen best veel scheidingen zijn, waarbij wel eens klappen zijn gevallen. Maar dat is iets anders dan stelselmatige mishandeling!

Waar wij mee te maken hebben (omgangsonrecht) is de situatie, waarin de kinderen door hun ene ouder opgestookt worden, om geen contact meer te hebben met hun andere ouder. De kinderen zijn afhankelijk (in alles) van de ouder, die hen opstookt en.....een kind kan nog niet onderscheiden, of het opgestookt wordt. Wanneer de ouder, die de kinderen opstookt tegen de andere ouder, lang genoeg de kans heeft, om dit te doen, kan er een situatie ontstaan, dat de kinderen zelf gaan zeggen: “Pappa, we willen je niet meer zien...!”

Hieronder volgt het relaas van een (inmiddels volwassen) kind uit een omgangsonrechtsituatie:

Toen ik veertien was, stormde ik op een gegeven moment het kantoor van mijn vader binnen en schreeuwde hem toe: “En nu laat je m’n moeder met rust!!!”

M’n vader reageerde (uitwendig) heel kalm en zei, dat hij m’n moeder met rust liet. Maar daar had ik als veertienjarige geen boodschap aan. Ik had te maken met een moeder, die mij – en de andere kinderen – dágelijks tijdens het avondeten erop wees, hoe slecht, gemeen, vies en verkeerd onze vader was. “Wat zeg ik....: ‘Vader?’; zo’n kerel ís geen vader!”

I e d e r e dag kwam dit terug. Wanneer mijn oudere broer en ik ook maar even begonnen over onze vader, ging zij te keer...!

Wanneer dit niet hielp, had ze nog meer pijlen op haar boog; ze ging dan zielig doen, of desnoods huilen. Nou...., dat is niet leuk voor een kind, wanneer je moeder huilt. Dan wil je het liefst iets doen, om haar te helpen.

Uiteindelijk koos ik ervoor, om mijn vader op te zoeken op zijn werk en “hem de waarheid te gaan zeggen.” Ik koos hier nog niet eens zo zeer voor, om mijn moeder te helpen; wat ook belangrijk meespeelde, was dat ik eindelijk eens van haar gezeur, van haar indoctrinatie af wilde zijn en rust wilde hebben. Driehonderdvijfenzestig keer per jaar horen, hoe slecht en gemeen je vader is...., dat is niet echt aangenaam voor een kind.

“En nu laat je m’n moeder met rust!” was precies hetgeen onze moeder verlangde, namelijk dat de kinderen een verlengstuk zouden worden van haar wraak!

Het heeft tot aan m’n zevenentwintigste jaar geduurd. eer ik zo ver was, dat ik dacht: “En nu trek ik me niets meer aan van de gedachte: “Ik verraad m’n moeder, als ik contact ga zoeken met mijn vader; ze heeft genoeg wraaklust gehad....!”

(Tot zo ver dit korte relaas van een kind uit een omgangsonrecht-situatie).

Onthoudt, dat ieder kind **van nature** van beide ouders houdt! Wat het kind met de mond zegt (“Pappa, ik wil je niet meer zien!”) is niet

hetzelfde, als wat het diep in het hart voelt! Maar diep in het hart zit ook het gevoel van: “Ik wil mijn moeder niet verraden!”, of: “Ik wil mijn moeder geen verdriet aandoen....!”

Zie hier de smerige situatie, waarin dit soort vrouwen hun kinderen plaatsen. En waar rechters, advocaten, medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming en de politici “dapper” aan meehelpen....!

In onze informatie, die wij nieuwe donateurs toesturen, vermelden wij het al, maar we herhalen het nog eens: **U mag het uw kind nooit kwalijk nemen, wanneer het geen contact met u opneemt**, ongeacht of dit kind veertien, achttien, of vijfentwintig jaar is. Zelfs als het kind drieënvijftig is, blijft de moeder de moeder..... Waarmee we niet willen zeggen, dat u pas kunt verwachten, dat ze contact met u opnemen, wanneer ze zelf met pensioen gaan. Per kind verschilt dit.

Over het algemeen gesproken, kun je ervan uitgaan, dat kinderen vanaf hun vijftiende kunnen gaan nadenken over “de situatie”. Wat niet wil zeggen, dat ze zich dan al los kunnen maken van degene, die hen opstookt, vooral niet als diegene ook nog eens de eigen moeder is...!

Belangrijk is, als het mogelijk is, dat u zich van tijd tot tijd laat zien aan uw kind! Al is het maar eens in het half jaar en al is het slechts van een afstand. Een halve minuut kan al voldoende zijn. Dit vormt voor uw kind een heel belangrijke hulp, om vroeg of laat over die smerige brug te komen.

Laat u zich daarbij níet afschrikken door de afwerende houding van uw kind. Deze afwerende houding is niet van het kind zelf, maar is een verlengstuk van de pesterij, of de wraak van de moeder van het kind. Zelfs als uw kind u zou gaan uitschelden of toevloeken...; blijf kalm, ook al wordt u hierdoor natuurlijk wel pijnlijk geraakt. Maar de oorzaak van die pijn is níet afkomstig van uw kind!, maar van de moeder. Als u hierin tegen uw kind ingaat met kwaadheid, zal het kind eerder kunnen denken, dat de moeder ‘dus’ gelijk had. (“Zie je wel: Het is een engerd. Ik heb het je wel gezegd!”).

Wanneer u kalm blijft, is dit doodgewoon een uiting van uw natuurlijke liefde voor uw kind....., waardoor de houding van de moeder alleen maar belachelijk gemaakt wordt.

Overigens.....: Wie denkt, dat volwassenheid begint bij achttien of éénentwintig jaar, vergist zich. Dit is een ‘Westerse vergissing’ van onze moderne en gehaaste tijd. Volwassenheid begint pas rond het dertigste levensjaar; over het algemeen gesproken, want volwassen wording voltrekt zich voor iedereen op een verschillende manier. Zeker waar het dit probleem betreft; ‘volwassenheid’, in het kader van omgangsonrecht, betekent, dat een kind zich los kan maken van bepaalde invloeden van zijn ouders (in dit geval van de moeder). Denk nooit te snel: “M’n kinderen zijn nu toch wel oud en wijs genoeg, om.....!”

Tot besluit hierover: Uw ex ‘geniet’ (met wraaklust....; is dat echt genieten?) nu van de jonge jaren van uw kinderen. Straks, als de kinderen steeds meer door gaan krijgen, wat er werkelijk is gebeurd (dat zij zo maar geen contact meer mochten hebben met hun vader, jarenlang) is de kans zeer groot, dat zij zich in hun hart gaan afkeren van hun moeder. Die krijgt dan haar trekken thuis....., en u kunt genieten van uw kinderen en hun kinderen!

En....nogmaals: Per kind zal het verschillen, wanneer zij zelf weer contact kunnen gaan zoeken met u. Bij de één kan dit al op vijftienjarige leeftijd zijn, bij de ander op drieëntwintigjarige leeftijd.

Hou vol en geef niet op!

In hun hart houden uw kinderen van u.....alleen ze mogen het niet, van een gestoorde ouder en een gestoord systeem!

(Tot zo ver het artikel uit het 25ste Bericht van de “Dwaze Vaders”)

Je kinderen verdienen het, dat je voor ze knokt en dat je ze niet in de steek laat, omdat ze zwaar opgestookt zijn door een wraaklustige en gefrustreerde ex-partner.

Ik wilde, dat mijn vader vroeger wat meer geknokt had, om weer contact met mij te krijgen. Ik weet wel, dat dit moeilijk, zo niet onmogelijk was voor hem. Want wát hij – zeker in die tijd – ook gedaan had, hij had altijd aan het kortste eind getrokken.

Maar niet in mijn hart!

Als hij in de gevangenis terecht was gekomen, omdat hij zich niet aan een straatverbod had gehouden, of omdat hij de benen had genomen

met mij en was ondergedoken.....; als kind, en later als jongvolwassene, zou ik daar alleen maar apetrots op zijn geweest! Misschien met het 'gevaar', dat ik mijn vader wat geïdealiseerd zou hebben daardoor, omdat hij dingen deed, die alleen in films konden gebeuren.

Maar welke vader wil de gevangenis in, zijn baan kwijtraken, misschien zijn nieuwe relatie daardoor verliezen en nog meer stront over zich heen krijgen, dan hij al over zich heen heeft gekregen.....?

Dus ik begrijp het wel, dat hij zich (te) rustig heeft gehouden.

Ik vind het alleen jammer.

Een geheel ander onderwerp m.b.t. vaders ten opzichte van de stichting "Dwaze Vaders", maar ook ten opzichte van de hulpverlener is: Misbruik van de stichting, of misbruik van de hulpverlener.

Uiteraard zijn het niet alleen vrouwen, die met scheidingsverdriet of scheidingsfrustraties zitten. Voor mannen geldt dit even zo goed.

Voor de medewerkers van de stichting en voor de hulpverlener is het daarom belangrijk om te weten, of de vader die wil knokken, om zijn kinderen weer te zien, werkelijk hiervoor knokt, of – vaak deels onbewust – bezig is met een ander soort knokken...

De stichting "Dwaze Vaders" wil een einde maken aan het omgangsonrecht. Daartoe dient zij zich in haar werk in de eerste plaats te richten op: Wetgever, rechters, advocaten en Raad voor de Kinderbescherming. Niet op de persoonlijke zaken van de vaders zelf. Meestal betreft dit korte contacten, bijvoorbeeld met een Raad voor de Kinderbescherming, waar zo'n vader op dat moment mee te maken heeft. Of in bepaalde gevallen, waarin de vader onderduikt met zijn kinderen. Een man, die gegronde redenen heeft, om met zijn kinderen onder te duiken, kan in Nederland nergens terecht, in tegenstelling tot vrouwen, die naar bijvoorbeeld een "Blijf van m'n Lijf"-huis kunnen gaan.

Terwijl de verhalen van vrijwel alle bij de stichting aangesloten vaders kloppen met de praktijk en met onze ervaring, en de verhalen los van elkaar steeds weer een frapante gelijkenis vertonen, hebben we enkele malen meegemaakt, dat we niet met een vader verder in zee gingen en hem ook wezen op het waarom hiervan. Zo ging ik op een gegeven moment mee met een vader naar een Klachtencommissie (m.b.t. de

Raad voor de Kinderbescherming). De vader en ik zaten aan de ene kant van de tafel; de drie mensen van de Klachtencommissie aan de andere kant. Na ongeveer tien minuten, waarin de vader aan het woord was, had hij zijn ex, de moeder van de kinderen, dusdanig in negatieve zin afgeschilderd, op een manier dat zowel de Klachtencommissie als ik ons begonnen af te vragen: “Wat wil deze man nu eigenlijk? Zoekt hij contact met zijn kinderen, of probeert hij zijn ex weer terug te krijgen...?” Er viel niet in deze door te dringen tot de vader en na een kwartier zat ik weliswaar lichamelijk nog steeds naast de vader, maar geestelijk en gevoelsmatig aan de andere kant van de tafel. Een vreemde gewaarwording voor deze vader, dat nota bene de voorzitter van de “Dwaze Vaders”, die zelf vele jaren geen contact met zijn vader had gehad en ook nog eens enkele jaren zijn zoontje niet had gezien, nu ineens overstag ging en “partij trok voor de vijand....”

Wel....., ik trok geen partij voor de vijand, maar ik laat mij – en ik laat de stichting – niet misbruiken. Vechten voor een vader, die zijn kinderen wil zien...? Prima! Maar onder het mom van vechten voor contact met de kinderen en in wezen met iets heel anders bezig zijn, namelijk proberen de ex-partner weer terug te krijgen (terug te dwingen)....?: Nee! Ik heb hem en de Klachtencommissie dit ook duidelijk gemaakt: Waar staan we wel voor en waar staan we niet voor?!

In bovengenoemd voorbeeld kwam ik er pas achter, toen we aan de tafel bij de Klachtencommissie zaten, maar in enkele andere gevallen kwamen we er eerder achter.

Het betreft gemiddeld één vader per jaar, waarbij we horen en merken, dat hij via zijn kinderen probeert, om zijn ex-vrouw als het ware terug te dwingen. Een vader die zijn scheidingsverdriet en scheidingsfrustraties via de kinderen gaat spelen, is wat de stichting “Dwaze Vaders” betreft net zo gestoord bezig, als een moeder die de kinderen willens en wetens weghoudt bij hun vader.

Misbruik van de stichting “Dwaze Vaders” zal weleens voorkomen, maar dat gebeurt ook bij een instantie als “Blijf van m’n Lijf”; ook deze instelling herbergt weleens een moeder met kinderen, waarbij het juist de moeder is, die uitermate agressief gedrag naar de man heeft vertoond (“niet vertoond” dus; dat blijft altijd verborgen) en vervolgens de hele zaak omdraait en doet voorkomen, alsof zij degene is, die mishandeld of bedreigd wordt.

Hoe kom je er als hulpverlener achter, of een vader werkelijk bezig is, te knokken om weer contact te krijgen met zijn kinderen, of dat hij bezig is, om op die manier te proberen zijn ex-vrouw weer terug te krijgen?

Dit heeft in de eerste plaats te maken met uw levens- en gesprekservaring op het gebied van probleemoplossend werken. Wanneer u nog maar tien probleemoplossende contacten heeft gehad, zal het moeilijker zijn, om achter de waarheid te komen, dan wanneer u er zeventuizend heeft gehad. Oefening baart kunst en dat geldt zeker ook voor interviewers (hulpverlener, journalist, rechercheur). Hetgeen ik hier dan ook geef aan aandachtspunten, doe ik vooral voor de al iets meer ervaren en doorgewinterde hulpverlener. Waarbij ik eerst nog wil opmerken, dat ik het niet eens ben, wanneer een 'groentje in de hulpverlening' losgelaten wordt op bijvoorbeeld mensen met huwelijks- en relatieproblemen. Natuurlijk moeten onervaren hulpverleners hun ervaring opdoen, maar het is beter, indien zij eerst bijzitten en pas later zelfstandig dergelijke ingewikkelde problematiek voorgeschoteld krijgen.

Eén van de belangrijkste signalen, om achter de werkelijke bedoelingen van een strijdende vader te komen, is zijn eigen verhaal. Bij de intake, en ook bij het tweede gesprek, hem gewoon zijn verhaal zo veel mogelijk laten doen. Daaruit kan vaak al blijken, of iemand daadwerkelijk knokt voor contact met zijn kinderen, of met iets anders bezig is. Wanneer een vader in een uur tijd vijf minuten kan praten over het belang van zijn kinderen, doch vijfenvijftig minuten over zijn ex-vrouw, dan mag haast wel verondersteld worden, dat hij in de eerste plaats met zichzelf en met zijn scheidingsverdriet bezig is en dus niet in de eerste plaats met het belang van zijn kinderen. Iemand die zo bezig is, zoekt vaak een excuus, om te verbergen dát hij zo bezig is en dat excuus kan vervolgens omgangsonrecht zijn; misbruik makend van het werkelijk bestaande omgangsonrecht, maar niet van toepassing in zijn situatie. Dit doorzien is vaak niet moeilijk...; scheidingsfrustratie is een bijzonder wankel fundament en moeilijk tot helemaal niet te verbergen voor degene, die ermee zit.

Een andere mogelijkheid is, na de eerste twee gesprekken, om de vader rechtstreeks te wijzen op het vele praten over zijn ex. Uit zijn reactie kan vervolgens gaan blijken, of hij vanwege de interventie van de

hulpverlener tot zelfinzicht komt, of dat hij er in de vervolggesperken toch mee doorgaat. (Daarom is het zó belangrijk, dat één en dezelfde hulpverlener de intake en het vervolg doet). Gaat hij er toch mee door, dan is het probleem van zijn scheidingsverdriet in wezen het eerste, dat aandacht verdient in de hulpverlening. Waarbij hem – zonder doekjes er om heen te winden – voorgehouden zal moeten worden, dat hij zijn scheidingsfrustraties niet mag ventileren via zijn kinderen, maar dit moet doen via de hulpverlener! Voor zijn kinderen heeft hij alleen de taak, om een vader te zijn. Een goede vader zadelt zijn kinderen niet op met de eigen scheidingsfrustraties. (Een goede moeder doet dat ook niet)! Dit is niet altijd makkelijk, maar met behulp van een maatschappelijk werker van een (helaas nog niet bestaand) Scheidingsbureau kan men een heel eind komen.

Voorts kan een hulpverlener veel signalen krijgen, wanneer de gescheiden, of scheidende, partners samen bij de hulpverlener zijn. Welke signalen dat zijn, daarover is in het kader van maatschappelijk werk al voldoende materiaal in boekvorm verschenen.

En....., ik kan het niet vaak genoeg zeggen.....: Het ligt aan de opleiding, de ervaring en natuurlijk ook aan de ‘voelsprietten’ van de hulpverlener! Iemand van drieëntwintig jaar kan veel signalen ontgaan, die hem of haar wel zouden zijn opgevallen op dertig- of veertigjarige leeftijd. Opleiding alleen maakt geen scheidingsdeskundige; leeftijd alleen ook niet, maar ‘t vormt wel een onmisbaar onderdeel.

Misbruik van de stichting “Dwaze Vaders”, of misbruik van de hulpverlener, kan voorkomen en daarom noem ik het. Het is in dit boek niet mijn bedoeling, om alle vaders als heiligen af te schilderen. Ik wens slechts niets over te slaan en niets te laten liggen. Omdat ik dan soms genooddaakt ben, om negatieve dingen m.b.t. vaders te noemen, wil ik hierbij opmerken, dat wie aan de hand van enkele van deze negatieve voorbeelden weer denkt te kunnen gaan zeggen: “Zie je wel...?!”, niets begrepen heeft van al het andere, wat in dit boek is beschreven. Daarbij heb ik veel meer situaties meegemaakt, waarin we als stichting wél voor honderd procent achter de vader konden staan, dan niet. Dat er, onder de meer dan duizend vaders bij de stichting, misschien een tiental zit, dat niet op zijn plaats is bij de stichting, zij zo. Dit komt in alle geledingen van de maatschappij voor. Het

overgrote meerendeel echter, van de bij ons aangesloten vaders, heeft de scheidingsfrustraties goed verwerkt, of hebben inmiddels een fijne, nieuwe relatie. In de vele gesprekken, die ik en de andere bestuursleden voeren met vaders, komt zelden tot nooit hun scheidingsverdriet ter sprake. Waarbij men mag weten, dat echt scheidingsverdriet, en vooral scheidingsfrustraties, niet te verbergen zijn. En daarbij luisteren wij ook nog altijd tussen de regels door....

Uitzonderingen op de regel zijn er zo weinig, dat ik ze niet zou moeten noemen in dit boek, maar ik wil compleet zijn. Verreweg de meeste vaders hebben geen contact met hun kinderen, zonder dat daar gegronde redenen voor zijn en verreweg de meeste kinderen, die hun vader niet mogen zien, worden zwaar opgestookt door hun moeder, die zich hierin geholpen weet door het machtige systeem van: Wetgever, rechters, Raad voor de Kinderbescherming en advocaten.

En de schade is groot en diep.

Tot besluit – en in het kader van dit hoofdstuk – wil ik de begrenzing noemen van de hulpverlener, werkzaam bij de Raad voor de Kinderbescherming, een Scheidingsbureau, of het Algemeen Maatschappelijk Werk.

De hulpverlener bij de Raad voor de Kinderbescherming zou alleen bemoeienis mogen hebben met echtscheidings situaties, indien er sprake is, dat de één de ander onnodig schade toebrengt, waaronder niet het normale (...) scheidingsverdriet valt, maar wel vormen van mishandeling, die de grenzen van normaal scheidingsverdriet te buiten gaan; mishandeling in lichamelijke en in psychische zin. Onder dit laatste valt het weghouden van de kinderen bij één van de ouders door de ouder bij wie de kinderen wonen.

De hulpverlener bij een Scheidingsbureau legt zich vooral toe op het scheidingsproces, waarbij het met name gaat om het welzijn van de kinderen in dit proces. Indien na het bezinningsjaar blijkt, dat één van de ouders (bijna altijd één van de twee) volstrekt niet tot enige rede is te brengen aangaande de omgang van de kinderen met beide ouders, zal de kinderrechtter, aan de hand van het eindrapport van de scheidingsdeskundige, zijn/haar beslissingen daarop kunnen afstemmen, hetgeen vooral te maken zal hebben, bij wie van de ouders de kinderen het beste kunnen komen te wonen.

De hulpverlener, werkzaam bij het Algemeen Maatschappelijk Werk (of ook Riagg), neemt de taak van het scheidingsbureau over, indien blijkt dat één van de ouders (of beiden) nog behoefte heeft aan verdere begeleiding. Ten behoeve van de kinderen zullen de contacten van de ouders met het Scheidingsbureau niet op vrijwillige basis zijn. Dit geldt ook voor contacten met de Raad voor de Kinderbescherming, als er sprake is van lichamelijke of geestelijke mishandeling. Zowel het Scheidingsbureau als ook de Raad dienen hun gezag te laten gelden, gezien de aard van de 'oorlog', waaraan de kinderen blootgesteld kunnen worden.

De contacten met het Algemeen Maatschappelijk Werk en/of het Riagg zijn wel op vrijwillige basis. Maar die vrijwillige basis zou mogelijk gelegd kunnen worden bij het Scheidingsbureau en bij de Raad.

Op deze manier wordt er duidelijk, goed en gezond gewerkt en wordt de Raad niet lukraak ingeschakeld door een kinderrechter m.b.t. zaken, waar zij (nog) niets mee te maken heeft en tot nu toe alleen maar grotere ellende heeft veroorzaakt.

Zolang er nog geen Scheidingsbureaus zijn, zou de Raad die leegte enigszins kunnen opvangen, alhoewel zij niet de capaciteit heeft, om een bezinningsjaar (met zo'n twintig zittingen per geval) met de ouders aan te gaan. Toch moet de mogelijkheid er nu al zijn, dat een vader melding bij de Raad doet, wanneer hij – vanwege scheiding – zijn kinderen langer dan drie weken niet meer heeft kunnen ontmoeten., waarna de Raad de moeder van de kinderen oproept, om – met spoed, want anders heeft het allemaal weinig zin – bij de Raad te komen.

Indien de Raad drie tot vijf zittingen met de ouders hieraan besteedt, is zij qua tijd ongeveer hetzelfde kwijt, als wanneer zij – zoals nu – een onnodig en verkeerd gericht onderzoek gaat doen.

Onmogelijk is het dus niet. (*)

Vijftiende hoofdstuk.

De werkelijke rol van een kind is, om kind te zijn.

Dit hoeft geen kind geleerd te worden, want er is niet één kind, dat moeite heeft om kind te zijn. Het is echter wel de taak van een volwassene, om het kind zijn/haar rol niet te ontnemen.

Volwassenen ‘moet’ geleerd worden, om volwassen te zijn. Of in ieder geval is het hun taak, om stukje bij beetje volwassen te worden. Vervolgens is het hun verantwoordelijkheid, om volwassen te blijven, juist ook in situaties, waarin ze heel verdrietig of heel kwaad en gefrustreerd raken. Wie verdrietig, kwaad of gefrustreerd raakt en daarbij zijn/ haar driften of gevoelens niet in bedwang kan houden, doch hier anderen pijn mee gaat doen, is nog ver van volwassenheid af. En wie – als volwassene – heel verdrietig en kwaad wordt en dit afwentelt via zijn of haar kinderen....., zou eens een speciale bril moeten aanschaffen, waarmee hij of zij tot in de ziel van dat kind kon kijken....; de enorme dreun, die een kind krijgt, wanneer verdriet, frustraties e.d.m. van een volwassene op dit kind afgewenteld worden, is enorm. En het is niet alleen enorm, maar het is ook nog eens zo, dat het kind er geen bal van begrijpt en er in wezen niets mee kan. Maar intussen wordt het wél geraakt!

Die speciale bril, om tot in een kinderziel te kunnen kijken, wanneer het getroffen wordt door ernstige grote-mensen-problemen, is nergens te koop. Misschien mag dit hoofdstuk – over kinderen in de omgangsonrechtsituatie – een montuur voor die bril zijn, om de glazen te dragen. Of er glazen in dat montuur komen en van welke sterkte, dat bepaalt u zelf. Dat heeft te maken met uw persoonlijkheidsstructuur, uw wil, uw eigenwijsheid en de mate, waarin u uw best wilt doen, om een kind kind te laten zijn.

Wanneer een vader tegen zijn kind zegt: “Jongen, mamma heeft pappa heel erg verdrietig gemaakt door bla bla bla...”, dan zou zo’n vader de ogen van zijn kind eens moeten zien veranderen. De ogen zijn spiegels van de ziel. Vooral bij een kind, dat nog niet gekunsteld is, zoals veel volwassenen inmiddels wel hun ‘verberg-foefjes’ hebben. Maar de vader, die zijn kind met iets dergelijks opzadelt, ziet de spiegels van de

ziel van zijn kind niet veranderen; zijn uitzicht is vertroebeld door zijn eigen verdriet, frustraties en woede.

Wanneer een moeder tegen haar kind zegt: “Jongen, pappa heeft mamma heel erg verdrietig gemaakt door bla bla bla...”, dan zou zo’n moeder de ogen van haar kind eens moeten zien veranderen. Maar de moeder, die haar kind met iets dergelijks opzadelt, ziet de spiegels van de ziel van haar kind niet veranderen; haar uitzicht is vertroebeld door haar eigen verdriet, frustraties en woede.

Hoeveel vrouwen zijn er wel niet, die volslagen blind van wraaklust en haat hun kinderen met iets vreselijks opgezadeld hebben....?!

Ik ga in dit hoofdstuk niet spreken over wat volwassenheid is. Maar ik wil wel zeggen, dat als ik om mij heen kijk, ik meestal weet, wat het niet is. Dit bedoel ik weer niet, als een loze kreet; ik meen het en bij het schrijven van dit boek, was mijn hart in de allereerste plaats bij de kinderen!!! zoals ik al eerder opgemerkt heb.

Kinderen zijn bij uitstek slachtoffers van het omgangsonrecht, dat veroorzaakt wordt door volwassenen, hoe je het draait of keert. Ik begrijp het verdriet van heel veel vaders, want ik heb het verdriet van mijn vader begrepen en ik heb het verdriet zelf als vader meegemaakt. Maar ik begrijp niet, waar al die vaders blijven, die geen contact meer met hun kinderen mogen hebben en ik begrijp ook niet, waar de vaders – die zich wel kenbaar hebben gemaakt bij de stichting “Dwaze Vaders” – blijven, wanneer er een héél klein beetje actie van hen verlangd wordt in de strijd tegen het omgangsonrecht.

“Waar blijven jullie?!” heb ik hen al zo vaak toegeroepen. “Waar blijf je nu met je vaderrol, je verantwoordelijkheid als vader, die geen contact mag hebben met zijn kinderen?! Je rol is die van knokken voor je kinderen! En nog niet ééns knokken tegen je ex, de moeder van de kinderen, maar tegen het systeem in Nederland, dat het omgangsonrecht oproept, stimuleert en in stand houdt!”

Of willen de meeste vaders alleen maar klagen en treuren...? En nogmaals klagen en treuren... En nog een keer wéér klagen en treuren? Is dat een man? Is dat een vader...?

Aanpakken en dóen; dat hoort thuis bij een man, bij een vader, die geen contact meer met zijn kinderen mag hebben!

En niet alleen maar blijven zeuren...

Dit hoofdstuk zou toch over kinderen gaan?

Ja. Mijn hart is in de eerste plaats bij hen. Vandaar dat ik me nu weer even kwaad maak op (passieve) vaders, juist omdat ik over kinderen in de omgangsonrechtsituatie wil schrijven. Ze hebben recht op hun vader, maar hun vader blijft passief thuis zitten treuren en mokken, terwijl hij in Den Haag, samen met andere vaders, zou moeten knokken!

Ondanks dat kinderen bij mij op de eerste plaats komen, en niet de vaders, knok ik toch ook voor hen en laat ik de vaders niet in de steek, ook al ben ik al lang het punt van doodmoe zijn, vanwege hun passieve gedrag, gepasseerd. Misschien juist omdat ik dat punt gepasseerd ben.... Het is een moeheid, die ik vooral merk, wanneer ik over kinderen ga schrijven, die hun vader niet mogen zien, niet mogen kennen. Kinderen zijn absoluut niet verantwoordelijk voor wat dan ook met betrekking tot het omgangsonrecht. En kinderen zijn volstrekt niet in staat, om de macht van een groot systeem aan te pakken en te doorbreken. Dat is 'grote-mensen-werk'.

Maar....., als die grote mensen het nu ook al vaak laten afweten.....?

“Dat is géén grote-mensen-werk, maar – als het de bedoeling is – Gods werk!” zullen Christenen opmerken. Die moeten het voorwoord van dit boek dan nog maar eens lezen; dat andere boek wil ik ook schrijven, maar eerst dit.

Trouwens: In God geloven, wil niet zeggen, dat je op de kant van de droge wal moet blijven staan, terwijl er in het water iemand aan het verdrinken is. Tenzij je zelf niet kunt zwemmen misschien...

Ik hoop ook, dat kinderen die al iets ouder zijn, dit boek onder ogen zullen krijgen. Ik hoop, dat vooral zij zullen begrijpen, wat ik bedoel.

Als ik het omgangsonrecht aan een klein kind voorleg, dan heeft dat kleine kind een heel simpel antwoord: “Dat is toch stom, als je je pappa (of je mamma) niet meer mag zien?!”

En dat is het.

Geen manuscript, dag in nacht uit, schrijven van duizenden woorden op vele tientallen A-viertjes, alleen maar om aan volwassenen uit te leggen, dat er iets heel erg mis en scheef is. Geen boeken hierover. Geen discussies. Gewoon recht toe, recht aan: “Dat is toch stom?!”

Een klein kind heeft voor dit, werkelijk belachelijke, onrecht slechts één regeltje nodig; grote mensen een compleet boek....., en dan snappen ze er nog geen hout van!

Wat houd ik van kinderen.

.....Ze worden ook volwassen.....

Ik hoop ze daarbij te mogen helpen. En ik hoop, dat zij mij het eerst zullen begrijpen, waar al die volwassenen het niet begrijpen. Een blamage voor in ieder geval alle ‘volwassenen’ in de Westerse ‘vrije en democratische’ wereld, die het omgangsonrecht links hebben laten liggen. Een diepe schande voor alle volwassenen, die het omgangsonrecht veroorzaakt, gestimuleerd en in stand gehouden hebben.

Ik neem het mijn vader niet kwalijk, dat hij vroeger niet wat meer zijn best heeft gedaan, om weer contact met mij te krijgen (en met de andere kinderen van ons gezin), maar ik vind het wel heel jámmer, dat hij destijds niet wat meer zijn best gedaan heeft. In die tijd – zestiger en zeventiger jaren – was er nog geen cliëntenorganisatie zoals de “Dwaze Vaders”, tot welke hij zich had kunnen richten en waardoor hij zich gesteund zou hebben geweten. In die tijd werd er ook liever niet over scheiden gesproken en al helemaal niet in Christelijke kringen, waar ook mijn vader deel van uitmaakte. En had hij wel wat meer zijn best gedaan, dan had ook hij een straatverbod (nee....., een ‘laanverbod’, want we woonden aan een laan) gekregen, of hij was terecht gekomen in een politiecel. Dat zou waarschijnlijk de ondergang hebben betekend voor zijn zaak. Wat dat betreft zat ook mijn vader aan alle kanten vast, zoals alle vaders destijds en ook nu nog. Heel af en toe reed hij langs. Bij mijn weten eens in de twee jaar. Zoals toen ik in de tuin van het huis van mijn moeder een groot feest gaf voor de hippie-clan van Bussum. “Tjerk, je vader!” zei iemand tegen me. Even groeten en daarna ging hij weer verder.

M’n vader was ook geen persoon, om zich bloot te geven m.b.t. zijn gevoelens ten opzichte van zijn kinderen. Zoals ik ook vandaag, de dag dat ik het vorige hoofdstuk eindigde en met dit hoofdstuk begon, hoorde van een jonge vrouw, die bij me op bezoek kwam. Vieren-twintig jaar was zij en sinds kort had zij weer contact met haar vader. Ze was in een pleeggezin opgegroeid en haar pleegouders hadden bepaald niet moeite gedaan, om het contact tussen haar en haar vader

levend te houden. Diezelfde dag dat zij bij me was, zou ze 's avonds met haar vader gaan eten. Maar daar zag ze toch ook wel weer tegenop.....: "Het is af en toe net een verlate puber, die wat in te halen heeft!" zei ze tegen me. "Alsof er een muur tussen ons is....!" En in dit geval was dat niet de muur van omgangsonrecht, maar vooral een muur, omdat hij zichzelf niet bloot durfde te geven voor wat betreft zijn gevoelens. Zij had daar moeite mee, want zij had nu juist wél behoefte aan eerlijk contact, zonder de poespas van een man, die man denkt te zijn, zolang hij zich gedraagt, zoals hij denkt, dat een man zich zou moeten gedragen, om een man te zijn.

Ik heb weleens mijn excuses aangeboden aan één van mijn kinderen, die op dat moment drie jaar was. En ik heb er ook geen moeite mee, om mezelf te laten zien – ook van mijn zwakkere kant – tegenover wie dan ook van welke leeftijd dan ook. Vooral ten opzichte van kinderen vind ik dit belangrijk. Ik zeg hiermee niet, dat ik 'de perfecte vader' ben, want menselijkerwijs gesproken bestaat de perfecte vader niet, net zo min als dat de perfecte moeder zou bestaan, of een perfect kind. Maar als dan 'de perfecte vader' sowieso al niet bestaat, waarom moeten mannen/vaders zich dan ook nog eens mooier voordoen, dan ze op dat moment in werkelijkheid zijn, of zich voelen en daarmee het 'niet perfect zijn' nog eens minder perfect maken? Ten opzichte van hun eigen kind? Wat blijft er dan nog over?

Wat er dan nog overblijft, is het gevoel van het kind, dat dit op de één of andere manier doorheeft. Kinderen en jong-volwassenen zijn heel gevoelig voor eerlijkheid. Mannen, waarvan vele vaders, denken vaak, dat ze hun man-zijn hoog houden door niet hun zwakke kant te tonen. En ook door niet hun warme gevoelens te tonen in woorden, of een arm om hun kind heen te leggen, wanneer de tijd daar rijp voor is. Je zult ook nooit mannen gearmd op straat tegenkomen. Ook al zijn ze de beste vrienden (en dan heb ik het niet over homo's, maar over hetero's). Meisjes, jonge vrouwen, vrouwen van middelbare leeftijd en oudere vrouwen hebben daar minder moeite mee. Dat komt, omdat de man van nature een 'jager' is; zo is hij gemaakt en zijn 'jagersinstinct' zegt hem als het ware: "Bij die mens mag ik wel nader contact proberen (vrouwen), maar bij die andere mens (mannen) niet, want die ander is net als ik een 'jager' en gearmd lopen, of een arm om elkaar heenslaan kan ik niet los voelen van sex."

Het is niet zo erg, dat een man zo inelkaar zit; je kunt moeilijk tegen je natuur ingaan. Maar het is niet leuk, dat zij deze houding ook vaak hebben ten opzichte van hun kinderen. Gevoelsmatig houden ze een zekere afstand, want als ze dat niet doen, dan moeten ze zichzelf blootgeven.

Natuurlijk hoeft een vader niet om te gaan met zijn kind, zoals een moeder dat doet. Een vader is geen moeder en een moeder is geen vader. Moeders kunnen vaak een ander soort warmte geven, die vaders niet kunnen geven. Maar ook omgekeerd geldt dit. Een vader kan warmte geven, vooral door woorden en door heel gewoon en simpel eerlijk te zijn en open naar zijn kind toe.

Zo zijn er nog veel meer dingen te noemen, waarin vaders en moeders verschillen in contact met hun kinderen. Zo heb ik nog nooit in mijn leven een moeder in een boom zien klimmen met haar kinderen en ik geloof, dat als ik driehonderd jaar zou worden, ik ook nooit een moeder dit zal zien doen. Zo zijn er tientallen dingen te noemen, die vooral vaders wel doen met hun kinderen, maar moeders zelden of nooit: Voetballen, kano varen, windsurfen, schaken, stoeien, naar autoraces kijken, enzovoorts.

Vaders zijn wat avontuurlijker; moeders behoudender.

Dat geeft niet; beide heeft een kind nodig voor zijn ontwikkeling.

Maar die afstand..... Een vader hoort de beste vriend van zijn kinderen te zijn. En vrienden kunnen alles met elkaar bespreken en kunnen ook elkaar excuses aanbieden, als dit nodig mocht zijn. Juist dan ben je een man. Kun je dit niet, dan ben je een toneelspeler. En een kind, dat een toneelspeler wil zien, kijkt wel naar de teevee of gaat naar een theater.

Mijn broers en zusje, die veel eerder over de brug waren gegaan dan ik, en weer contact hadden gezocht met onze vader, zeiden dat het hen soms stoorde, dat hij voornamelijk over zijn vakantiebelevissen kon praten. Eigenlijk hadden ze hem daarop moeten wijzen.

Mensen wijzen elkaar vaak niet op dergelijke dingen, omdat ze de ander daarmee geen pijn willen doen. Maar toch ga je alleen het beste met elkaar om, wanneer je af en toe ook eens iets kunt zeggen, wat minder leuk is om te horen voor die ander, maar waar die ander wel ontzettend veel aan kan hebben.

Terwijl dit hoofdstuk over kinderen in de omgangsonrechtsituatie gaat, schrijf ik regels, die thuis lijken te horen in het hoofdstuk over de rol van de vader. Maar juist in dit hoofdstuk over kinderen, wil ik kinderen duidelijk maken, dat veel vaders wat moeite kunnen hebben met hun vader-zijn. Degenen die dat het eerst door kunnen hebben, zijn de kinderen van de vader. En met dit hoofdstuk probeer ik, om kinderen moed in te praten, dat het goed is, als ze in de gaten hebben, wat er speelt, wat er gaande is. Voedt je vader op, om een vader te zijn! Doe het wel met respect en met liefde; nooit met minachting! Je daarbij realiserend, dat ook jij niet perfect bent...! Wees eerlijk tegen hem en zeg hem, of vraag hem, om ook simpel eerlijk te zijn tegen jou.

Het enige gesprek, wat ik met mijn vader had, nadat we ongeveer veertien jaar geen contact met elkaar hadden gehad, was een kort maar goed gesprek. Het ging niet over zijn vakanties; hij gaf ietsjepietsje van zichzelf bloot.

Het deed m'n hart goed.

En daar bleef het bij, want kort daarna overleed hij.

De tijd op aarde is eigenlijk heel kort.

Maak er gebruik van.

Zinvol!

Zinvol is het, wanneer vaders en kinderen eerlijk met elkaar omgaan (en ook moeders en kinderen). Geen tijd verspillen door niet te zeggen, wat je eigenlijk wel zou willen zeggen.

Van uitstel kan afstel komen. Niet alleen door overlijden, maar juist ook door insluipende onverschilligheid ten opzichte van elkaar. En onverschilligheid is ook een vorm van overlijden ten opzichte van elkaar.

Na enig 'afgeven' op vaders – vanwege hun passiviteit – die aangesloten zijn bij de stichting “Dwaze Vaders”, dan nu iets positiefs over deze vaders: Ik moet hun meegeven, dat de meer dan duizend bij deze stichting aangesloten vaders wél in staat zijn, om over hun gevoelens, over hun verdriet en over alles en nog wat te praten. Waarbij het hier even niet gaat, om het praten met hun kinderen, maar onderling, of met de medewerkers van de stichting. Juist omdat ze hun kinderen missen, en omdat ze – door zich aan te sluiten – hier openlijk voor durven uit te komen. Vandaar dat ik het vorige hoofdstuk, over

vaders, begon met: “De beste en leukste vader is die vader, die niet bij zijn kinderen woont...” En: “...die zijn kinderen niet mag zien, maar ervoor knokt...”, enzovoorts.

Diepe problemen geven een mens verdiepingen.

Jammer, maar het is niet anders, lijkt het.

Van kinderen uit scheidingssituaties zou ook gezegd kunnen worden, dat zij iets vóór hebben op kinderen uit complete gezinnen. Uiteraard hebben zij dat onbegrijpelijke.....: Het uitelkaar gaan van hun ouders. En vooral het gegeven, dat hun ouders niet meer normaal met elkaar om kunnen gaan, nadat ze uitelkaar zijn gegaan. Ik ben me er goed van bewust, dat ik vanwege mijn scheidingen mijn kinderen te kort heb gedaan. Maar ik ben me er ook van bewust, dat mijn kinderen min of meer onbewust genieten, dat ik en hun moeders goed en normaal met elkaar om kunnen gaan. We wonen dan wel niet meer bijelkaar, maar we gaan wel normaal en gezond en in vrede met elkaar om. (*) Indien er een ruziesfeer was gebleven, hadden mijn kinderen daarvan de pijn en de last gevoeld.

Ook ben ik me ervan bewust, hoe gigantisch mooi, goed en vredig en normaal het voor een kind moet zijn, wanneer de ouders wel bijelkaar zijn gebleven in goede harmonie. Want laten we eerlijk zijn: Dat is de meest gezonde, natuurlijke en fijne situatie voor een kind. Zoals ik pas een jongeman van in de dertig in zijn auto zag rijden, terwijl zijn vader en zijn moeder in een andere auto vóór hem reden. Mensen uit mijn straat. “Wat een zegen voor die knul!” dacht ik, ook al zal hij zich hiervan minder bewust zijn dan ik, die af en toe het gevoel heeft, dat de hele wereld gescheiden is. Hij mag het zich dan minder bewust zijn; anders was het geweest, als hij in zijn jeugd de omgangsonrecht-situatie had mee moeten maken; dan was hij zich de rotsooi en de ellende wel bewust geweest. Liever dan maar minder bewust van de zegen, dan meer bewust van de vloek.

Wanneer kinderen uit scheidingssituaties uiteindelijk uit het negatieve het positieve kunnen halen, zijn ze een stuk wijzer (in dit opzicht), dan kinderen die deze constructie niet hebben hoeven te maken, omdat hun ouders nu eenmaal bijelkaar zijn gebleven.

Voor kinderen echter, die behalve met een scheidingssituatie, ook nog eens met de omgangsonrechtsituatie te maken krijgen, is het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, om hieruit nog iets positiefs te halen.

Nadat ze eerst 'geleerd' hebben, om hun vader te haten en te 'vergeten', komen ze er vroeg of laat achter, dat hun vader helemaal geen 'gestoorde gek' is en daarna begint het omgekeerde proces: Ze krijgen grote moeite met hun moeder, die hen al die jaren opgezet heeft en weggehouden van hun vader en hen met een leugen heeft laten opgroeien, daarbij hun vader enorm veel verdriet aangedaan hebbende en hen een vader onthouden hebbende.

Niets is emotioneel gezien zo wreed voor een kind, wanneer het door de ene ouder opgestookt wordt, om de andere ouder te haten.

Anders is het, wanneer een buitenstaander tegen een kind zegt, dat z'n/haar vader of moeder gestoord of slecht is. Ook dat raakt een kind, maar het kind zal de mogelijkheid hebben, om de vader of moeder te verdedigen. Meestal gebeurt dat dan op een nogal onvolwassen manier (begrijpelijk): Ze gaan terugschelden en noemen degene, die dit heeft gezegd, zelf gestoord en slecht. Maar het is voor een kind onmogelijk, om te moeten horen van de moeder, dat de vader gestoord en slecht is, of dat het kind de vader maar moet vergeten en er niet meer over mag praten. Vervolgens is het onmogelijk voor het kind, om terug te gaan schelden en te zeggen tegen degene, van wie het volledig afhankelijk is en van wie het kind als van nature ook houdt, dat zij zelf gestoord en slecht is. Het kind kan zich absoluut niet weren of in de bres springen voor de vader, wanneer het de moeder is, die dergelijke voor het kind laag bij de grondse impulsen geeft.

Voorts is het onmogelijk voor een kind, om te kunnen onderscheiden, of de moeder gelijk heeft of niet. Van de moeder, waar het kind na de scheiding woont, krijgt het eten, drinken, warmte, aandacht, veiligheid, televisie kijken, snoep, speelgoed, woorden om op te passen bij het oversteken, woorden om dit of dat wel of niet te doen, enzovoorts....; zouden dan ineens de woorden uit de mond van diezelfde moeder over de vader, en in negatieve zin, niet waar zijn....?

De allereerste reactie van een kind, wanneer de moeder de vader zwart gaat maken, is een reactie uit het hart van het kind en dat betekent: Verzet tegen die walgelijke woorden. Want van nature houdt het kind van de vader en de moeder. Dit verzet op zich brengt het kind al in een bijzonder verwarde positie.

Het verzet kan openlijk zijn, maar ook verborgen. "s Avonds gaat het kind naar bed met een voor het kind niet te begrijpen en nergens te plaatsen vraagteken. En er is niemand....., niemand, waar het kind op

dat moment te rade kan gaan.....: “Mijn mamma heeft dit gezegd over mijn pappa, maar dat kan toch niet, want.....!”

Wanneer de moeder de volgende dag het slechtmaken van de vader – die er niet meer bij is en zich dus ook niet kan verdedigen – herhaalt, zal nog steeds het verzet in het kind aanwezig zijn. Wordt dit verzet openlijk en duidelijk voor de moeder, dan zal zij daarop gaan inspelen: Kwaadheid, straf, hysterisch gedrag, huilen, zielig doen. Zij zal alles uit haar arsenaal halen, om het te winnen van het verzet van het kind.

En....., zo moeilijk is het niet, om het van een kind te winnen, als je volwassen bent en het kind in alles van jou afhankelijk is.

Bah!

Wanneer het kind geen enkel contact met de vader heeft, kan de zware indoctrinatie wekenlang, maandenlang, of desnoods jarenlang voortduren. Totdat het verzet van het kind – de natuurlijk aanwezige liefde van het kind voor de vader – gebroken begint te raken.

Was het nu maar zo, dat indien het kind bij de moeder is blijven wonen na de scheiding, er toch frequent contact was met de vader, dan zou de vader in staat zijn – of in ieder geval in de gelegenheid zijn – om de indoctrinatie van de moeder te corrigeren.

De kunst voor een vader, die merkt dat zijn kind tegen hem wordt opgezet door de moeder, is om dit te corrigeren zónder de moeder zwart te maken. Want anders zou het kind weer met een nieuw en gelijksoortig probleem opgescheept worden!

De vader die merkt, dat zijn kind tegen hem wordt opgezet, kan dit corrigeren door het kind aan te horen en het kind vervolgens met niet al te veel woorden uit te leggen, dat pappa niet slecht of gemeen is en dat mamma een beetje moeilijkheden heeft en soms kwaad is op pappa en daarom zulke dingen zegt, maar intussen wel een lieve en goede moeder is. Dit aanhoren en uitleggen bestrijkt een tijdsduur van hooguit twee tot vier minuten, als het kind jonger is dan twaalf jaar en het kind niet verder doorvraagt. Dit lijkt wel heel ruim gezegd, maar in de praktijk komt het er toch op neer, dat kinderen tussen de vier en twaalf jaar meestal genoeg hebben aan een kort, wijs woord, waarbij de vader de moeder hoog weet te houden. Daarmee helpt de vader het kind, om de kwaadheid van de moeder een plaatsje te geven. (“Oh, ze begint weer; pappa heeft me uitgelegd, waarom ze dat doet!”). Kinderen in die leeftijdsfase hebben hier veel meer aan, dan een lang

gesprek op volwassen niveau. Daar heeft een kind geen boodschap aan en de essentie zal het kind dan ontgaan.

Tevens hoort de vader in de gelegenheid te zijn, om aan de bel te trekken bij een instantie (Scheidingsbureau, of voorlopig nog: Raad voor de Kinderbescherming). (*) Want een moeder, die haar kind opstoott tegen de vader, is met alles bezig, behalve met het belang van het kind. Zij is bezig, om het kind in ernstige verwarring te brengen en grote schade toe te brengen.

Politici, rechters, Raadsmedewerkers en advocaten zien over het hoofd, dat juist bij scheiding het kind behoefte heeft aan contact met beide ouders! Normaal gesproken is deze natuurlijke behoefte er ook, maar bij scheiding van de ouders is deze behoefte van wezenlijk belang voor het kind. De ouders hebben een conflict met elkaar. Maar dit conflict mag niet doorgespeeld worden naar het kind, dat behoefte heeft, om contact te hebben met én de moeder én de vader.

Er mag geen situatie ontstaan, waarin het kind vanwege de scheiding van de ouders terecht komt bij één ouder, die het kind opstoott tegen de andere ouder en dit ook kan doen, aangezien het contact met die andere ouder totaal verdwenen is, waarmee de regulerende functie van twee ouders verdwenen is. Deze regulerende functie van twee ouders is juist van groot belang in de scheidingssituatie!

De praktijk (stichting “Dwaze Vaders”) wijst uit, dat het meestal één van de ouders is, die het kind opzet tegen de andere ouder en het kind van die ouder wil doen vervreemden. Zelden zijn het alletwee de ouders, die de kinderen over en weer proberen uit te spelen.

Diezelfde praktijk wijst uit, dat het meestal vrouwen zijn (moeders), die hun kinderen op een zeer kwalijke manier opzetten tegen de andere ouder; het geeft immers te kennen, dat er bij de stichting “Dwaze Vaders” meer dan duizend vaders zijn aangesloten en slechts enkele tientallen moeders. Wie dit teken aan de wand niet wil zien, is ziende blind. Wie ziende blind is, waar – gezien zijn of haar functie – beide ogen wijd open behoren te zijn, is absoluut niet geschikt voor zijn of haar taak!

In al hetgeen ik in dit boek bespreek, ga ik uit van hetgeen er in de praktijk in werkelijkheid gebeurt. Hierbij blijven de vier eisen van de “Dwaze Vaders” recht overeind staan. (Zie achtste hoofdstuk: wetgever).

Al eerder merkte ik op, dat het voor een hulpverlener van groot belang is, om alle facetten van het omgangsonrecht te kennen, vooral wanneer de hulpverlener te maken krijgt met een kind, dat op zoek is naar die ene, onbekende ouder. Ook daarin zouden Scheidingsbureaus een functie in kunnen krijgen. Vermits er maar niet dezelfde klungels komen te werken, als momenteel (en in de afgelopen tientallen jaren) bij de Raad voor de Kinderbescherming. (“Klungels” omdat ze kinderen beschadigen i.pl.v. beschermen!). Daar ben ik soms wel bang voor, als ik spreek over Scheidingsbureaus. Vooral bang ten aanzien van kinderen. Je mag en je kunt het niet maken, om na alle ellende en verwarring, waar een kind reeds doorheen is gegaan, dit kind vervolgens nog eens in contact brengen met een maatschappelijk werk(st)er bij een Scheidingsbureau, die er niets van bakt.

Dat zou grof zijn.

Misschien heeft de stichting “Dwaze Vaders” over enige tijd een eigen bureau, waar kinderen kunnen aankloppen, die weer contact zoeken met de ouder met wie ze geen contact mochten hebben in hun jeugd.

Alleen kinderen zullen dan bij zo’n bureau van de “Dwaze Vaders” kunnen aankloppen en binnenkomen; geen vaders of moeders. Die zouden we blijven verwijzen naar de reguliere hulpverlening, waar het om verwerkingsproblematiek gaat. En naar Scheidingsbureaus, hopenende dat deze er spoedig zullen komen. (*)

Het liefst zou ik willen, dat de stichting “Dwaze Vaders” deze taak niet op zich hoeft te gaan nemen en dat zowel de scheidende partners, alsook hun kinderen, bij één en hetzelfde bureau kunnen gaan aankloppen en daar wijze, rustige en deskundig goed onderlegde werkers zullen aantreffen. Een hint voor de diverse Sociale Akademies, Voortgezette Opleidingen (‘VO’), of Universitaire opleidingen, om het scheiden – met jonge kinderen – en het omgangsonrecht een aparte plaats in het totaalpakket van de opleiding te geven en regelmatig gastdocenten te vragen, afkomstig uit de diverse cliëntenorganisaties; dat zijn mensen uit de praktijk!

Het kan zijn, dat een kind – wanneer het middels publicaties op een gegeven moment weet, waar het terecht kan – eerst bij een Scheidingsbureau aanklopt, alvorens op zoek te gaan. Het kan ook zijn, dat een kind vanuit zichzelf besluit, om de stoute schoenen aan te

trekken en weer contact op te nemen met de onbekende ouder, maar daar vervolgens wel graag over wil kunnen praten met een onafhankelijk iemand, een deskundige. Een hulpverlener, die alle facetten van het omgangsonrecht kent, heeft hierdoor een dankbaar middel, om kinderen die op zoek zijn naar de onbekende en zwart gemaakte ouder, te helpen, zonder hierbij de moeder, of de vader, in diskrediet te brengen, waar een kind immers niet bij gebaat is.

Waar in veel systemen en volkeren in slechte tijden een zondebok werd gezocht, waardoor er een gerichtheid op die zondebok kon ontstaan, hetgeen afleidde van de werkelijke problemen en hetgeen tevens bevorderlijk was voor de eenheid in de strijd (hoe zwaar verkeerd en ziek dan ook...), kan in het systeem 'omgangsonrecht' en de 'hulpverlening' hierin, weldegelijk een zondebok gezocht en gevonden worden, zonder dat dit verkeerd of ziek is.

Onrecht haat ik. Daarbij ook het zoeken naar een zondebok, terwijl deze 'bok' niets maar dan ook niets te maken heeft met, noch schuld heeft aan de slechte tijd. Maar in het verlengde hiervan haat ik het evenzeer, wanneer schuldigen totaal buiten schot blijven en de slachtoffers daardoor niet wezenlijk erachter kunnen komen, wat er in werkelijkheid gebeurd is. Hierdoor blijven ze rondraaien in onbeantwoorde vragen en gevoelens van twijfel en onzekerheid en bestaat de kans, dat zij elkaar onderling verwijten gaan maken.

In de situatie van het omgangsonrecht is er weldegelijk een zondebok, alhoewel dit woord dan niet meer op z'n plaats is, want 'zondebok' veronderstelt een vergissing: Het aanwijzen van schuldigen, die helemaal niet schuldig zijn.

Bij omgangsonrecht zijn, zolang dit niet wezenlijk is aangepakt door al diegenen, die een grote verantwoordelijkheid hierin hebben, weldegelijk schuldigen aan te wijzen: De politici, de medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming, rechters (kinderrechters en veel politierechters, die zoekende vaders de gevangenis ingewerkt hebben, of straatverboden e.d.m. hebben opgelegd) en advocaten, die met omgangsonrechtzaken te maken hebben gehad en daarbij alles hebben gedaan of bedacht, om kinderen weg te houden bij hun vaders.

Het is zo belangrijk voor een kind, om van de hulpverlener te horen, wat er werkelijk heeft plaatsgevonden en vooral waarom dit alles kon plaatsvinden! Want voor een groot deel worden hierdoor zowel de vader alsook zelfs de moeder vrijgepleit van het omgangsonrecht-

gedonder, waar nu juist het kind de dupe van werd. (En ik bekijk dit dan even puur vanuit het kind). In ieder geval kunnen de ouders – waar het de hulpverlening met betrekking tot kinderen betreft – op een gegeven moment vrijgepleit worden. *Ethisch-Juridisch gezien pleit niets de moeder vrij; zij heeft een misdaad begaan.* Maar met betrekking tot het kind, het gevoel van het kind naar de moeder toe, kan ook de moeder min of meer vrijgepleit worden, doordat honderdvijftig politici en anderen de moeder alle kans hebben gegeven, om haar misdaad (*) langdurig te begaan en dit zelfs gestimuleerd hebben. Daar waar de moeder een rem nodig had, kreeg zij brandstof, om ermee door te gaan.....

Natuurlijk zal het kind er vroeg of laat achterkomen, dat zijn/haar moeder vele jaren lang zich schuldig heeft gemaakt aan het bedrijven van omgangsonrecht. Toen mijn ogen uiteindelijk opengingen, heb ik mijn moeder verafschuwd in mijn hart met betrekking tot hetgeen zij gedaan had!

Inmiddels begrijp ik, dat mijn moeder destijds begeleiding had moeten hebben, om haar frustraties en verdriet niet af te wentelen op haar kinderen en om te voorkomen, dat de kinderen vervolgens een verlengstuk werden van haar wraak jegens onze vader.

Mijn vader had zijn fouten en mijn moeder had haar fouten, maar de grootste fout ligt bij de wetgever, die geen wetten heeft gegeven, om de kinderen in scheidingssituaties te beschermen. Er is een conflict. Een zeer diepgaand en diep inwerkend conflict tussen twee levenspartners, dus moet je als politicus wel uitermate dom zijn, om te ontkennen, dat dit conflict er is en dat het zeer diepgaand en diep inwerkend is en dat hier ingegrepen dient te worden, om de kinderen in dat conflict niet de dupe te laten worden. En niet alleen voorkomt het ingrijpen (vier eisen van de “Dwaze Vaders”), dat goeddeels de schade voor kinderen voorkomen kan worden, maar tevens datgene, die de kinderen weghoudt bij hun andere ouder een halt wordt toegeroepen! Zij die anderen ernstige schade willen toebrengen, dient een halt toegeroepen te worden. In veel situaties doet de overheid dit ook, maar in de omgangsonrechtsituatie doet zij dit nog steeds niet en stimuleert zij zelfs dit onrecht!

Evenzeer ligt een groot deel van de verantwoordelijkheid en schuld bij medewerkers van de Raad voor de Kinderbescherming, die als een soort van automatisme moeders in hun afschuwelijke wangedrag

steunen, in plaats van dit wangedrag aan de kaak te stellen en zodoende écht als kindbescherming op te treden.

(Let wel....: Dit zijn niet alleen maar woorden, die u even leest....; dit zijn zware beschuldigingen, waarvan eens de prijs betaald zal moeten worden!).

Hetzelfde geldt voor de kinderrechters en – in mindere mate – voor de politierechters (die veelal niet meer kunnen, dan “de orde” herstellen).

En de advocaten nemen een bijzondere plaats in voor wat betreft de schuldvraag van omgangsonrecht; wat mij betreft mogen velen hiervoor achter de tralies gezet worden. Maar dat is een (subjectieve?) hartewens van mij. Ik vind advocaten onmenselijke; wandelende leugensmachines.

Een kind, dat weer contact zoekt met de vader, mag best een tijdje de moeder verafschuwen en dit mag best in het hulpverleningsgesprek naar voren komen. Dit is eerlijker, dan die eventuele afschuw te verzwijgen en te verdringen. Het is belangrijk voor het kind, inmiddels op weg naar de jong-volwassenheid, om te kunnen spreken over alle facetten van het omgangsonrecht en om hier vragen over te kunnen stellen. Eerlijkheid staat hierbij, na alle leugens, bovenaan!

De hulpverlener dient zich te onthouden van partij kiezen voor de vader of de moeder. Tenzij dit als een tijdelijke gesprekstechniek zou worden toegepast, als de hulpverlener dit belangrijk vindt. De gesprekstechniek van meegaan met het kind, in een stuk ongezonde overdrijving, alleen maar om het ongezonde hiervan duidelijk te maken; hierover is literatuur genoeg verschenen voor maatschappelijk werkers en therapeuten.

Maar uiteindelijk zal de hulpverlener het kind duidelijk maken, of het zal het kind zelf duidelijk worden in het contact met de hulpverlener, dat zijn/haar vader en moeder gewoon mensen zijn, met ook hun fouten en gebreken, en dat het vooral de overheid is geweest, die deze fouten en gebreken gestimuleerd in plaats van aangepakt heeft.

Het is niet van belang voor een kind, om na het herstelde contact met de vader, vervolgens opgescheept te blijven zitten met haat naar de moeder, omtrent hetgeen er gebeurd is.

Wanneer het kind weet, wat de fout van de verantwoordelijken was, die zich hadden moeten bemoeien met de omgangsonrechtssituatie, maar in plaats daarvan de moeder alleen maar gestimuleerd hebben en

de vader nog eens een flinke trap na hebben gegeven, leert het kind – als jong-volwassene – dat politici, rechters, advocaten en Raadsmedewerkers grote sukkels kunnen zijn!

Niet dat ik hiermee oproep tot anarchie, maar wel opent het de ogen van jong-volwassenen, dat ze van dit soort mensen niet alles voor zoete koek hoeven aan te nemen. Het gaat in het leven heel simpel om rechtvaardig en gezond denken en ik hoop jonge mensen – mede door dit boek – te mogen stimuleren, om rechtvaardig en gezond te denken; als iets recht is, dan moet je het niet ‘krom’ noemen en als iets krom is, dan moet je het niet ‘recht’ noemen.

Misschien kunnen zij vroeg of laat de plaats innemen van veel sukkels, hopen dat zij niet dezelfde “eigen-belang-in-de-eerste-plaats”-fouten zullen maken.

Op de volgende bladzijde staat een artikel uit de Staatscourant van 2 februari 1994. Dit oppervlakkig lezende, en vooral de kop boven het artikel, wekt de indruk, dat het allemaal wel meevalt, waar de stichting “Dwaze Vaders” zich zo druk over maakt. Als het werkelijk meeviel en de stichting “Dwaze Vaders” zou uit duizend toneelspelers bestaan, begeleid door enkele regisseurs (het bestuur van de stichting), dan zou ik heel snel en heel luid tegen allen zeggen: “Jongens, de show is afgelopen...!”

In de eerste plaats is de kop van het artikel misleidend. Wat bedoelt men precies met ‘ontwikkeling’? En wat is in de ontwikkeling van kinderen wel te meten en wat is nu eenmaal niet te meten?!

De schade (van het verstoken blijven van contact met één van de ouders, terwijl die ouder niet is overleden, maar gewoon springlevend is) is vaak pas op veel latere leeftijd voelbaar, wanneer het kind al lang geen kind meer is...: Jonge mensen van in de twintig, en in de dertig, of mensen van zelfs veertig of vijftig, die alsnog op zoek willen gaan naar de ouder, die zij niet mochten kennen.

Deze schade laat zich niet openbaren door middel van een enquête; niet alles in het leven is te meten en ook voor de persoon zelf is niet alle schade altijd bewust aanwezig, of wil men er niet (kan men er niet) in duidelijke bewoordingen voor uitkomen. Vooral niet, als de

problematiek een combinatie is van echtscheiding en omgangsonrecht. Kinderen – ook als ze volwassen zijn – hebben uitermate grote moeite, om ergens voor uit te komen, waardoor ze het idee krijgen, dat ze degene die hen verzorgd, gevoed, gekleed, enzovoorts heeft, verraden..... Vooral als diegene de eigen moeder is! Heel jammer, dat deze kop suggereert, dat het allemaal wel meevalt.

Negatief beeld een-ouder en stiefgezin onterecht.

Echtscheiding nauwelijks van invloed op ontwikkeling kinderen.

De meeste kinderen ondervinden na twee jaar geen gevolgen meer van de echtscheiding van hun ouders. Vorming van een stiefgezin lijkt weinig effect te hebben op de ontwikkeling van kinderen. Dit blijkt uit het onderzoek 'Kinderen na echtscheiding en hertrouw', uitgevoerd door drs. S. Dölle van de Universiteit van Tilburg. Het gangbare negatieve beeld van één-ouder- en stiefgezinnen is dan ook onterecht, aldus de onderzoekster.

Het één-ouder- en stiefgezin hebben in Nederland nog steeds een lage status. Echtscheiding zou levenslange pijn veroorzaken en in een stiefgezin zou het er zelden goed aan toe gaan. Opgroeien in deze gezinnen zou een schadelijke invloed hebben op de ontwikkelingskansen, aldus de gangbare mening. De vraag, of dit negatieve beeld terecht is verdient, speciaal in het VN-jaar van het gezin, speciale aandacht aldus de onderzoekster. Zij analyseert daartoe in haar boek de onderzoeksliteratuur op het gebied van echtscheiding en één-ouder- en stiefgezinnen, en bespreekt daarnaast de resultaten van een schriftelijke enquête onder 1600 ouders van kern, één-ouder- en stiefgezinnen in Nederland.

Leefsituatie.

Vergeleken met twee-oudergezinnen is de leefsituatie van één-oudergezinnen ongunstiger. Dit komt het duidelijkst tot uiting in de materiële positie van het gezin. Na echtscheiding worden vooral de moedergezinnen geconfronteerd met een aantal ingrijpende veranderingen. Een groot deel van de gescheiden moeders ervaart een forse financiële terugval na de scheiding. Dit geldt vooral voor de moeders, die tijdens het huwelijk niet werkten. Hertrouw betekent voor de meeste moeders een aanmerkelijke verbetering van hun inkomenspositie.

Verschillen.

Kinderen met één ouder of een stiefouder lijken zich in hun ontwikkeling nauwelijks te onderscheiden van kinderen met twee ouders. Er worden weliswaar verschillen gevonden, maar de verschillen zijn betrekkelijk klein. Kinderen in één-oudergezinnen hebben iets meer problemen dan de andere kinderen. Vergeleken met zowel kinderen in één-ouder-, als in stiefgezinnen, hebben twee-ouderkinderen vaker een goede relatie met de andere gezinsleden, een goede gezondheid, goede leerprestaties, meer contact met vrienden. Ze uiten hun emoties makkelijker, maar zijn minder zelfstandig dan kinderen in de één-ouder- en stiefgezinnen. Kinderen in de één-ouder- en stiefgezinnen hebben vaker dan twee-ouderkinderen conflicten met hun ouder en slechte leerprestaties. Deze percentages zijn echter klein.

Invloed.

De eerste twee jaar na een echtscheiding zijn het moeilijkst, daarna wordt veelal een evenwicht hervonden. Op sociaal gebied is de invloed van echtscheiding het duidelijkst merkbaar, zowel in positieve als in negatieve zin. De relatie met de verzorgende ouder verbetert meestal na de scheiding, die met de niet verzorgende ouder verslechtert in bijna de helft van de gevallen. De zelfstandigheidsontwikkeling en het uiten van emoties worden in een derde van de gevallen positief beïnvloed door de scheiding.

De gangbare veronderstelling, dat het opgroeien in één-ouder- en stiefgezinnen een negatieve invloed heeft op het functioneren van het kind, wordt echter niet bevestigd; de verschillen in de ontwikkeling van kinderen in de één-ouder-, stief- en kerngezinnen zijn betrekkelijk gering en de meeste kinderen ondervinden na twee jaar geen negatieve gevolgen meer van de ouderwisselingen.. Volgens de ouders lijkt het allemaal mee te vallen; met de meeste kinderen gaat het niet zo slecht als vaak wordt verondersteld.

In de tweede plaats spreekt het artikel de eigen kop tegen: “.....hebben twee-ouderkinderen vaker een goede relatie met de andere gezinsleden, een goede gezondheid, goede leerprestaties, meer contact met vrienden, uiten hun emoties makkelijker....”

In de derde plaats fundeert de onderzoekster haar bevindingen aan de hand van een enquête onder 1600 ouders. (Zie wat dit betreft het genoemde onder “in de eerste plaats”, op bladzijde 176).

Het is tamelijk krom, om een bepaalde invloed van iets op kinderen te meten door ouders te ondervragen. Als ik wil weten, hoelang schildpadden over een bepaalde afstand doen, dan moet ik niet gaan kijken naar kangeroes. (De onderzoekster zou dan kunnen zeggen: “Ja maar ik heb geen kangeroes bekeken, maar juist de verzorgers van de schildpadden...!”) Maar dan blijf ik zeggen, dat de verzorgers niet kunnen voelen, wat de schildpadden wel voelen).

In de vierde plaats wordt het omgangsonrecht (althans in dit artikel) totaal niet genoemd. Ik weet ook wel, dat kinderen die na de scheiding met beide ouders in contact blijven, beduidend minder last van de scheiding ondervinden, dan kinderen die ineens met één van hun ouders totaal geen contact meer mogen hebben; dat is geen nieuws. Wie onderzoekt, of scheiding negatieve invloed kan hebben op de ontwikkeling van kinderen, zou omgangsonrecht daarin mee moeten nemen. Wie omgangsonrecht in zo'n onderzoek meeneemt, zal nooit meer tot de conclusie kunnen komen, dat scheiding nauwelijks van invloed is op de ontwikkeling van kinderen. En – zoals

ik eerder opmerkte – zelfs dan is het nog niet te meten middels een onderzoek.

Men zou toch op z'n minst de steeds groter wordende groep van getuigen van het omgangsonrecht (vaders, maar ook steeds meer kinderen) eindelijk eens kunnen gaan geloven.

In de vijfde plaats is het nu eenmaal niet zo, dat een kind, dat geen enkel contact meer mag hebben met de niet verzorgende ouder (meestal de vader) zich ineens totaal anders gaat gedragen in vergelijking met een kind, dat wel met beide ouders contact kan houden. Ook een kind, dat geen contact meer mag hebben met één van de ouders, speelt, lacht, holt, rent, valt, huilt, zingt, enzovoorts, net zo goed als andere kinderen. Dit is nu eenmaal een kind eigen. Volwassenen kunnen langer treuren; een kind treurt meestal niet lang: Een rollende voetbal, een pop, een mooie auto, snoep, televisie, enzovoorts, kunnen een einde aan treurende gedachten maken. Kinderen zijn kinderen.

In de zesde plaats suggereert de kop boven dit artikel een ontkenning van het belang van een gezond en normaal fundament voor elk kind: Twee ouders! Een pappa en een mamma. Daar heb ik geen literatuur voor nodig. Slechts gezond verstand. Twee ouders is een oergegeven. Ontbreekt één van de ouders wegens overlijden, dan is dit eerder voor een kind of een jong-volwassene te begrijpen, dan wanneer die ouder ontbreekt vanwege omgangsonrecht.

In de zevende plaats: Welk kind zal er gelukkig mee zijn, om vroeg of laat te weten, hoeveel verdriet zijn/haar ouder heeft gehad, vanwege geen contact met het kind en zwaar gemangeld geweest zijnde door een systeem van de overheid? Geen enkel kind ter wereld zal daar de schouders over ophalen, of erom kunnen lachen...!

Waar het artikel uit de Staatscourant spreekt van eerdere verzelfstandiging van kinderen uit scheidingsituaties, kan ik dit alleen maar beamen. Hier zit een negatieve en een positieve kant aan. Een kind, dat in de jeugd geconfronteerd wordt met problemen van volwassenen, wordt als het ware een stukje kind-zijn afgenomen. Voor

het kind (en voor de hulpverlener) de kunst, om met deze ervaring in de jong-volwassenperiode positief om te gaan. Wanneer in de jeugd een stuk kind-zijn is afgenomen, is dit later voor het kind zelf niet duidelijk zichtbaar of te omschrijven.

Soms wel: Een kind, dat al op jonge leeftijd de zorg kreeg over jongere broertjes en zusjes, kan dit later duidelijk aanwijzen, benoemen en er ook over spreken. Het klaarmaken van boterhammen voor de jongere kinderen, hen te drinken geven, naar bed brengen, verhaaltjes voorlezen en allerlei andere verzorgingselementen – terwijl het verzorgende kind zelf ook nog die behoefte had, om op die manier verzorgd te worden – waren zichtbaar, tastbaar. Kinderen die deze volwassenzorg over hun broertjes en zusjes kregen toebedeeld, kunnen in hun jong-volwassenheid hier vaak over spreken en aangeven, dat zij het als hinderlijk ervaren hebben, of pas nu het als een hinderlijke herinnering ervaren; een stuk jeugd, een stuk kind-zijn, werd van hen afgenomen, terwijl ze nog weldegelijk kind waren.

Met emoties ligt dit anders. Die zijn niet zichtbaar, niet tastbaar en vaak voor de jong-volwassene niet eens herkenbaar. In de jeugd opgescheept worden met grote-mensen-problemen en langdurig (omgangsonrecht is langdurig), betekent dat het kind een stuk kind-zijn in emotionele zin wordt afgenomen. Wanneer dit voor een belangrijk deel wordt afgenomen, is het later moeilijker te omschrijven voor het kind in de volwassenwording.

In de omgangsonrechtsituatie is een belangrijk deel van het kind-zijn in emotionele zin afgenomen: De vader!

Wetend dat het verleden geweest is, hoe het ook geweest is en dat het 'hier en nu' het meest wezenlijke is om te beleven....., hoe ga je dan om met gestolen emoties en leugens uit het verleden, nota bene in je jeugd...?

Belangrijk voor het kind in de volwassenwording is dan ook op zijn minst, om hierover te kunnen lezen en om hierover te kunnen praten. Een jong-volwassene kan zelf wel aangeven, of het in individuele zin hierover wil praten, of samen met lotgenoten in groepsverband. Het kan ondersteunend werken, als jong-volwassenen af en toe eens bijelkaar komen, allen kinderen uit omgangsonrechtsituaties. De hulpverlener is de coördinator in dit gebeuren. Wanneer iedereen in het kort zijn of haar belevenissen kan vertellen, geeft dit op zich al een

verlichting: Het weten, dat je niet alleen bent in die jeugdervaring. Dit kort vertellen zou in een eerste (groeps)zitting kunnen gebeuren, waarin tevens plaats kan zijn voor het open gesprek, waarbij de hulpverlener zich zoveel mogelijk afzijdig had, maar wel aanwezig blijft. In een tweede, of derde zitting – als men dit wil – kan gesproken worden over een ieders ervaring bij het weer contact zoeken met “die onbekende, verzwegen, maar ook zo zwart gemaakte ouder”...: De vader.

Humor hoeft hierbij niet te ontbreken.

Verdriet ook niet.

Ik denk hierbij aan een groep van ten hoogste twaalf jongvolwassenen, maar misschien is dat al te veel. Men moet niet het gevoel krijgen niet aan bod te komen, vanwege de grootte van de groep.

Het spreken over de eerste ervaringen van het hernieuwde contact met de vader, kan anderen – die dit nog niet gedaan hebben – over de brug helpen, om ook weer contact met hun vader te gaan zoeken.

Ik ben er geen voorstander van, dat het groepsgebeuren plaatsvindt, voordat de groepsleden eerst de gelegenheid hebben gehad, om zich individueel uit te kunnen spreken bij de hulpverlener. In het individuele gesprek kan een cliënt zich in eerste instantie beter, of dieper uiten, dan meteen in het groepsgebeuren.

Tot besluit: Een kind dat na lange tijd weer contact zoekt met zijn of haar vader, moet niet een ‘ideaal-vader’ verwachten. De “perfekte vader” bestaat niet, al was het alleen maar, omdat het “perfekte kind” ook niet bestaat. Vrienden en kennissen kiezen elkaar; gezinsleden niet. Die worden – als van nature gebruikelijk en gewoon is – bij elkaar gezet en kunnen onderling zeer verschillend zijn in denken, doen en voelen. Deze soms zeer grote verschillen binnen één en hetzelfde gezin, hebben de bedoeling, om elk van de gezinsleden te oefenen in hun zijn en wezen m.b.t. het grotere samenlevingsgebeuren, waar je met dezelfde verschillen tussen mensen te maken hebt. Wat dit betreft, zou je kunnen zeggen, dat je gezegend bent met gezinsleden, die een klein beetje, of totaal anders zijn, dan jij bent....., alhoewel die zegen erg onrustig kan zijn en soms zelfs eerder als een vloek dan als een zegen ervaren kan worden. Maar het heeft wel een bedoeling voor een ieder van die gezinsleden; een positieve bedoeling zelfs.

Het 'perfekte' hierin kan zijn, dat alle gezinsleden (ook als ze niet meer bijelkaar wonen) hebben geleerd, om in harmonie en leuk met elkaar om te gaan, ook al liggen ze elkaar in een aantal wezenlijke gevoelens niet. In zo'n 'perfektie' hebben verwijten uiteindelijk plaatsgemaakt voor gezonde kritiek. Maar niet constant. Ontspannen met elkaar omgaan en de verschillen eens links laten liggen (de ander accepteren), is een haalbare kunst.

Kun je niet met je broer, of met je zus, of met je moeder, of – in het kader van dit boek – met je vader praten, zoals jij zou willen...?: Breng het gerust af en toe ter sprake. Maar maak er geen obsessie van. Een keertje kegelen, biljarten, een terrasje pikken, of een wandeling maken door een oud stadje, langs de zee, of door een natuurgebied, is ook waardevol!

Soms komt het echte contact, zoals jij dat zou willen tussen jou en je vader, veel later dan je had gewenst.

Vaders kunnen soms wat oppervlakkig lijken. Ze hebben misschien al veel dingen in hun leven weggedrongen. Maar ze hebben dan ook al veel meer meegemaakt dan jij. Doe het rustig aan. En weet, dat je je vader niet kunt maken tot die vader, zoals jij dat wenst. Zoals hij ook jou – zijn kind – niet kan maken, zoals hij dat wenst.

Hij is een individu; jij bent een individu.

De kunst voor jullie beiden, om eerlijk te zijn, maar ook om elkaar te laten zijn.

Zestiende hoofdstuk.

Waar het de hulpverlening betreft, denk ik niet alleen aan vaders, die moeten kunnen ventileren en daarnaast ook daadwerkelijke actie moeten kunnen voeren middels een stichting, vereniging, werkgroep, of via het Internet. En ik denk ook niet alleen aan kinderen, die op zoek gaan naar de onbekende ouder, of dit contact inmiddels weer gelegd hebben en erover willen kunnen praten. Ik denk bij hulpverlening ook aan moeders, die omgangsonrecht bedrijven.

Was het eenmaal zo, dat er anders werd gescheiden (partners met jonge kinderen), dat beide ouders ouder blijven (*), dat er een 48-uursregeling was en dat er sanctiemogelijkheden waren voor het eerder genoemde aan haar laars blijft lappen, dan zou de hulpverlening vanaf het allereerste begin, namelijk vóór de omgangsonrechtsituatie al aanwezig zijn. Dergelijke hulpverlening komt veel meer in de buurt van 'begeleiden', dan wanneer hulpverlening achteraf nog eens moet plaatsvinden, wanneer al veel leed is gebeurd.

Scheiden voor partners met jonge kinderen is echter nog steeds een wild en vrij terrein, waarin men elkaar alle leed mag aandoen, zonder dat er krachtig en duidelijk wordt ingegrepen (ten behoeve van de kinderen!, maar uiteindelijk ook ten behoeve van de scheidende partners).

Zo lang dit nog zo is, zou men kunnen denken, dat een moeder niet verplicht kan worden, om naar een hulpverlener te gaan. Het lijkt, dat er op geen enkele wijze ook maar enige druk uitgeoefend kan worden op moeders, die omgangsonrecht bedrijven, gezien de huidige belabberde situatie.

Toch is dit slechts ten dele waar. Al met de huidige (vage) wetgeving op het gebied van het beschermen van de zwakkeren in de samenleving (kinderen in de omgangsonrechtsituatie), kan een rechter, maar ook een Raadsmedewerker een moeder die omgangsonrecht bedrijft, hierop aanspreken. Ik noem enkele voorbeelden. Een wakkere advocaat zal er nog meer kunnen vinden.

- 1e. Volgens de wet zijn er slechts enkele gronden, waardoor iemand het ouderschap kan verliezen. Scheiden wordt daarbij niet genoemd als grond hiervoor. Daar waar echter in het

Familierecht ineens wel één van de ouders het ouderschap ontnomen wordt, druist dit in tegen artikel 1. van de Grondwet.

- 2e. Zo lang een vader nog steeds gebombadeerd kan worden tot “toezienend voogd”, moet hij wél kunnen toezien. Dit kan alleen, als hij de kinderen regelmatig onder zijn hoede heeft, **buiten** de aanwezigheid van de moeder! Want als het kind werkelijk geïndocctrineerd wordt, kan het niet vrijuit spreken, als degene, die indocctrineert, daarbij is.
- 3e. De wet zegt, dat er recht op omgang is tussen het kind en de ouder, die niet tot voogd is benoemd. Hiermee geeft de wet tegelijkertijd aan, indirect, dat er dus omgangsonrecht is! Omgang wil zeggen: Omgang! En niet eens in de zo veel tijd een fotootje van de kinderen, of een videofilmje.
- 4^e. Artikel 1. van onze Grondwet zegt, dat niemand gediscrimineerd mag worden op grond van: Ras, geloof, geslacht, enzovoorts, of op welke grond dan ook! Dit artikel sluit dus uit, dat vaders achtergesteld worden in hun ouderschap ten opzichte van moeders (in scheidingssituaties). Tevens sluit dit artikel uit, dat een kind wel vrijelijk met de ene ouder omgang mag hebben, maar niet met de andere ouder.

Alleen al op grond van bovengenoemde kan een advocaat die een vader bijstaat, om weer contact met zijn kinderen te krijgen – of (in het prille begin van de omgangsonrechtsituatie) dit contact ondanks de scheiding voort te zetten – datgene doen, wat hij behoort te doen. Bovenstaande wordt in de omgangsonrechtsituatie met de voeten getreden door rechters en door Raadsmedewerkers. De advocaat van de vader hoort deze mensen hierop aan te spreken, er wat mee te doen, desnoods sterker aan de tand te voelen.

Rechters en Raadsmedewerkers die wel van goede wille zijn, kunnen ook nu al – in afwachting van de werkelijk noodzakelijke veranderingen – moeders met behulp van bovenstaande aanspreken op hun wangedrag en zelfs met dwangmaatregelen komen.

De omgangsonrechtsituatie houdt namelijk in, dat iemand ten onrechte het ouderschap kwijtgeraakt is (het Familierecht klopt dus niet!), dat

iemand toezien voegt is geworden zonder toe te kunnen zien, dat het recht op omgang met voeten wordt getreden en dat er gediscrimineerd wordt ten aanzien van de vader, die geen contact met zijn kinderen mag hebben en dat de kinderen geen contact met één van hun ouders mogen hebben.

Degene die dit veroorzaakt, dient hierop aangesproken te worden.

En m.b.t. dit hoofdstuk bedoel ik met “degene die dit veroorzaakt” dan even niet de wetgever, rechters, Raadsmedewerkers en advocaten, die naast de moeder even verantwoordelijk zijn voor het bestaan van het omgangsonrecht, maar de moeder zelf.

Moeders die met onuitgesproken scheidingsverdriet, frustraties, woede en desnoods angst zitten, uiten dit via hun kinderen.

De tweede fase in dit gedrag van moeders is, dat zij de kinderen gaan misbruiken, om de ex-partner te treffen. De ex-partner krijgt de schuld van alles wat er mis is gegaan in het leven van de moeder en wordt daarmee haar zondebok. Maar tevens treft zij de kinderen hiermee.

De zachtste dwangmaatregel hierbij is – naar de huidige omstandigheden – om de moeder te adviseren naar een hulpverlener te gaan, om te praten over haar scheidingsgevoelens. Tezelfdertijd dient de omgang tussen de vader en de kinderen met onmiddellijke ingang hervat te worden.

Ik noem het een “zachte dwangmaatregel”, omdat de moeder weliswaar nog niet verplicht kan worden, om naar een hulpverlener te gaan. Indien zij weigert (contrôle dus hierop!), zal de rechter haar andere maatregelen in het vooruitzicht moeten stellen. Dit laatste mag dan niet op de lange baan worden geschoven.

Blijft een moeder discrimineren en blijft zij het recht op omgang met voeten treden en weigert zij, om in verband hiermee naar een hulpverlener te gaan, dan kunnen geldboetes per overtreding, wijziging van de woonsituatie van de kinderen of gevangenisstraf in het vooruitzicht worden gesteld.

Zelf geloof ik niet, dat ‘zachte dwangmaatregelen’ ook maar enig effect hebben op veel van de vrouwen, die omgangsonrecht bedrijven.

Voorts zou bovengenoemde schets van aanpak in de praktijk alweer zó lang gaan duren, dat het kwaad inmiddels al geschied is en het kind ‘zelf’ geen contact meer met de vader ‘wil’.

Waar men zegt, dat er in het huidige Familierecht wel sprake is van het benoemen van één voogd en één ‘toeziend voogd’, vervalt daarmee niet artikel 1. van de Grondwet en het overige genoemde in dit hoofdstuk en in dit boek als geheel; men zou hooguit kunnen concluderen, dat de wet op dit gebied bijzonder onnatuurlijk inelkaar zit en zichzelf grandioos tegenspreekt en dat hierdoor heel veel leed wordt veroorzaakt.

Ook zal men weer aanvoeren, dat je een kind zoiets (moeder in de gevangenis) niet mag aandoen. Weer zeg ik hierop, dat indien je dit niet doet, je een kind iets veel ergers aandoet. Een korte gevangenisstraf met duidelijke redenen omkleed, kan het kind vroeg of laat nog bevatten; omgangsonrecht, vele jaren lang, kan geen kind bevatten, ook niet op latere leeftijd! Het eerste betekent een korte periode van gezonde (uit te leggen) onrust voor het kind. Het tweede betekent een ongekend lange periode van ongezonde (niet uit te leggen) onrust voor het kind.

Geen van beiden is leuk, maar als het niet anders kan, dan graag kiezen voor het minst slechte, het minst kwalijke. En daarbij.....: Een moeder hóeft niet naar de gevangenis. Een dief hoeft ook niet naar de gevangenis, dan alleen vanwege het feit dat hij steelt (en gepakt is); hij weet de risico's van stelen en kiest hier zelf voor. Zo ook een moeder, die willens en wetens omgangsonrecht blijft bedrijven.

Zeventiende hoofdstuk.

Scholen en leerkrachten hebben zich steeds afzijdig gehouden van omgangsonrecht. Een vader die naar de school van zijn kind ging, in de hoop op informatie, kreeg steevast te horen, dat men deze informatie niet mocht geven, aangezien de moeder dit verboden had en zij nu eenmaal de voogd over het kind is. Vaders werd het op die manier zelfs verboden, om de rapportcijfers van hun kinderen te zien.

Leerkrachten gaan ervan uit, dat zij niets met zaken te maken hebben, die geen betrekking hebben op het leren van het kind. Wel..., dan horen zij juist de vader van het kind een kopie van het rapport met de leerprestaties te geven. Zij verschuilen zich echter achter het wangedrag van de moeder en de manco's in de wetgeving. Omdat ze er geen raad mee weten. Zij ontkennen hiermee het bestaan van de vader van het kind.

Het wordt hoog tijd, dat de wetgever hierin ook met een simpele maar duidelijke richtlijn komt (*): Zowel de natuurlijke moeder alsook de natuurlijke vader van het kind hebben recht op (school)informatie.

Voorts denk ik, dat het belangrijk is, indien iedere school een speciaal daarvoor aangestelde vertrouwenspersoon voor de kinderen heeft, met name op die scholen, waar de kinderen met meer dan één leerkracht te maken hebben (voortgezet onderwijs). Scholen zijn bij uitstek de plaatsen, waar kinderen komen. En het zijn bij uitstek de plaatsen, waar kinderen zich kunnen uiten, buiten de invloed van een moeder of een vader en zonder al te hoge drempels. Een eenvoudig foldertje met daarin de opsomming van willekeurige probleemsituaties (waaronder: "Als je je vader (of je moeder) niet mag zien!"), waarmee een kind naar de schoolmaatschappelijk werker kan, biedt de mogelijkheid voor het kind, om dit ook te doen. Ook kan er in een bepaalde les op deze mogelijkheid worden gewezen. Tijdens mijn voortgezette onderwijsperiode, in de tweede helft van de zestiger jaren, waren er wel decanen, mentors of schoolhoofden, maar die waren nauwelijks te bereiken en er werd ook niet op geattendeerd (of ik heb wat gemist destijds..., zou ook kunnen). Misschien waren het goede leerkrachten, maar het waren geen hulpverleners.

Een school-maatschappelijk werker zou goed geïnformeerd moeten zijn m.b.t. de overige hulpverlening buiten de school (sociale kaart).

Op de sociale kaart hoort dan ook het Scheidingsbureau aanwezig te zijn. Op die manier kunnen ook eerste signalen van omgangsonrecht gegeven en opgevangen worden, naast de signalen die vaders al geven.

Stellen dat scheiden geen invloed kan hebben op de concentratie en de leerprestaties van kinderen, of nog sterker, dat omgangsonrecht geen invloed kan hebben daarop, is wel erg naïef.

Wat ook kan gebeuren, is dat het kind vanwege bepaalde diep ingrijpende gebeurtenissen zich extra op het leren gaat storten. Dit heeft de schijn van positieve resultaten door negatieve beïnvloeding, maar kan ook alles met verdringing te maken hebben, zoals ook vaders zich volledig of nog meer op hun werk kunnen storten, vanwege diepingrijpende problemen.

Ik begrijp leerkrachten en schoolbesturen wel, indien zij zich hoofdzakelijk willen richten op onderwijs m.b.t. kinderen, maar waarom weigeren zij dan, om informatie over een kind te geven aan de natuurlijke vader van dat kind, wetende dat die vader en het kind geen omgang met elkaar hebben vanwege omgangsonrecht? Vanaf het moment, dat zij informatie weigeren aan de natuurlijke vader van een kind op hun school, hebben zij in feite reeds bemoeienis met een kwestie, die niets met het onderwijs te maken heeft! Zoals iedereen tot nu toe, dansen ook leerkrachten en schoolbesturen naar de pijpen van een gefrustreerde vrouw. Als “moeders zegt”, dat er geen informatie over haar kind gegeven mag worden aan de vader, dan buigen en knikken leerkrachten en schoolbesturen en gaan als niet zelfstandig nadenkende automaten met haar mee in het volbrengen van haar wandaad: Omgangsonrecht. Daarmee vergroten ze de schade voor het kind en bestendigen het wangedrag van de moeder.

In tegenstelling tot veranderingen voor wat betreft de rol van de wetgever, rechters, Raad en advocaten, zie ik schoolmaatschappelijk werkers niet als een noodzaak, maar als een wens. Schoolinformatie echter, voor vaders die geen contact met hun kinderen kunnen hebben door omgangsonrecht, dient op zeer korte termijn gerealiseerd te worden. En dan niet verpakt in een totaalpakket van allerlei andere wetswijzigingsvoorstellen. Begin 1993 kwam Kosto (als staatssecretaris van Justitie) met een pakketje wetswijzigingsvoorstellen, waaronder de schoolinformatie. De stichting “Dwaze

Vaders' vond alle punten van deze wetswijzigingsvoorstellen waardeloos, behalve het punt van de schoolinformatie. Dusdanig hebben wij gereageerd en wat gebeurde er....?: Het gehele pakket verdween weer in de bureaulade..... Omdat alle punten onder één wetswijzigingsvoorstel-nummer gerubriceerd waren. Men lichtte daardoor niet het enige positieve punt m.b.t. schoolinformatie eruit, maar liet dit samen met de andere voorstellen weer verdwijnen.

Dat is geen stijl van werken.

Laat men spoedig komen met een wetswijzigingsvoorstel, dat uitsluitend handelt over de schoolinformatie. Geen andere zaken erbij noemen. (*)

Achttiende hoofdstuk.

Pieter Buisman had op de buitenmuur van zijn huis in Bodegraven een groot bord bevestigd met de tekst: “Al bijna drie jaar mogen mijn kinderen van hun moeder niet meer bij me komen. Niet op verjaardagen, kerst, oud en nieuw, of zomervakanties. Ze worden door hun moeder gehersenspoeld. Kinderbescherming en rechtbank doen er niets aan. Kinderen en hun vaders hebben blijkbaar geen recht, om elkaar te zien. Als vader heb ik alleen de plicht maandelijks f1950,- (€80,-) alimentatie te betalen.”

Hij woonde in een dorp en zijn ex-vrouw en de kinderen woonden in hetzelfde dorp, ongeveer vijfhonderd meter bij hem vandaan. De anonimiteit van de stad was hier niet aanwezig; zijn ex-vrouw had zich dan ook danig gestoord aan de tekst op het bord, dat inmiddels een plaatselijke toeristische bezienswaardigheid was geworden. Verscheidene malen was het door de rijkspolitie verwijderd, doch Pieter had het telkens weer door een nieuw exemplaar vervangen. Wegens laster en het opzettelijk beledigen van een persoon, moest hij voor de politierechter verschijnen. Een aantal “dwaze vaders” waren aanwezig in de rechtszaal, om Pieter te laten weten, dat hij niet alleen stond.

Het eerste wat de rechter zei, toen hij zich tot Pieter richtte, maar hem niet aankeek en naar beneden bleef kijken naar zijn papieren: “Meneer Buisman....., u bent ook lid van die.....eh....club?”

De toon waarop, de intentie erachter, verraadde de vooringenomenheid van deze rechter. Het gaf mij en de andere vaders, die hierbij aanwezig waren, het gevoel, dat Pieter al bij voorbaat veroordeeld was; deze rechtszitting zou niet meer zijn, dan de administratieve noodzaak, om Pieter volgens de regels te veroordelen.

In alle rust en op een waardige manier antwoordde Pieter: “Jawel edelachtbare, ik ben bestuurslid van de stichting “Dwaze Vaders”!”

De belediging van deze rechter en diens vooringenomenheid kwamen er zo duidelijk uit, dat ik me afvroeg, waarom de advocaat van Pieter niet direkt ingreep. Waarschijnlijk, omdat het waardige antwoord van Pieter in schrill contrast al stond met het onwaardige van deze rechter. Begreep deze rechter niet, dat daar een man voor hem stond, die al enkele jaren geen contact meer met zijn kinderen had gehad....? Er

stond geen misdadiger voor hem, maar een vader die naar zijn kinderen verlangde.

De officier van justitie zag wel brood in het woord “gehersenspoeld”. Dit was laster en in ieder geval opzettelijke belediging van een persoon. Indien Pieter zijn ex-vrouw echter opzettelijk had willen beledigen, dan had hij wel andere kreten kunnen bedenken en dan was ik niet naar zijn rechtszitting gekomen. Maar omdat ik zelf vroeger door mijn moeder was gehersenspoeld, om vooral geen contact meer met mijn vader te hebben en omdat ik ook de verhalen van andere kinderen kende in soortgelijke situaties, en omdat ik me realiseerde, dat geen kind ter wereld het zelfstandig in zijn of haar hoofdje haalt, om helemaal geen contact meer met één van de ouders te willen hebben, doch dat dit alleen ontstaat, indien dit het kind langdurig wordt aangepreft, eventueel met behulp van beloningen, of juist strafmaatregelen, of zielig gedrag van de moeder, wist ik dat het woord “gehersenspoeld” op het bord in de tuin van Pieter op waarheid berustte.

Nee, ik had de kinderen van Pieter niet horen zeggen, dat ze gehersenspoeld werden. Meestal weet een kind niet eens, dat het gehersenspoeld wordt, omdat een kind het woord ‘hersenspoelen’ niet kent, laat staan de betekenis ervan. En...., “wat moeder zegt, is toch waar?!” Zeker als ze het blijft herhalen...

Ik constateerde slechts, dat zijn jonge kinderen al enkele jaren geen contact meer met hun vader hadden, terwijl ze op loopafstand van die vader woonden. De aanklacht “laster en opzettelijke belediging” klopte niet. Laster is: Onware kwaadsprekerij. Maar wat Pieter op het bord had geschreven, stemde overeen met de waarheid.

Belediging is: Het krenken van iemand in zijn (haar) eer. Maar als Pieter zijn ex krenkte, dan was dat toch zeker niet in haar eer.....

Liever had hij geen enkele tekst op geen enkel bord geschreven. Wie haalt het nu eigenlijk in zijn hoofd, om een dergelijke tekst, met een dikke, zwartschrijvende viltstift op een wit bord van tachtig bij honderdvijftig centimeter te schrijven en dit vervolgens aan de buitenmuur van zijn huis te hangen?

Waarom werd die vraag niet gesteld?!

“Meneer Buisman...., mag ik weten, waarom u deze tekst op een groot bord tegen de muur in uw tuin heeft staan, voor iedereen zichtbaar....?”

“Omdat mijn ex-vrouw, die tevens de moeder van mijn kinderen is, de kinderen opzettelijk bij mij weghoudt!”

“Hoe weet u, dat zij dit opzettelijk doet?”

“Omdat geen kind ter wereld zelf kan bedenken, om totaal geen contact meer met één van de ouders te hebben. Het is een ongeschreven oerwet, een natuurwet, dat ouders contact met hun kinderen willen en dat kinderen contact met hun beide ouders willen!”

“Dat zult u mij niet horen ontkennen. Maar u begrijpt, dat daarmee nog niet is aangetoond, dat uw ex-partner dit met opzet doet, of – zoals u het noemt – hersenspoelt!”

“Dat is ook niet aan te tonen op een manier, door er als een onzichtbare controleur bij aanwezig te zijn, wanneer het plaatsvindt. Het is echter wel een feit, dat mijn kinderen al drie jaar niet meer bij me komen, terwijl we vlak bij elkaar wonen en dat dit is begonnen, sinds hun moeder en ik uitelkaar zijn. Aangezien we vlak bij elkaar in de buurt wonen en zij niet bij me komen, terwijl mijn kinderen en ik voordien leuk en normaal met elkaar omgingen, is er dus iets of iemand, die hun daarin tegenhoudt. Voorts is het een feit, dat hun moeder en ik in conflict met elkaar waren, waardoor we uiteindelijk zijn gaan scheiden, waarmee ik wil aangeven, dat hun moeder en ik elkaar niet meer de aardigste mensen op deze wereld vinden. Deze feiten, plus het oergegeven, dat in ieder geval jonge kinderen en hun ouders mensen zijn, die contact met elkaar willen hebben, geven aan, dat de moeder van mijn kinderen dusdanig op de kinderen inspeelt, om hen weg te houden bij mij, hun vader, en de kinderen opzettelijk van mij dus doet vervreemden!”

“Doet zij dit, omdat u de kinderen ernstig heeft mishandeld en u een gevaar vormde voor uw kinderen.....?”

“Ik vorm geen gevaar voor mijn kinderen. Ik heb mijn kinderen nooit mishandeld en mijn kinderen waren gek op mij. Ik was gewoon hun vader. En dat ben ik nog steeds!”

“.....Mist u ze.....?”

“Jawel edelachtbare!”

“Waarom onderneemt u dan geen andere stappen. Waarom zo’n bord met die tekst in de tuin? Waarom – als uw kinderen niet naar u toe komen – gaat u niet naar uw kinderen toe?!”

“Dat heb ik in het begin ook verscheidene malen gedaan edelachtbare. Er werd echter niet opgedaan en ik kan toch moeilijk dwars door de

deur heenlopen, of een ruit inslaan, om naar binnen te gaan. Ze zou gaan gillen, de kinderen zouden het niet begrijpen, ze zou de politie bellen en ze zou de kinderen alleen nog maar makkelijker kunnen aanpraten, dat hun vader abnormaal en gevaarlijk is.

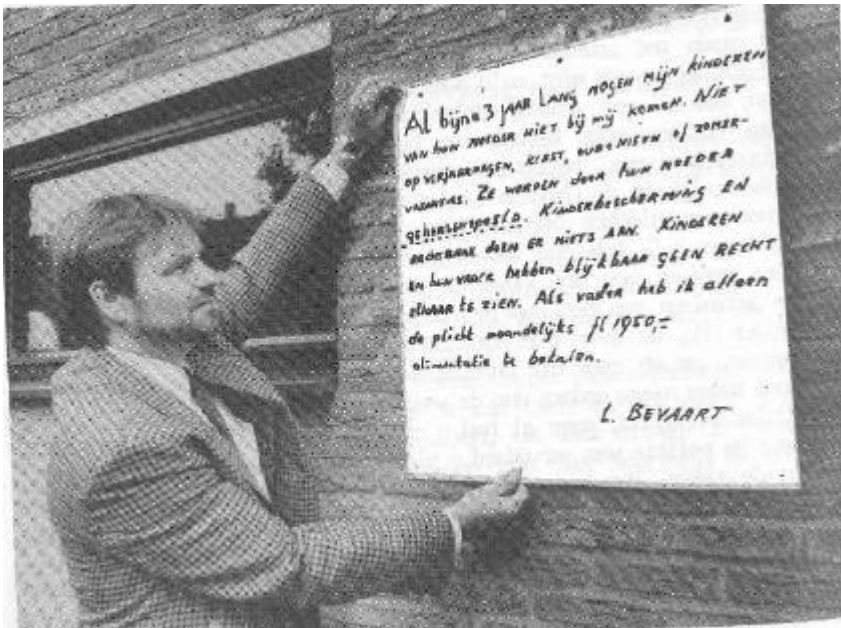
Eerst heb ik enkele maanden gewacht. Daarna ben ik verscheidene malen aan de deur geweest. Toen dit niet lukte, heb ik opgebeld. Maar zij smeedde de hoorn op het toestel, zodra ze hoorde, dat ik het was. Op een gegeven moment heb ik enkele dagen verlof genomen van mijn werk en ben ik naar de school gegaan. Daar werd ik behandeld, alsof ik een vreemde voor mijn kinderen was, terwijl ik voorheen gewoon als de vader van mijn kinderen werd benaderd. Ze hadden instructies gehad van de moeder van mijn kinderen en wilden geen conflict met haar, omdat mijn ex, vanwege wetgeving bij scheiding, als enige ouder aangemerkt is. Uiteindelijk heb ik mijn kinderen opgewacht op de route, die ze van huis naar school gingen. We hadden toen al ruim een half jaar geen contact meer met elkaar kunnen hebben. M'n dochtertje van negen reageerde spontaan en opgetogen, maar holde direkt daarna haar drie jaar oudere broer achterna, terwijl ze omkeek en riep: "Ik mag van mamma niet met je praten!"

Vervolgens dreigde mijn ex, via haar advocaat, met een schoolverbod, een straatverbod voor het gedeelte, waar mijn ex met de kinderen woont, een belverbod en een schrijfverbod...."

"Kortom", zei de rechter, "u heeft van alles geprobeerd, maar omdat u sinds de scheiding volgens de wet geen ouder meer bent van uw kinderen, heeft u geen resultaat kunnen boeken? Waarom gaat u dan niet naar de wetgever? Als u het niet eens bent met een bepaalde regelgeving, of u meent dat er in bepaalde situaties juist een duidelijke regelgeving zou moeten komen, dan kunt u toch als individu, of samen met anderen, de wetgever hierover benaderen? Dan hoeft u toch niet steeds zo'n bord in uw tuin op te hangen....?"

"Dat heb ik ook gedaan edelachtbare. Samen met andere vaders, die geen contact meer hebben met hun kinderen. We hebben vier jaar achtereenvolgens petitie aangeboden en de laatste was zelfs gedeeltelijk in de Chinese taal, maar uit de reacties van de politici kunnen we slechts opmaken, dat zij noch Nederlands, noch Chinees verstaan. Ik heb dus werkelijk alles gedaan, wat behoorlijk is, om weer contact met mijn kinderen te krijgen en ik ben niet van plan, om jarenlang van het kastje naar de muur gestuurd te worden. Tevens

weiger ik, om over dit onrecht te zwijgen. Dit bord is mijn enige manier, waarop ik mij over dit onrecht kan uiten en de tekst op het bord bevat niets anders dan de waarheid!”

“Juist....ja....., maar al had u – nadat het bord verscheidene malen door de politie was verwijderd – slechts enkele wijzigingen aangebracht in de tekst, dan had u nu niet op beschuldiging van laster en het opzettelijk beledigen van een persoon terechtstaan. Dat woord “gehehenspoeld” is hetgeen, waarop deze aanklacht is gebaseerd.....!” Pieter bleef heel kalm antwoorden. Het was doodstil in de kleine rechtszaal.

“Laster betekent onware kwaadsprekerij, edelachtbare. Beledigen is het krenken van iemand in zijn of haar eer. Mijn tekst op het bord bevat echter geen onwaarheden en indien ik mijn ex krenk, dan is dat in haar bedrijven van onrecht! Overigens waren de woorden van mijn dochtertje overduidelijk: “Ik mag van mamma niet met je praten....!” Een kind is van nature voor geen enkele volwassene bang; het gaat er altijd van uit, dat het volwassen mensen kan vertrouwen, zeker als die

volwassene één van de ouders van het kind is! Het gedrag dat mijn kinderen nu vertonen, kan nergens anders door zijn ontstaan, dan door de indoctrinatie, oftewel hersenspoelen, door de moeder. Daarom is ook dat ene woord in de tekst op mijn bord in de tuin helaas waar.....!”

Maar deze rechter vroeg niet: “Meneer Buisman, wilt u mij uitleggen, waarom u dat bord met die tekst – en vooral dat ene woord – in uw tuin heeft geplaatst?” Deze rechter knikte slechts goedkeurend, toen de officier van justitie de eis noemde: Twee jaar voorwaardelijk en f1500,- (€82,-) boete, of één maand hechtenis.

Bij een misdadiger wordt nog gevraagd naar het “waarom?” van zijn (mis)daad; bij een vader, die zijn kinderen mist, niet.

Onlangs hadden de “dwaze vaders” een vergadering bij Pieter thuis. Op een gegeven moment stond hij ineens op en liep naar buiten. Hij woont aan de rand van het dorp, bij een weiland. Naast het weiland loopt een pad, gescheiden van Pieters huis door bosjes. Maar ondanks de bosjes had Pieter zijn dochttertje gezien. Door de bosjes heen had zij naar het huis en de woonkamer van haar vader staan staan kijken... Ze was inmiddels elf jaar.

“Waar gaat Pieter heen?” vroeg ik aan Liesbeth, zijn vrouw.

Zo maar ineens was hij opgestaan en naar buiten gelopen, terwijl we aan het vergaderen waren en druk in gesprek met elkaar waren.

Na ongeveer vijf minuten kwam hij weer terug.

Hij was rustig in de richting van zijn dochttertje gelopen. Het meisje hield echter steeds een afstand tussen hem en haar, van ongeveer dertig meter. Deed Pieter enkele stappen naar haar toe, dan deed zij enkele stappen achteruit..... Alsof er een onzichtbaar iemand tussen hen stond, die zei: “Niet dichterbij komen en je mag niet met hem praten!” Toen Pieter weer terug was, sprak hij even met Liesbeth. Daarna ging de vergadering weer verder....., om een onzichtbare misdaad zichtbaar te maken....en daarmee ook de onzichtbare misdadigers.

Vader Hendriks was hertrouwd. Met een toneelgrimeuse.

Op een zekere dag had zij hem veranderd in een bedelaar: Pruik met slordige haren, een beschildering en bepoedering van het gezicht, waardoor hij niet meer herkenbaar was en ook ouder leek; oude, gerafelde kleding, een te grote, gedeeltelijk gescheurde en lange tijd niet in de stomerij geweest zijnde winterjas; hoge, ongepoetste schoenen, bijeengehouden door allerlei stukjes aan elkaar geknoopte veters en touwtjes en een broek, die vanwege de lengte gedeeltelijk in de hoge schoenen gepropt was. Met zijn handen had hij even in het zwarte zand van zijn tuin gewroet, zodat zijn nagels ontsierd werden door dikke rouwranden.

Vervolgens had zijn vrouw hem naar het dorp gereden en de straat, waar zijn ex-partner en zijn zoontje woonden. Langzaam schuifelend en een beetje gebogen liep hij de straat door. Bij het huis van zijn zoontje aangekomen, belde hij aan. Hendriks was volstrekt niet meer herkenbaar en ook zijn stem wist hij een dusdanige klankkleur te geven, dat als de moeder van zijn zoontje de deur open zou doen, zij hem niet kon herkennen.

Zijn zoontje, Marcel, deed open.

Gedurende anderhalf jaar hadden Hendriks en Marcel geen contact meer met elkaar gehad. Hendriks had zich voorgenomen, om elke vorm van blijdschap bij het weerzien te onderdrukken, zodat hij zichzelf niet zou verraden.

“Dag kereltje...! Zou ik je mogen vragen....., zou ik je mogen vragen, of je misschien een glaasje water voor me hebt.....? Ik heb zo’n dorst... En ik moet nog een heel eind lopen....!”

“Een glaasje water...? Ja hoor meneer!”

“Wie is daar?!” klonk de stem van een vrouw uit de keuken.

“Mam, er is een meneer aan de deur, die dorst heeft en nog heel ver moet lopen en hij wil een glaasje water...!”

De moeder van het jongetje liep nieuwsgierig de gang in en keek naar de zwerver bij de voordeur. Toen had ze genoeg gezien en ze pakte een glas en gaf dit aan het jongetje: “Hier, geef jij die man maar wat water; ik ben aan het koken.”

Het jongetje vulde het glas met water, extra vol en heel behoedzaam liep hij ermee naar de voordeur. “Alstublieft. Maar het is wel erg vol hoor!”

“Dank je, dank je jongeman!” en Hendriks nam het glas en dronk het langzaam leeg.

Daarna gaf hij het glas weer aan zijn zoontje terug.

“Mag ik weten, hoe jij heet...?”

“Marcel meneer!”

“Bedank Marcel.... Dit zal ik niet vergeten; je bent een goede jongen!”

Na met schorre stem “dankuwel mevrouw!” te hebben geroepen, zei hij: “Nou Marcel, ik moet weer verder. En door dit glaasje water van jou voel ik me weer stukken beter en kan ik weer een heel eind lopen!”

“Oh, u mag er nog wel eentje hoor!”

“Nee, zo is het goed jongen....; dit was het lekkerste glaasje water, dat ik ooit in mijn leven heb gedronken...! Bedankt hoor... Dag.”

“Dag meneer!”

En de zwerver draaide zich om en schuifelde de tuin uit. Marcel keek hem nog even na en deed de deur weer dicht. Hierdoor kon hij niet zien, hoe de oude zwerver langzaam wegliep, doch ineens na enkele tientallen meters ineens een sprong in de lucht maakte en “joehoe!!!” uitriep en daarna met de ferme pas van een jonge kerel naar een gereedstaande auto liep, instapte en wegreed.

Vaders verscholen achter een dikke boom bij de school, om tijdens het speekwartier een glimp van hun kinderen op te kunnen vangen.

Vaders die een auto huurden met geblindeerde ramen, de auto bij het schoolplein parkeerden en met een videocamera opnamen maakten van hun spelende kinderen, of hen met een telelens dichterbij haalden.

Vaders die langs de regenpijp omhoog klommen, om stiekum vanuit de rand van de dakgoot een gesprekje met hun kind te hebben.

Vaders die bij de uitspraak van de rechter te horen kregen, dat zij eens in het jaar een fotootje van hun kind moesten ontvangen van de moeder van hun kind.....; geen contact, maar wel eens per jaar een fotootje.....

“Dank u, dank u edelachtbare....!”

Vaders die een schoolverbod kregen, een belverbod, een straatverbod, een dorpsverbod, een spreekverbod, een buurtverbod, een crècheverbod, een schrijfverbod..... Maar vader Alex, uit Alkmaar, trok zich niets aan van het schrijfverbod en stuurde, ondanks dat de rechter hem een boete van f500,- (€22,-) per kaart had opgelegd, negenennegentig kaarten naar zijn vijf kinderen. Weer voor de rechter...: Straf: f49.500,- boete (zo'n €2.000,-).

Vaders die huilend opbellen naar de stichting “Dwaze Vaders”, omdat ze een cadeau voor hun kind gekocht hebben, dat vandaag jarig is, maar ze kunnen het cadeau niet geven; moeder weigert het, stuurt het terug of vernietigt het.

Vaders die onderduiken met hun kinderen, om te proberen op die manier voor elkaar te krijgen, dat zij het ouderschap en blijvend contact met hun kinderen weer terug krijgen.

Vaders die stickers plakken op lantaarnpalen, bij bushuisjes en op zoveel andere plekken....: “Ik mis mijn kind door omgangsonrecht!”

Vaders die de overbruggingen van viaducten beschilderen, elektriciteitshuisjes, en andere plekken met teksten zoals: “Ik mis mijn kind!”, of: “Matthias, zoontje, pappa houdt van je. Pa V.” Of: « Waar is mijn kind ?!”

Vaders die in de cel terecht zijn gekomen, omdat ze een straatverbod, of wat voor verbod dan ook m.b.t. hun kinderen, overtreden hebben.

Vaders die niet meer verder konden, na de scheiding hun kinderen waren kwijtgeraakt, nergens gehoor kregen, hun baan kwijtraakten, steeds dieper in het dal terechtkwamen en zelfmoord pleegden.

Vaders die vals van incest zijn beschuldigd, even tussen neus en lip en op een belachelijk tijdstip, waarbij iedereen tevoren zou kunnen weten, dat het om een volslagen valse beschuldiging gaat, en terwijl geen beschuldiging ooit hard werd gemaakt, concluderen Raadsmedewerkers en rechters, dat de vaders – vanwege de door hun ex geuite valse beschuldigingen – geen contact met hun kinderen mogen hebben. De beschuldigingen worden wel gebruikt (misbruikt) door Raadsmedewerkers en rechters, zonder dat er ooit verder wordt gekeken en vaders die eisen, dat ze terecht willen staan op grond van die beschuldigingen (om officieel aan te tonen, dat het om een valse beschuldiging gaat), zien hun zaken geseponneerd, maar intussen blijft de beschuldiging wél hangen aan hun leven en zien zij hun kinderen – mede hierdoor – niet meer.....

Hoe zwaar wordt de schuld van de Nederlandse overheid.....?

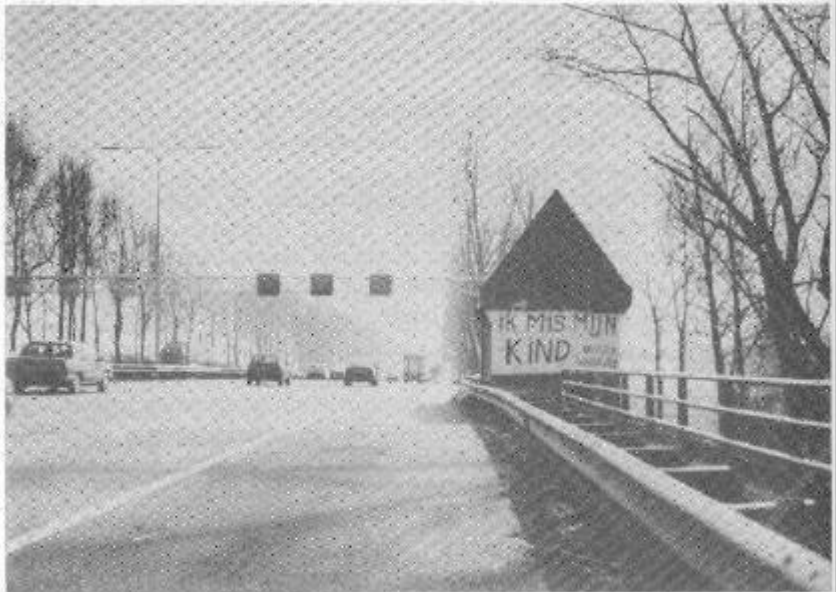

Foto: Gabriëlle van der Werf - Studio Rudolph Pauli - Den Haag

“Ik ga naar m’n vader toe! Ik wil niet bij jullie wonen; ik wil bij m’n vader wonen!” schreeuwde de tienjarige Peter.

Dat zijn ouders uitelkaar waren gegaan, vond hij wel erg, maar ook al woonde hij met zijn moeder en broertje niet meer bij z’n vader, hij kon hem wekelijks zien. Dat maakte veel goed; dan woonden ze maar niet meer bijelkaar: Hij had in ieder geval een vader en een moeder.

Totdat die vreemde man, Max, bij hen in huis kwam wonen.

In het begin vond Peter hem wel aardig. Maar toen hij hem met zijn moeder in de keuken zag staan zoenen, schreeuwde iets in hem: “Blijf van m’n moeder af!” maar hij sprak het niet uit. Hij had het gezien en was geschrokken. Vooral omdat zijn moeder zich niet verzette.

Max kwam steeds vaker en soms lag hij ’s morgens bij zijn moeder in bed. “Was hij blijven slapen? Of had hij vannacht gewerkt en ging slapen, als iedereen wakker werd? Maar waarom sliep hij dan hier....? Had hij geen huis meer?”

Allerlei vragen speelden door Peters hoofd.

Het maakte hem onrustig, dat Max er was. Zijn moeder praatte er niet over met hem en hij kon er ook niet met zijn moeder over praten. Hij had een vader en een moeder en Max was gewoon Max; niets aan de hand.

Peter mocht Max niet meer en Max maakte opmerkingen, die Peter niet begreep, maar waar hij wel verlegen van werd. En als hij sommige opmerkingen wel begreep, wist hij niet, wat hij terug moest zeggen.

Ineens merkte hij, dat het nat was in zijn bed.

“Getverderrie, hoe kan dat nou....?”

Het duurde even, eer Peter begreep, dat hij in zijn slaap in bed had geplast. Hij moest nodig, toen hij 's avonds in bed lag en niet meteen kon slapen. Hij durfde zijn bed niet uit, omdat Max er was; misschien waren ze wel weer aan het zoenen.

Uiteindelijk was hij in slaap gevallen.

Max ging zich steeds meer bemoeien met Peter. “Een jongen van tien jaar plast toch niet in zijn bed?!” Of: “Vanavond ga je meteen na het eten naar bed! Je moeder en ik willen rustig met elkaar alleen zijn; daar hebben we geen pottekijkers bij nodig!”

Peter had zijn vader verteld over Max. Met zijn vader kon hij over alles praten. Zijn vader was een man en hij wilde ook een man worden. Dat hij in bed had geplast, vertelde hij niet. Peter dacht, dat het wel weer over zou gaan, maar het bedplassen hield niet meer op. Vooral niet, toen Max bij hem kwam wonen en Peter iedere keer uitschold, als hij die nacht weer nat was geweest. Een vreemde man, die deed, alsof hij z'n vader was....?

“Je bént m'n vader niet!” riep Peter en hij stond op van tafel en ging naar boven, naar zijn kamertje.

“Dat gedonder met die vader van hem moet maar eens afgelopen zijn!” vond Max. Peters moeder vond dat ook.

Op een heel lieve en moederlijke manier, wat Peter een verbazing in zijn hart gaf, die hij niet begreep, niet thuis kon brengen, praatte zij met hem. Dat met zijn vader en zijn moeder was toch een beetje te veel voor Peter geweest. Te onrustig!

Dat zij op dat moment slechts met haar eigen rust bezig was, had ze waarschijnlijk zelf niet in de gaten; ze wilde Max niet kwijt en ze wilde haar beide kinderen niet kwijt.

“Jij vindt het zelf toch ook niet leuk, dat je in je bed plast?! Je bent al tien jaar...!”

Het leek haar beter, als Peter voorlopig even geen contact met z'n vader zou hebben. De maatschappelijk werker bij de Raad voor de Kinderbescherming was het helemaal met haar eens. Dan kon Peter tot rust komen en dan zou het bedplassen ook vanzelf weer ophouden.

“Dat wil je toch zo graag zelf ook...?!”

Ze deed heel lief. Echt een moeder. Peter hield veel van z'n moeder. En hij hield veel van zijn vader. Van Max hield hij niet.

“Ik wil bij pappa wonen!” zei hij, “en dan kom ik je iedere dag opzoeken...!...?”

Peter kon er niet tegen, als zijn moeder ging huilen, of heel zielig werd. Het was heel moeilijk voor hem. Maar hij zou z'n moeder en broertje niet in de steek laten. Dan maar even z'n pappa niet meer zien...? En niet meer over z'n pappa praten, want dat vond Max niet fijn. En z'n moeder vond het ook niet fijn, als Max zich niet fijn voelde.

In ruil hiervoor zou zijn moeder tegen Max zeggen, dat hij een beetje vriendelijker voor Peter moest zijn; Max was niet zijn vader.

Het bedplassen hield hierdoor niet op.

Het werd zelfs erger.

Soms kon hij z'n ontlasting ook niet kwijt op de tijd en plaats, die daarvoor bestemd waren. “Niet naar beneden, niet naar beneden!”

Dan maar in een hoekje van zijn kamertje.

Daarna ging hij weer in bed liggen. Hij stopte zijn hoofd helemaal onder de deken....: “Pappa, ik wil bij jou wonen!” terwijl een andere stem in de verte klonk...: “Je wilt je moeder toch geen verdriet aandoen?!”

Als hij uit school kwam, kreeg hij geen drinken meer. Orders van Max. Soms dronk hij stiekum uit de kraan, want als hij uit school kwam, had hij dorst.

Allerlei strafmaatregelen volgden.

Hij kon niet naar zijn vader gaan, want hij wist niet, waar zijn vaders werk was. En ook niet, hoe hij met de bus of de trein naar zijn vaders huis kon gaan. Vroeger kwam zijn vader hem altijd ophalen. Eerst van huis, maar sinds Max mocht dat niet meer en toen hadden ze een plekje in het centrum van het dorp afgesproken.

Woonde zijn vader maar vlakbij.....

Niet wetend, hoe hij naar z'n vader moest reizen, vormde nog niet het grootste obstakel voor Peter. Het verdriet, wat hij zijn moeder zou aandoen daarmee, telde zwaarder. En naderhand kwam daar de snelle contrôle van Max nog eens bij. En zijn moeder heulde met de vijand.

Weer had hij in zijn kamer zijn ontlasting gedaan.

Max zei niets, maar liep naar hem toe en gaf hem een enorm harde klap. Peter was er even duizelig van. Misschien meer van woede dan van pijn, begon Peter te huilen en schreeuwde Max toe, dat hij 't zijn vader zou vertellen.

Dat maakte Max nog meer woedend.

Weer kreeg Peter een harde klap.

“Iedere keer als je het over die mislukte snertvent, die je ‘je vader’ noemt, hebt, krijg je een hengst van mij, begrepen....?!!”

Zachtjes snikte Peter, terwijl hij op de grond gehurkt tegen de muur zat:

“Ik zeg het tegen m'n vader....” en Max gaf hem een harde trap.

Toen kwam zijn moeder tussenbeide: “Max, hou op!”

De vader van Peter miste zijn twee zoons. Gedurende een half jaar had hij geen contact meer met ze gehad. Zomaar ineens was dat afgelopen. Toen hij Peter niet op de afgesproken plek in het centrum van het dorp zag, dacht hij in eerste instantie aan de tandarts, overblijven op school, of misschien zelfs dat Peter het een keer vergeten was en met zijn vriendjes te druk bezig was.

Hij belde, maar werd afgesnauwd door zijn ex-vrouw.

Vreemd.....; hij had toch niets misdaan? Of zat die Max daarachter....?

Voorlopig kon hij Peter en Johan niet zien. Met Peter ging het niet goed en dat zou ook kunnen doorwerken op Johan en dat was toch niet in het belang van de kinderen.....? Rust wilde ze!

Maar het ging toch rustig en goed?! Iedere week zag hij zijn kinderen, zonder dat dit problemen gaf. Zijn kinderen waren blij, als ze hem zagen!

Na drie maanden van proberen, ging de vader naar de school. Men was ongerust over het gedrag van Peter de laatste tijd. Dit had volgens de moeder te maken met de echtscheiding en de verwerking daarvan. Veel meer informatie wilde men de vader niet verstrekken; men wilde geen ruzie risceren met de moeder aan wie de kinderen waren

toegewezen, noch met haar vriend. Waarom ging de vader niet eens praten met de Raad voor de Kinderbescherming?

Het duurde even, voordat de vader ging begrijpen, dat hij zijn kinderen helemaal niet meer te zien zou krijgen, als hij niets ondernam. Hij kon niet naar zijn kinderen toe, want dat zou onherroepelijk uitmonden in een ordinair gevecht met die Max. En dat zou weer uitlopen op een straat verbod.

Een familielid van zijn ex-vrouw, die nu niet bepaald goed kon opschieten met Max.....”zoals hij over Petertje praat”....., lichtte hem in over de urine- en ontlastingsproblemen van Peter. Plus de gedachten, die Max erop nahield, om dit ‘aan te pakken’.

De vader ging naar zijn advocaat en vervolgens weer naar de Raad voor de Kinderbeschadiging.

“Rust meneer.....: Rust....!”

Peter was zo hard geslagen, dat hij drie dagen niet naar school mocht. Ze mochten niet zien, dat Max hem mishandeld had. Met het weekeinde erbij waren het vijf dagen; dan zouden de blauwe plekken en de schrammen wel weer verdwenen zijn.

“Ik win het van je hoor!” riep Max luid, maar hij gaf Peter geen klappen meer. Hij wilde niet de bak indraaien voor zo’n rotjochie van zijn vriendin. Hij wist nog wel andere methoden, om een eind te maken aan dat smerige geplas en gepoep en dat ziekelijke verlangen, om bij z’n vader te willen wonen.

“Hier komen!”

Peter reageerde niet.

“Peter, Max roept je!” waarschuwde zijn moeder.

Peter reageerde niet.

“Hier komen, godver.....” en Max stond op.

Peter schrok.

Gehurkt op de vloer zat hij een spannend stripboek te lezen over piraten. Die ene piraat had een rode baard en hij had een zoon, die Erik heette. Ze hielpen elkaar altijd, als ze in moeilijkheden zaten.

“Nu komt hij naar me toe, om me weer te schoppen en in elkaar te slaan!”

Maar Max liep met grote passen door de keuken naar buiten, de tuin in en naar de schuur achter het huis.

“Misschien heeft hij er genoeg van en dondert hij eindelijk op!” hoopte Peter, maar even later was Max weer terug in de kamer en hij greep Peter hardhandig bij zijn bovenarm. In zijn andere hand had hij een stuk touw en elektriciteitsdraden.

“Au!” schreeuwde Peter.

“Wat ga je doen Max...?” vroeg zijn moeder.

“Ik sla dat stuk ongeluk niet meer!” en hij gaf Peter een harde klap in zijn gezicht en een stoot met zijn knie in z’n zij, “dus zullen we het nu eens anders gaan doen! Kom, helpen!” gebod hij haar, “anders heb je kans, dat ik dat kreng een ongeluk bega!”

Weer was de vader van Peter en Johan naar de Raad voor de ‘Kinderbescherming’ gegaan. Eerst wilden ze hem niet ontvangen. Maar om van z’n gezeur af te zijn, hadden ze hem dan toch tien minuten gegeven, om datgene aan te horen, wat ze al eerder hadden aangehoord.

“Het is nu eenmaal zo, dat kinderen na een scheiding weleens een korte periode in de war kunnen zijn en daardoor even minder presteren op school, of misschien zelfs gedurende een korte tijd weer in hun bed plassen. Daarom is het verstandig, om nu uw kinderen- en met name Peter – de rust te gunnen, die ze zo hard nodig hebben!”

“Het gaat verkeerd met Peter!” waarschuwde de vader weer. “Het gaat verkeerd met hem en hij wil dolgraag bij mij wonen!”

“Uw ex-vrouw is voogd over de kinderen en zij zijn aan haar toegewezen. Wij zien geen redenen, om de kinderrechter te adviseren, dat één van hen bij u zou moeten komen te wonen. Daarbij is Peter pas tien jaar en niet eerder dan op twaalfjarige leeftijd kunnen kinderen door de kinderrechter gehoord worden over hun voorkeur bij wie ze willen wonen. Dat is wettelijk vastgesteld en daar kunnen wij niets aan veranderen!”

“Wat er wettelijk is vastgesteld, interesseert me niet; het gaat verkeerd met Peter op school en hij plast in zijn bed. Soms ook verschijnt hij enkele dagen ineens niet op school, terwijl het een gezonde jongen is! Ik heb deze informatie uit betrouwbare bron! Maar u doet er niets mee!”

“We hebben u al een paar maal uitgelgd, dat de kinderen in verband met uw scheiding nu rust nodig hebben! Wanneer zij momenteel contact met u hebben, geeft dat erg veel onrust binnen het gezin. Als u dat niet wilt begrijpen, dan is dat aan u.”

Jij zult merken, wie van ons tweeën het wint mormel!” snauwde Max. Het was even na middernacht.

Peters moeder, Peter en Johan hadden die avond bij Max gegeten. Max woonde dan wel bij de moeder van Peter en Johan, maar had ook nog steeds zijn eigen huis. Hij wilde dat zijn vriendin, en dus ook de kinderen, bij hem bleven slapen; hij had geen zin meer, om ze na het eten weer naar hun huis te brengen.

Toen Peter naar het toilet moest, ging Max met hem mee en hij bleef erbij staan. Maar Peter kon niet plassen, al helemaal niet als Max ernaast stond.

Voordat zijn moeder en Max gingen slapen, wakte Max eerst Peter: “Vooruit, piesen en poepen viespeuk!”

Peter had nog niet geslapen. Hij kon niet slapen, maar was blijkbaar toch wat ingedoezeld. Toen Max kwam, was zijn bed drijfmat.

Max gooide hem uit bed.

“Die natte troep hou je aan!” en hij sleurde Peter mee over de vloer. Z'n moeder en Max hielden hem tegen een paal van de trap naar de zolder.

Eerst deed Max een riem om de paal en Peters middel.

“Ga slapen jij! Verder kan ik het alleen wel; hij kan nu toch geen kant meer op!” Peters moeder verdween.

Peter schopte Max, die onmiddellijk en vreselijk hard reageerde.

Toen was Peter even rustig....

“Rust meneer.....; rust...!”

Max bond de enkels van het tienjarige jongetje vast met de stukken touw en elektriciteitsdraden, die hij enige tijd geleden uit de schuur bij Peters moeder had gehaald en ook in haar huis al gebruikt had, toen hij Peter een week geleden voor het eerst had vastgebonden.

Z'n bovenbenen bond hij vast met handdoeken, z'n polsen met touw, z'n bovenarmen met handdoeken; om zijn borst, onder zijn oksels door, via zijn schouderbladen, om z'n nek heen, een touw; een theedoek tussen zijn tanden en op zijn achterhoofd vastgebonden. Door de theedoek heen weer een stuk touw, dat aan de paal werd vastgemaakt. Voor Peter was de grens bereikt; het kon hem volstrekt niet meer schelen, of zijn moeder verdrietig zou zijn, als hij naar z'n vader toeging.

Hij probeerde los te komen.

Gedempt klonken zijn kreten, gesmoord vanwege de doek in zijn mond. Echter toch nog te luid in de stilte van de nacht.

“We zijn niet stil...? We zijn niet stil...?!” zei Max, die weer z'n bed uit was gekomen. “Maar daar weten we wel wat op!” en hij trok de doek om Peters hoofd strakker aan, evenals enkele touwen en riemen. Maar Peter gaf niet meer op. Hij zóu loskomen en naar zijn vader op zoek gaan!

Johan keek, verscholen achter de deur van zijn kamer, naar Peter.

“Ik kan je niet helpen Peter, want dan slaat Max mij ook!” fluisterde het jongetje naar zijn broer. Hij wilde zo graag zijn broertje helpen, maar realiseerde zich op hetzelfde moment, dat hij vreselijk bang was voor Max' woede.

Hij wist niet, of Peter hem gehoord had en daarom fluisterde hij het nog een paar keer. Snel dook hij ineens weg, z'n bed weer in; daar kwam Max weer. Johan deed net, of hij sliep. Hij hoorde zijn broertje rare geluiden maken.

“Heeft ie nog gekotst ook, dwars door die doek heen!” hoorde hij Max uitroepen.

“Pappa, pappa, help me!”

Peter was wat naar beneden gezakt. Maar het touw om zijn hals niet. Hij had het benauwd en werd af en toe duizelig.

“Pappa, pappa....!”

Hij probeerde rechtop te gaan staan. Maar dat lukte niet meer. Zijn benen waren niet strak tegen de paal gebonden, maar wel strak tegen elkaar. Vanaf zijn enkels ging een – volgens Max' begrippen – een wat lossere touw naar de paal toe. Daardoor was het Peter, in zijn pogingen om los te komen, wel gelukt om te zakken, maar omhoog ging niet meer. En hij kon niet roepen.

“Het spijt ons meneer Hoytink, maar wij kunnen u geen informatie geven. De moeder is de voogd; u moet maar contact met haar opnemen!” zei de directeur van de school.

“Ja maar dat probeer ik nu al de hele tijd uit te leggen; met haar valt – in ieder geval door mij – momenteel niet redelijk te praten!!!”

“Als u zich zorgen maakt over de opvoeding van uw kinderen, maar de moeder van de kinderen wil daarover niet met u praten, dan moet u maar naar de Raad voor de Kinderbescherming gaan!”

“Het spijt ons meneer Hoytink, maar wij hebben geen klachten binnengekregen van uw ex-vrouw. En zij heeft de voogdij. Waarom gaat u niet eens op school informeren?! Dan kunt u de rapporten van uw kinderen misschien inzien en....”

“Het gaat niet om de rapporten van mijn kinderen en die mag ik nog niet eens inzien!; het gaat om mijn kinderen zelf! Het gaat mis met mijn oudste zoontje Peter!”

“Nogmaals meneer Hoytink...., wij hebben daarover geen klachten binnengekregen van de moeder van de kinderen, dus....”

“Ik ben de vader van de kinderen. En ik zeg, dat het misgaat met mijn oudste zoontje van tien jaar. Toen we elkaar gewoon ontmoetten, vertelde Peter me over die man en wat ik hoorde, beviel me absoluut niet! En Peter wil het liefst bij mij wonen. Ik heb dit vorig jaar al tegen jullie gezegd...! En nu hebben we alweer een half jaar geen contact met elkaar, zodat ik totaal niet meer kan controleren, hoe het met mijn jongens gaat! Maar wat ik hoor, op school en van vriendjes en nog van enkele andere mensen, is dat het slecht met Peter gaat...!”

Peter was vastgebonden aan de grote mast van het piratenschip. Het schip ging flink heen en weer en Peter werd er duizelig van. Op het achterdek van het vijandelijke schip stond een man met een lange, zwarte mantel aan en een rare, witte pruik op met krulletjes aan de zijkanen en een staartje van achteren. Hij stond aan het roer. Hij had een dik boek onder zijn bovenarm geklemd.

“Wacht maar..... M’n vader komt me zo redden...!”

Ineens vielen de doeken, touwen en draden los op de grond.

Peter was vrij.

Alleen zijn lichaam was nog vastgebonden.

“Gelukkig slaap hij!” dacht Johan en ging nu ook proberen te slapen.

Met grote ontsteltenis en diep geschokt geven wij u kennis van het tragische overlijden van mijn lieve zoon en mijn broertje

PETER ALEXANDER HOYTINK

Hij werd slechts 10 jaar.

J. M. HOYTINK

HANS

Alkmaar, 4 augustus 1992

Corr.adres: ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Peter is opgebaard in het uitvaartcentrum van de Associatie, Overkrocht 20, Alkmaar, aldaar geen bezoek.

De begrafenis zal plaatsvinden maandag 10 augustus om 10.30 uur op de Algemene Begraafplaats aan de Westerveg te Alkmaar.

Geen bezoek aan huis.

(zie verder volgende pagina)

Jongen in ouderlijk huis doodgemarteld.

door Cees Koring

Alkmaar, donderdag.

De tienjarige Peter uit Alkmaar-Noord is in de nacht van maandag op dinsdag overleden als gevolg van de dagenlange martelingen in zijn ouderlijk huis. In verband daarmee heeft de politie de 40-jarige moeder en de 41-jarige stiefvader van het knaapje gearresteerd.

Mishandeling.

Zij worden verdacht van stelselmatige mishandeling met dodelijke afloop. Het stel wordt vrijdag voorgeleid aan de officier van justitie.

De vrouw verklaarde ter verdediging, dat Peter na de scheiding van de vader van de jongen onhandelbaar was geworden.

Verzoek afgewezen.

Volgens de Alkmaarse politie heeft de natuurlijke vader geprobeerd, om de rechter te bewegen om de opvoeding aan hem over te laten, maar dat werd afgewezen.

De scheiding werd twee jaar geleden uitgesproken. In december j.l. trok de vrouw met de tienjarige Peter en een twee jaar ouder broertje in bij haar vriend in Alkmaar-Noord. Uit verklaringen van het stel blijkt, dat Peter maar niet aan de nieuwe situatie kon wennen. De jongen raakte psychisch in de knoop. Dat uitte zich in bedplassen. Dikwijls deed hij ook z'n andere behoefte in bed. Het stel klopte voor hulp aan bij het RIAGG, maar er kwam geen verbetering.

Volgens politiewoordvoerder Hiemstra ging het gedrag van Peter vooral de stiefvader zo vervelen, dat hij een week geleden met de moeder afsprak, om de jongen maar eens hardhandig aan te pakken. "Dat ontaardde uiteindelijk in opvoedingsmethoden, die niet van deze tijd zijn", aldus Hiemstra.

Vastgebonden.

Peter moest regelmatig in de hoek staan, werd geslagen en werd soms urenlang 's nachts op de overloop van de woning vastgebonden. Dat laatste gebeurde met name in de nacht van maandag op dinsdag. Toen de wanhopige Peter zich van de touwen, waarmee hij vast zat, wilde ontdoen, stikte het joch.

De moeder waarschuwde dinsdagmorgen zelf de politie. Toen die in de woning aankwam, lag de jongen dood op bed.

Zijn broertje was getuige van de martelingen, die Peter uiteindelijk het leven kostte. Sectie wees uit, dat de jongen ook regelmatig was geslagen.

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden.

265908F

issn 0921 - 7398

SDU Uitgeverij 's-Gravenhage

Tweede Kamer, vergaderjaar 1991 - 1992. Aanhangsel.

818

Vragen van het lid Vliegenthart (PvdA) over het overlijden van een tienjarige jongen uit Alkmaar na mishandling. (Ingezonden 11 augustus 1992).

1. Hebt u kennis genomen van het overlijden van een tienjarige jongen uit Alkmaar na langdurige en intensieve mishandeling door zijn moeder en haar vriend?
2. Heeft de vader van de jongen meermalen gewaarschuwd voor de situatie, die naar zijn opvatting uit de hand liep?
3. Wat is er door de Raad voor de Kinderbescherming gedaan naar aanleiding van deze waarschuwingen? Waarom heeft deze het niet nodig geacht, om in te grijpen?
4. Welke is de reden, dat de voogdij over het kind aan de moeder is opgedragen, terwijl het kind had aangegeven bij de vader te willen wonen?
5. Bent u bereid een onderzoek te laten doen naar het beleid en de handelwijze van de betrokken instellingen in deze zaak?

Antwoord.

Antwoord van staatssecretaris Kosto (Justitie). (Ontvangen 21 augustus 1992).

1. Ja.
2. en 3. In juni 1991 heeft de Raad voor de Kinderbescherming te Alkmaar aan de rechtbank gerapporteerd en advies uitgebracht over de voorziening in het gezag en de omgangsregeling na echtscheiding. Tijdens het onderzoek is gesproken met beide ouders. Ook werden twee gesprekken met de kinderen gevoerd. Tevens werden drie informanten gehoord, de school, een huisarts en een psycholoog. De moeder zorgde reeds een jaar alleen voor de kinderen. Uit het onderzoek zijn geen aanwijzingen naar voren gekomen, dat de moeder dit niet op een zorgvuldig wijze deed. De informanten bevestigden, dat moeder goed voor de kinderen zorgde. De kinderen vertelden de voorkeur te geven aan het continueren van de bestaande situatie. Zij stelden zich loyaal op naar beide ouders. Op grond van deze bevindingen heeft de raad voor de kindbescherming geadviseerd de moeder met de voogdij te belasten. De vader was het met dit advies niet eens. Hij meende, dat de moeder op een chaotische wijze voor de kinderen zorgde. De rechtbank heeft op grond van de overweging, dat nu de vader niet aannemelijk heeft kunnen maken, dat de moeder de kinderen niet goed verzorgt en opvoedt, noch voldoende zaken naar voren heeft gebracht, die een contra-expertise rechtvaardigen, een voogdijopdracht aan de moeder het meest in het belang van de minderjarigen geacht. Door de rechtbank werd een omgangsregeling vastgelegd, waarbij de jongens twee wekenden bij de vader waren, vervolgens een weekend bij de moeder bleven en daarna weer twee weekenden naar de vader gingen.

Op 2 oktober 1991 schreef de vader een brief aan de raad voor de kinderbescherming, waarin hij aangaf, dat de door de rechtbank vastgestelde omgangsregeling door de moeder niet werd nagekomen. Tevens schreef hij van het RIAGG vernomen te hebben, dat het niet goed ging met de kinderen. Telefonisch overleg tussen de raad en RIAGG leverde de informatie op, dat de omgangsregeling niet goed liep. Aan vader werd teruggestreven, dat het - gezien het feit dat de omgangsregeling niet naar wens verliep - gewenst was de zaak opnieuw op een zitting van de rechtbank te laten behandelen, om te beoordelen of de door de rechtbank vastgestelde omgangsregeling verandering behoeft.

Op 6 mei 1992 schreef de advocaat van de vader een brief aan de moeder met klachten over het functioneren van de omgangsregeling. In de brief stelt de advocaat voor, dat de moeder zich tot de raad voor de kinderbescherming wendt. Op 8 mei bezocht de moeder het spreekuur van de raad. Afsproken werd, dat de moeder zich aan de door de rechtbank vastgestelde omgangsregeling zou houden. Op 2 juni 1992 bezocht de vader het spreekuur van de raad. Hij vertelde, dat de omgangsregeling geheel stil was komen te liggen en dat hij voornemens was een kort geding aan te spannen om nakoming van de omgangsregeling te bewerkstelligen. Tevens vertelde hij, dat naar zijn mening de kinderen klem kwamen te zitten bij de moeder. Met de vader werd gesproken over de mogelijkheid van een nader raadsonderzoek, om te bezien of een ondertoezichtstelling aangewezen was. De vader kreeg hierover een folder overhandigd. De vader bevestigde in een schrijven aan de raad, dat hij zich zorgen maakte over de wijze, waarop moeder de voogdij uitoefende. Dit schrijven werd 10 juni op de raad ontvangen. De voorbeelden, die hij gaf, hebben de raad geen aanleiding gegeven tot het instellen van een spoedonderzoek. Vader schreef o.a., dat de verzorging te wensen overliet en dat Peter bij hem geen last had van zindelijkheidsproblemen. Van mishandeling of een acute noodsituatie werd echter niet gesproken. Ook zijn door anderen geen signalen gegeven, die op mishandeling duiden. Voor zover ik thans kan overzien, zouden de mishandelingen betrekkelijk recent begonnen zijn.

Op 9 juli berichtte de vader telefonisch aan de raad voor de kinderbescherming, dat zijn verzoek in kort geding was afgewezen. Gezien het feit, dat de vader had aangegeven, dat de kinderen klem kwamen te zitten en dat hij zich zorgen maakte over hen, werd op 13 juli 1992 besloten, om na de vakantie van de raadsonderzoeker, die het gezin kent, een onderzoek in te stellen. Dit is diezelfde dag telefonisch aan de vader meegedeeld.

4. Door de raad voor de kinderbescherming is geadviseerd, om de moeder met de voogdij te belasten, omdat zij reeds gedurende een jaar alleen voor de kinderen zorgde en uit het raadsonderzoek geen aanwijzingen naar voren kwamen, dat de moeder dit niet op een goede wijze deed. De door de Raad benaderde informanten - de huisarts, de school en een psycholoog - bevestigden, dat moeder goed voor de kinderen zorgde. Bovendien bleek uit een gesprek met de kinderen, dat zijn de voorkeur gaven aan een continuering van de bestaande situatie. De kinderen waren loyaal naar beide ouders.
5. Met de beantwoording van bovenstaande vragen meen ik voldoende helderheid te hebben gegeven over de handelwijze van de raad voor de kinderbescherming in deze casus. Door de Inspectie voor Geestelijke Volksgezondheid is een onderzoek in gang gezet naar de handelwijze van het RIAGG in deze casus. Tevens loopt er nog een gerechtelijk vooronderzoek.

Met de raad voor de kindbescherming Alkmaar zal nader overleg worden gevoerd, met name over de wijze waarop in voorkomende gevallen meldingen van mishandeling en de afwikkeling ervan worden gehanteerd.

- Juni 1991:** De vader was het niet eens met het advies van de Raad voor de Kinderbescherming (Raad). Noch de Raad, noch de rechter nemen het commentaar van de vader serieus.
- Okt. 1991:** De vader schrijft de Raad, dat:
a: De moeder zich niet houdt aan de omgangsregeling.
b: Het niet goed gaat met de kinderen (o.a. Riagg!).
De Raad 'reageert' door in de eerste plaats het probleem van zich af te schuiven, terwijl het op dát moment de verantwoordelijkheid van de Raad was, om binnen enkele weken alle (!) betrokkenen (vader, moeder, kinderen) te horen, en in de tweede plaats door het probleem voor zich uit te schuiven. Iedere Raadsmedewerker weet, dat het heel lang duurt, eer een omgangsregeling weer opnieuw voor de rechter ligt!
- Mei 1992:** Nog steeds geen ingrijpen, dus nog steeds geen omgang, waardoor de controlerende functie van de vader niet plaats kan vinden, ondanks zijn waarschuwingen. Zowel de moeder, alsook de verantwoordelijken bij de Raad, blijven lange tijd ernstig in gebreke (vanwege geen omgang en vanwege het niet spoedig – vanaf 2 okt. '91 – horen van alle betrokkenen).
- Juni 1992:** Vader weer naar de Raad. Raad stelt (nota bene) voor, om nieuw onderzoek te doen (hetgeen weer maanden gaat duren), om te bezien, of “ondertoezichtstelling” wenselijk is.
Maar jongens....; het gaat helemaal niet om “ondertoezichtstelling”.....!!! Dát was niet de wens van Peter! En dát bedoelde de vader niet met zijn meerdere signalen!
- Juli 1992:** Kort geding. Doch geen omgang tussen kinderen en vader.

Kosto – staatssecretaris van justitie – heeft inderdaad voldoende helderheid verschaft over de werkwijze van de Raad voor de Kinderbescherming; deze Raad is in gebreke gebleven. En toch....., ondanks de helderheid, die Kosto hierin verschaft, komt hij tot de conclusie, dat de Raad correct heeft gehandeld. De Raad heeft echter de signalen omtrent Peter en de signalen van de vader en artikel 161a (destijds) Burgerlijk Wetboek naast zich neergelegd en in ieder geval op de lange baan geschoven. De Raad geeft nota bene zelf aan, op de hoogte te zijn geweest, dat de kinderen in eerste instantie bij de moeder wilden blijven wonen (toen was die “vriend” er nog niet) en loyaal waren naar beide ouders! Dit betekent, dat – zodra de moeder het contact tussen de kinderen en de vader ging dwarsbomen en stopzetten – dit voor de Raad een signaal had moeten zijn!

Maar wat kun je ook verwachten van een instelling als de Raad voor de ‘Kinderbescherming’, die al sinds tientallen jaren er ijverig aan meehelpt, om vaders en kinderen bijelkaar weg te houden?!

Kosto’s “wij-hebben-geen-enkele-schuld” antwoord is een minachting van art. 161a BW en een minachting ook van alle verdriet en ellende, die omgangsonrecht met zich meebrengt. Een minachting in het bijzonder voor het leven en het tragische einde van de tienjarige Petertje.... Het slot van zijn antwoord (overleg Min. v. Justitie met de Raad te Alkmaar) getuigt nog eens, dat hij er werkelijk niets van begrepen heeft: Bij Peter ging het niet om meldingen van lichamelijke mishandeling, maar om andere signalen die gemeld werden, namelijk: Zodra er ineens geen omgang meer is tussen de jonge kinderen en één van hun ouders en deze ouder hierover óók nog eens aan de bel trekt, behoort dat voldoende signaal te zijn!

Maar ja.....

Peter is dood.

En het soort à la Kosto kan weer verdergaan met mensen mee te nemen naar een zwarte muur, om vervolgens te zeggen....: “Zie je wel; die muur is wit.....”

Debielen, imbecielen en politibielen.

Tot besluit in dit hoofdstuk met enkele praktijkvoorbeelden: Jammer en naïef, dat mevrouw Vliegenthart, naar aanleiding van de dood van Peter, aan Kosto de “te verwachten vragen” heeft gesteld. Zo dring je nooit door tot de kern (omgangsonrecht). Zij heeft daarom ook het “te verwachten antwoord” gekregen: Bestemd voor de doofpot! En geaccepteerd door een slapende Tweede Kamer.

Hoe luidde de tekst van de tot dan toe laatste petitie (1993) van de “Dwaze Vaders” ook alweer in het Chinees? In Nederlandse klanktekens omgezet, klonk het ongeveer als volgt:

“Kowaj lehôhw, dzjioh kantinkem kawôh, ledee ja holland, hai, mm sékonk hollanman, sojèh kantsie mòdee kong, tsjongman...!” lètgeen wil zeggen:

“Geachte dames en heren. Gezien uw houding in het verleden, naar aanleiding van de petitie die wij u hebben aangeboden, zijn wij ons gaan afvragen, of het wel zinvol is, om de petitie nog langer in de Nederlandse taal aan te bieden; u geeft er immers blijk van deze taal niet te verstaan. Daarom proberen wij het ditmaal in het Chinees!”

Overigens....., bij een verkeerde uitspraak, en vooral verkeerde toonhoogte, geeft de tekst iets heel anders: “Grote sukkels. Ziende blind, horende doof, onrecht stimulerend en in stand houdend; de tijd is niet rijp, maar rot; in uw verantwoordelijkheid gedraagt u zich zot!”

Dat is dus altijd oppassen met de Chinese taaluitspraak. Maar met de huidige politici geeft dat gelukkig niet; je kunt je niet vergissen, of je het nu goed uitspreekt, of verkeerd.

Negentiende hoofdstuk.

De stichting “Dwaze Vaders” zag op 21 september 1989 het levenslicht. Reeds in november 1989 was er contact met de Belgische lotgenoten, verenigd onder de naam: Belangengroepering voor Gescheiden Mannen en hun Kinderen, afgekort: BGMK.

Vervolgens kwam het bestuur van de “Dwaze Vaders” erachter, dat er nog veel meer cliëntengroeperingen in Nederland werkzaam waren op het terrein van het Familie- en Jeugdrecht. Zij kwamen echter zelden

of nooit in het nieuws, zeker niet in combinatie met het omgangsonrecht.

Het woord “omgangsonrecht” bestaat overigens pas sinds 21 september 1989; als je een ‘onzichtbaar onrecht’ geen naam kunt geven, is dit niet bevorderlijk om het zichtbaar te maken.

In december 1989 zocht het bestuur van de “Dwaze Vaders” contact met deze groeperingen en begin 1990 zaten wij met hen rond de tafel. Ons streven was samenwerking, maar het streven van de andere groeperingen was, dat wij onszelf maar moesten opheffen en onder een andere naam – gezamenlijk – verder moesten gaan.

Daar hebben we voor bedankt. We geloofden in de naam “Dwaze Vaders” en de publiciteit vanaf september 1989 tot op heden heeft ons geloof daarin alleen maar bevestigd.

Na anderhalf jaar is de stichting “Dwaze Vaders” uit het samenwerkingsverband gestapt, ondanks dat het een initiatief was van de “Dwaze Vaders” zelf. Weer anderhalf jaar later ging hetgeen er nog over was van het samenwerkingsverband ter ziele.

Momenteel (bij de eerste druk van dit boek in 1994) probeert het Ministerie van WVC alle groeperingen weer onder één noemer te krijgen (*), door de afzonderlijke groeperingen subsidie te weigeren, vanwege het bestaan van vele afzonderlijke groeperingen. “Dwaze Vaders” bedankt voor dit plan van het Ministerie. “Dwaze Vaders” heeft haar eigen doelstelling – het omgangsonrecht in Nederland aan de kaak stellen en er een einde aan maken – en waakt over die doelstelling. Wanneer samenwerking inhoudt, dat “Dwaze Vaders” moet verdwijnen, werkt het bestuur van de “Dwaze Vaders” daar niet aan mee. We verdwijnen alleen, wanneer het omgangsonrecht daadwerkelijk eens aangepakt is door de wetgever en wanneer vaders en kinderen weer herenigd zijn.

Waar “Dwaze Vaders” wordt verweten, dat zij weigert samen te werken, kan opgemerkt worden, dat de stichting “Dwaze Vaders” goede contacten heeft met de Nederlandse SOGM (Stichting Organisatie van Gescheiden Mensen) en met de Belgische BGMK.

Voorts zijn we inmiddels op de hoogte van het bestaan van de vaderbeweging in Engeland. In 1990, en ook in 1993, besteedde de BBC ruim aandacht aan het omgangsonrecht in Engeland. Hieruit ontstond “Reunited”, de naam waaronder de vaders in Engeland zich verenigd hebben.

Sinds kort zijn ook de vaders in Duitsland in beweging aan het komen, maar zij hebben zich op het moment van deze eerste druk nog niet onder een naam verenigd. Dit zal spoedig gebeuren. In het najaar van 1994 zal "Dwaze Vaders" contact met zowel de Duitsers (via de pers) alsook met de Engelsen (via BBC en "Reunited") opnemen.

Behalve in Engeland, België en Duitsland, zijn ook vaders in vele andere landen wakker aan het worden: Frankrijk (met overigens wel een betere regeling in de wetgeving), Denemarken, enkele staten van de VS in Amerika, Griekenland, Egypte en nog enkele Afrikaanse landen. Kortom: In alle landen op de wereld met een Westerse cultuurinslag (waar scheiden dus makkelijk is) zijn vaders in beweging aan het komen, of zal dit spoedig gaan gebeuren. Noorwegen, Zweden, Finland, Polen, Zwitserland, Spanje, Italië, Portugal en de Oost-Europese landen, zullen niet lang meer op zich laten wachten. Het bijzondere hieraan is, dat dit alles onafgesproken en los van elkaar aan het gebeuren is. Waar vaders zich in de andere landen nog niet verenigd hebben, hoopt de stichting "Dwaze Vaders" impulsen hiertoe te geven, door contact met hun en de buitenlandse pers te zoeken. Dit zal uiteindelijk resulteren in internationale samenwerking. De eerste internationale samenkomst van vaders die hun kinderen niet mogen zien, zal vermoedelijk eind 1995 zijn. Althans, hier stuurt de stichting "Dwaze Vaders" op aan. (*)

Samenwerking wil de stichting "Dwaze Vaders" vooral op internationaal niveau. Voor de nationale situatie heeft zij genoeg aan zichzelf.

De Nederlandse overheid blijft ontkennend reageren op het bestaan van de "Dwaze Vaders". Waar zij wel toegeeft, dat deze "dwaze vaders" zich in stichtingsvorm verenigd hebben, doet zij alsof het om een biljartclub is, waar je je als wetgever niet mee hoeft te bemoeien. Iedere ontkenning, elk vooruitschuiven van de problematiek van het omgangsonrecht, doet de "Dwaze Vaders" groeien. Des te meer vaders zich bekend zullen maken, des te hoger zal uiteindelijk het totaal uit te keren bedrag aan smartegeld gaan worden. Elk onrecht kent zijn prijs. Van smartegeld kan sprake zijn, wanneer een misdadiger een daad heeft begaan met slachtoffers en deze slachtoffers smartegeld eisen. In de omgangsonrechtssituatie is de Nederlandse overheid a a n t o o n b a a r schuldig aan het doen ontstaan van

omgangsonrecht (vanwege o.a. onzorgvuldige wetgeving rond 1971) en het in stand houden daarvan. Waarbij de overheid sinds 21 september 1989 niet meer kan zeggen:

“We wisten het niet....!”

Foto: Gabriëlle van der Werf - Studio Rudolph Pauli - Den Haag

Protest op een nog leeg verkiezingsaanplakbord....;
het eerste pamflet van een politieke partij hangt
inmiddels over het woordje "ik" heen.

Twintigste hoofdstuk.

Acht jaar na het verschijnen van dit boek, ben ik achter de computer gaan zitten, om te gaan werken aan deze tweede uitgave.

Waarom pas na acht jaar?

Om twee heel eenvoudige redenen: Ten eerste, omdat ik begin 1996 door het echtpaar (met wie ik zo'n vijf jaar lang perfect het bestuur vormde) uit de stichting "Dwaze Vaders" ben gezet (althans door de man, want de vrouw wilde dit eigenlijk helemaal niet, maar moest wel meekiezen met hem....). Daar ben ik lange tijd goed kapot van geweest.....

Ten tweede, omdat ik pas sinds kort een computer plus internet in huis heb (de enige manier voor mij, om dit boek "uit te geven"); ik ben iemand, die echt een hekel aan dat soort dingen had (t.v., computers e.d.).

Over het tweede hoef ik niet uit te weiden; Dat was gewoon een persoonlijke tik van mij.

Over het eerste zou ik natuurlijk wel heel veel willen en kunnen zeggen...., maar ik vind dit boek niet de juiste plaats ervoor, om dat te doen. Dit boek gaat immers over omgangsonrecht, over vaders en kinderen die elkaar niet mogen zien...! Wat heeft u er dan aan, om ineens te moeten lezen over gezeur tussen bestuursleden van de stichting "Dwaze Vaders"? Dát is in ieder geval iets, wat u en uw kinderen niet dichterbij elkaar brengt....., dus past dat niet in dit boek.

In plaats daarvan heb ik dit verhaal in een open brief aan u/jou (vader, moeder of grootouder) gericht en op internet geplaatst. Omdat u daar recht op heeft, omdat ik daar recht op heb en omdat de stichting "Dwaze Vaders" daar recht op heeft. Op het moment van dit schrijven is het adres, waar u deze open brief kunt vinden: www.dwazevaders.tk (in "archieff").

("Dwaze Vaders" is hier als geuzennaam gebruikt en bedoeld, en niet als stichtingsnaam; dat zijn twee heel verschillende zaken inmiddels geworden. In het algemeen gebruikt men al jaren de term "dwaze vaders", ongeacht of die vaders nu wel of niet zijn aangesloten bij de stichting; het is een algemeen gebruikte uitdrukking geworden).

Ik wil er echter wel het volgende over zeggen, omdat ik geloof, dat dit met de strijd tegen het omgangsonrecht te maken heeft:

Toen ik eruit werd gezet, heb ik het bestuur geschreven: “Jullie halen nu de motor uit de auto; hij zal nog wel een tijdje doorrijden, omdat de vaart er nu eenmaal in zit, maar zonder motor zal de wagen uiteindelijk tot stilstand komen.”

Nu....., zes, zeven jaar later, is er nauwelijks tot geen actie meer, terwijl het omgangsonrecht nog steeds onveranderd aanwezig is.....en het komt me voor, dat de meeste ellende op dit gebied weer in de doofpot belandt, of ook vooral in die nieuwe pot.....: De praatpot, o.a. op Internet. Laat niemand me zeggen, dat ik me hierin vergis. Als ik alleen de (aktieve) periode van de stichting “Dwaze Vaders” van 1989-1995 vergelijk met de periode 1996-2002, voor wat betreft het aantal keren, dat de stichting in het nieuws was (krant, radio, teevee), petitie aanbod én akties voerde....., dan moet ik even zoeken naar het juiste woord.....: Een schandalig verschil!

Akties en andere zaken zijn nodig, om het omgangsonrecht uit de doofpot te houden! Alleen dan kun je het ook aanpakken!

Sinds herfst 2001 zijn er dingen in m'n leven gebeurd, die ertoe geleid hebben, dat ik de draad weer opgepakt heb, voor wat betreft de strijd tegen het omgangsonrecht. Het verschijnen van deze tweede druk is daar een voorbeeld van. In de zes ‘lege jaren’, dat ik niet meer bij de stichting was, heeft me dat lange tijd verdriet gedaan. En als ik al eerder een computer en internet had gehad....., dan had ik tóch niet gereageerd, want ik wilde op geen enkele manier de stichting “Dwaze Vaders” in diskrediet brengen; ik hield van de stichting! Ze is immers mijn kind, mijn dochter!

Eerder, in 2001, stond één ding voor me vast: Ik zou me weer volop gaan bezighouden met schilderen en muziek maken; voor dat doel had ik zelfs anderhalf jaar lang verbouwd aan mijn huis. In mijn gevoel betekende dit ook, dat er een punt zou komen achter het treuren over het niet meer mogen zien, horen, spreken of schrijven van mijn ‘dochter’; ik stond op het punt, om de “dwaze vaders” te gaan “vergeten”; net doen, of er niets aan de hand is en weer verder gaan met m'n leven..... In de herfst van 2001 echter, ontmoette ik twee mannen in Den Haag met betrekking tot iets, wat níets met de “dwaze vaders” te maken had. Maar uiteindelijk leidde het er wel toe, dat ik m'n kunstbeoefening weer goeddeels aan de kant schoof en toch weer aktief werd in het “dwaze vaders-gebeuren”.

En nog meer gebeurtenissen sterkten me daarin, zoals de ontmoeting met een “verse dwaze vader” uit mijn buurt, of de meer dan schandalige zaak rond Rochelle Rijkers en als klap op de vuurpijl de t.v.-uitzending van het programma “Het Zwarte Schaaap” in juni 2002 (*). Al dit soort gebeurtenissen, in samenhang met de inactiviteit van het bestuur van de stichting “Dwaze Vaders” sterkten me in het weer oppakken van de draad.

In de periode 1989 – 1996 is het omgangsonrecht uit de doofpot gehaald. Dit is goeddeels te danken geweest aan de (aktieve) stichting “Dwaze Vaders” d.m.v. acties, demonstraties, petitie en nóg eens acties!

In ‘95/’96 werd Nederland opgeschrikt door een golf van kindermoorden, waarbij de daders de ouders waren. In een aantal gevallen betrof het omgangsonrechtssituaties (of de dreiging van het ontstaan daarvan). Minister Sorgdrager, destijds van Justitie, adviseerde op een gegeven moment een ‘media-stop’; deze familiedrama’s zouden beter niet meer naar buiten moeten komen. Nu kan ik mij nauwelijks voorstellen, dat Nederlandse persmensen zich zonder meer hierbij zouden neerleggen, maar feit is wel, dat ‘ineens’ deze familiedrama’s stopten, of in ieder geval...: Je las, of hoorde er niets meer over. Of dit de werkelijkheid weergeeft, of dat dit komt door toch een media-stop, weet ik echt niet. En eigenlijk interesseert me dat ook niet. Wat me wel interesseerde, was die arme kinderen en mensen, die in ‘95/’96 om het leven zijn gekomen, en de niet-reaktie daarop (oftewel een totaal verkeerde reaktie) van zowel de inaktieve stichting “Dwaze Vaders” alsook van “de politiek”.

In de ‘stille jaren’, 1996 – 2002, had ik regelmatig (telefonisch) contact met één dwaze vader, die met een bord, met daarop een groot, rood hart en de tekst: “Váder mist kind!” door heel Nederland liep. Tot meer dan zeventigmaal toe is hij hiermee in het nieuws geweest, vooral in kranten. Ik denk weleens, dat hij de dunne draad is geweest, waardoor ik toch verbonden bleef met dat vervloekte omgangsonrecht. En doordat hij regelmatig in het nieuws kwam, vormde hij, soms samen met enkele andere actieve dwaze vaders, ook de dunne draad voor het geheugen van Nederland: Albert. Hij is apart....; ik weet er alles van. Maar hij heeft een gouden hart, ondanks dat het rood is. De vele telefoongesprekken die we hadden in deze ‘stille jaren’, konden

over van alles en nog wat gaan, maar ook en vooral over omgangsonrecht. Nooit sprak hij (meer) over z'n eigen kinderen. Wel over de strijd in het algemeen. Daar konden we alletwee goed over praten, waarbij ik de laatste twee jaar regelmatig moest horen: "Tjerk, je dóet niets meer!" of: ".....En niemand dóet er wat aan!"

Slechts tweémaal in die periode, van zo'n zeshonderd telefoongesprekken, begon ik over zijn eigen kinderen..... Dat was dan meteen het einde van het gesprek. Zo groot als hij is....., dan schoot hij vol en ineens werd het volkomen stil aan de andere kant van de lijn; dan kon hij geen woord meer uitbrengen. Eén keer was hij dagenlang niet meer te spreken.

Nu heb ik het er dan ook maar niet meer over met hem.

Ogenschijnlijk is er niets aan de hand met 'dit soort mensen'....., maar als je van binnen kijkt, zit daar zo'n onnoemelijk groot en zwaar verdriet!

Albert.....: "Hoe moet het, als het omgangsonrecht is aangepakt...? Voor de 'nieuwe gevallen' is dat wel leuk, maar hoe zit het met al die oude gevallen, zoals in mijn situatie? Míjn kinderen zijn al lang van me vervreemd hoor! En de jaren die gestolen zijn, krijg ik nóóit meer terug! Nooit zal ik mijn kinderen hebben zien opgroeien!"

Bovengenoemde vader hield me ook in contact met enkele andere dwaze vaders in Nederland. Soms deden we een actie; we waren dan met een groepje van zo'n vijf, zes vaders en een enkele keer – onder leiding van Philip Debbink (een eerste klas strijder ook) – met een man of twintig. Ook dat droeg bij, dat het omgangsonrecht niet helemaal in de doofpot verdween tijdens 'de stille jaren', waarin de stichting "Dwaze Vaders" geen enkele actie meer ondernam. Vooral toen ging de naam "dwaze vader" over naar iedere vader, die zijn kinderen niet mocht zien, ongeacht of hij nu wel of niet aangesloten was bij de stichting "Dwaze Vaders". Als je die twee woorden noemde, was het veel mensen duidelijk, wat je bedoelde, zonder dat je het hele ingewikkelde verhaal hoefde te gaan uitleggen....., terwijl ik nu - 2002/2003 - merk, dat er alweer veel mensen zijn, die nog nooit van "dwaze vaders" gehoord hebben en dus dan ook direkt moeten lachen, als ze die naam horen....., zoals er destijds ook in de beginperiode om gelachen werd. De stichting "Dwaze Vaders" is al jaren geen nieuws meer en voor de "loslopende dwaze vaders" is het onmogelijk om samen (.....) goed in actie te komen.

Wat de wetgever betreft:

Op 1 januari 1998 kwam er in de wet: “Het kind en de niet met het gezag belaste ouder hebben recht op omgang met elkaar.” (BW, art. 377a lid 1).

Nu stelt dit in de praktijk niets voor, zolang je niet de drie andere punten aanpakt (zie achtste hoofdstuk). Maar het is nog onwezenlijker, want in het tweede lid wordt het eerste lid direkt alweer ontkracht....: “De rechter stelt op verzoek van de ouders, of van één van hen, al dan niet voor bepaalde tijd, een regeling inzake de uitoefening van het omgangsrecht vast, dan wel ontzegt, al dan niet voor bepaalde tijd, het recht op omgang.”

Een kwaadwillende of gefrustreerde moeder kan hiermee nog steeds alle kanten uit. En zo ook de rechters, raadsmedewerkers, enzovoorts.

In feite is het gehele artikel 377 vanaf lid 2 (zie ook 377h), een “stroomlijning voor het bedrijven van omgangsonrecht”....., ook al zal een buitenstaander daar niets van begrijpen....; vraag het aan de vele tienduizenden mannen, die hun kinderen niet mogen zien, of slechts met veel pijn en moeite contact kunnen hebben.

Er is nog niets veranderd.

En hoe nu verder?

Het omgangsonrecht zal wis en waarachtig aangepakt worden! Daar ben ik heilig van overtuigd. Voor velen duurt het natuurlijk al (veel) te lang....., maar dat zou ons juist aan het denken moeten zetten!

Waar we tegen te strijden hebben is (in termen van oorlog) niet alleen een materieel zeer goed georganiseerde vijand, maar vooral ook een vijand met een bepaalde denkwijze, die eensgezind (slecht) is, waar het dit onderwerp betreft!

En hoe gaan wij deze sterke vijand tegemoet....? Verdeeld!

Verdeeldheid is altijd zwakte, vooral wanneer er eensgezindheid en kracht nodig is!

Mijn hartewens is, dat ik de “stichting Dwaze Vaders” weer terug krijg, misschien door een wonder.... alhoewel ik vrees, dat dit niet reeël meer is. Maar misschien dan op een andere manier..... Want het gaat niet om de ‘stichting’, of om de ‘vereniging’, of noem maar op. Het gaat om de eensgezindheid in de strijd, ten behoeve van het doel. En het doel is dat jochie, dat zijn vader niet mag zien, of dat meisje,en jij, die zijn/haar (klein)kinderen niet mag zien.

Ik hoop, dat deze tweede uitgave van dit boek mag bijdragen aan het écht aanpakken van het omgangsonrecht. Ik ben alleen bang, dat het weer zacht gekookte eieren gaan worden, als ik merk, dat men zich gaat concentreren op één of twee punten in plaats van op alle vier (zie hoofdstuk 8).

Heugelijk nieuws vond ik het, toen in juli 2002 iemand op het idee kwam, om op Internet een “dwaze vaders startpagina” te gaan maken:

www.dwazevaders.pagina.nl.

Maar eigenlijk is “heugelijk” niet het juiste woord.....; het is intriest, alles wat daarop te vinden is. En dan gaat het nog maar om het topje van het topje van de ijsberg..... Want verreweg de meeste mensen spreken hier niet over.

Op 19 aug. 2002 hebben we een bezettingsactie gedaan bij de stichting Jeugdzorg in Dordrecht, vanwege hun zeer kwalijke rol in de zaak van Rochelle Ridders en haar vader Martin Huisman. “We” zijn een groepje van zo’n vijftien “loslopende dwaze vaders” (maar ook enkele vrouwen en grootouders). Er ging waarschijnlijk iets fout in de “organisatie”, zodat de deuren van het gebouw potdicht zaten en de politie binnen was. Twee dwaze vaders werden bij deze actie, volkomen onterecht en onnodig, met peperspray in hun ogen gespoten door de politie.

In de kwestie rond Rochelle Ridders vond zowat iedereen in Nederland, dat het vierjarige meisje al genoeg had meegemaakt en juist nu bij haar vader weer moest zijn. Maar niemand stak een hand uit....., echt niemand, niemand van de 16 miljoen bewoners van dit land, en het meisje werd in een psychiatrische inrichting geplaatst.

En ik.....? Ik wilde wel, dat ik door de televisie heen kon kruipen, toen ik in juli 2002 ene meneer Wolters (direct verantwoordelijk voor de opname van Rochelle) hoorde praten over deze zaak. Maar de beeldbuis is hard.....

En zo ontstond het idee, om een bezettingsactie te gaan uitvoeren. Intussen was er toch één persoon actief geworden (Joke Jolink, een kinderjuffrouw uit Haarlem); zij startte begin augustus een handtekeningenactie. In de krant las ik, dat ook zij zich hoogst verbaasde, dat niemand daadwerkelijk wat deed!

Aanhangsel bij 2e uitgave "Omgangsonrecht" (2003).

* blz. 45.

Of deze zelfde informatie – die anno 2002 niet aangepast hoeft te worden – nog steeds verstuurd wordt door het huidige bestuur van de stichting “Dwaze Vaders”, weet ik niet.

* blz. 50., 73. en 183.

Sinds 1 jan. 1998 is de wet zodanig veranderd, dat vanaf die datum beide ouders het gezag blijven behouden. Maar in de praktijk stelt dit niets voor ten aanzien van het omgangsonrecht.

* blz. 52.

Dwaze vaders is hier (bij de 2^e druk) gebruikt als geuzennaam. Het is inmiddels een begrip geworden.

* blz. 53.

Handelen..... Dat ontbreekt het huidige bestuur van de stichting en – behalve mijn persoonlijke verdriet omtrent het eruit gezet worden – dát is, wat ik het bestuur vooral verwijt: Er is al zes jaar geen echte activiteit meer!

* blz. 75.

Hierin heb ik mij vergist. De wetgever heeft “beide ouders moeten ouder blijven” wel ‘beetgepakt’ (alleen in woorden...), en niet anders scheiden. Maar....., dat maakt in wezen geen verschil uit; zowel het één als het ander is onvolledig en verandert niets aan de dagelijkse praktijk!

* blz. 94.

Over de overheid en cliëntenorganisaties het volgende:

Ik heb heel veel actieve mensen ontmoet in dit hele gebeuren. Daarbij viel het me vaak op, dat men zichzelf belangrijker vond, dan de strijd. Dat was ook de reden, dat het echtpaar en ik na een half jaar stopten met onze pogingen, om het bestuur uit te breiden.

Ooit begon ik de strijd wel vanuit mijn eigen situatie, maar uiteindelijk deed ik het voor anderen. Niet voor mezelf, of omdat ik mezelf “zo belangrijk vond”..... Alledrie mijn zoons wonen bij me en ik wil graag m'n kunst gaan beoefenen. Dus waarom zou ik het mezelf nog moeilijk maken?

Wel....., ik heb beloofd, dat ik de strijd nooit op zou geven....., denkend aan Peter Hoytink, denkend aan Melle Petrus Veldhuis, denkend aan mijn eigen vader destijds.....en denkend aan ieder kind, dat geen contact meer mag hebben met zijn of haar vader momenteel.

Ik kan me gewoon niet aan de indruk onttrekken, dat “de beweging” geen echte kracht meer heeft. Alles is los zand. De overheid zal blij zijn met ‘Internet’, want dat houdt de vaders een beetje zoet.....; iedereen kan zich uiten, iedereen is ‘belangrijk’....., en er

gebeurt in wezen niet veel, behalve informatie-uitwisseling. En dat je je hart kunt luchten (wat op zich wel heel belangrijk is!).

Ik kraak hiermee de individuele vaders niet af; wat ze doen, is onmisbaar. Maar het zet geen zoden aan de dijk, om het echte en grote gat te dichten.

Met betrekking tot de (landelijke) overheid is er natuurlijk veel veranderd sinds de opkomst van en de moord op Pim Fortuyn. Nederland lijkt goed wakker geschud. De verkiezingsuitslag in mei 2002 heeft “paars” op zijn plaats gezet. Wim Kok gaat met ‘opgeheven hoofd’ weg (kranten van 20 juli 2002). Applaus en lof voor de man, die het geen moer interesseerde, dat vaders en kinderen elkaar niet kunnen zien, die slachtoffers van geweld in de kou liet staan, misdadigers over hun bol aaide, ten onrechte miljarden binnenhaalde met “het kwartje van Kok”, en noem maar op.....!

Nu is er een coalitie van CDA, LPF en VVD; de “Nieuwe Politiek”. (Let wel.....; de VVD maakte deel uit van “paars” en levert ook de Minister van Justitie, het CDA heeft ook nooit iets gedaan om het omgangsonrecht beet te pakken en van de LPF moeten we dit maar afwachten, want wát Pim ook heeft bewerkstelligt....., op zijn politieke lijstje stond niets over omgangsonrecht).

Ik denk wel, dat de politieke oren nu iets meer openstaan. Maar wat gaan ze horen.....? Weer allerlei lapmiddelen en half zacht gekookte voorstellen....., waar de politiek vervolgens mee aan de gang gaat.....en dan straks zitten we in 2010 en dan blijkt, dat er wel allerlei dingen in de wet veranderd zijn, maar in de praktijk nog steeds niets! Dit is ook één van de redenen, om dit boek weer opnieuw uit te geven; hier staat omgangsonrecht, en de aanpak ervan, duidelijk in beschreven. Punt uit.

* blz. 101.

De vader uit Alkmaar, die ik hier beschreven heb, is in 1998 overleden. Ik heb hem bezocht aan zijn sterfbed. Daar waren ook zijn ex en zijn kinderen. De man heeft jarenlang zwaar geleden onder het feit, dat hij zijn kinderen niet mocht zien en hij heeft zich bijna doodgevochten hiervoor.....en dan, als hij geen “boe of bah” meer kan zeggen, mag hij nog even z’n kinderen zien, voordat hij overlijdt.....

Ik hoop, dat hij het als een genade van God heeft ervaren en voor zijn kinderen vond ik dit prima....!

Maar voor mij was het walgelijk. De ex hoopte hier nog even goede indruk mee te maken en meende, dat dit al de jaren van martelen van haar ex-man zou vergoeden.

* blz 105.

“Politibielen”....., is dat niet wat grof?

Een andere vraag:

Veertien jaar je kind niet meer zien.....; is dat niet wat grof?

Of je vader niet meer mogen zien....; is dat ook niet wat grof...?!

* blz. 108.

En toen kwam Pim Fortuyn....., als een knuppel in het hoenderhok van de kippen zonder kop. En de paarse kippen zonder kop joeg hij het hok uit.

*blz. 113.

Wat mijn persoonlijke situatie betreft: In de eerste helft van 1994 kon ik nog schrijven, dat ik normaal met de moeders van mijn kinderen contact had. Ook met de moeder, die mijn zootje twee jaar bij me weg had gehouden en waardoor ik met de stichting "Dwaze Vaders" begon. Na zo'n drie jaar ging het echter weer opnieuw mis, in 1994. Opnieuw kreeg ik hem niet meer te zien. De moeder raakte uiteindelijk psychisch steeds meer gedesoriënteerd, mede doordat ze een (weer) een nieuwe vriend had, die zelf ook 'niet helemaal lekker van boven' was. Mijn zootje was toen zeven jaar. In december '95 was ze ineens spoorloos verdwenen met hem. Dat waren de weken in mijn leven, waarin ik dacht, dat mijn zootje misschien dood was. Op de aanrecht heb ik wekenlang een kaarsje voor hem gebrand. Het brandde dag en nacht. En als ik 's morgens opstond, was het eerste wat ik deed, een nieuw kaarsje aansteken (theelichtje in een koperen potje).

Dankzij het (toen nog actieve) "dwaze vaders"-circuit in Nederland, hoorde ik op een gegeven moment, dat mijn zootje en zijn moeder gesignaleerd waren in Friesland, Leeuwarden (terwijl ze in Den Haag woonden). Ze hadden daar 's avondslaat bij iemand aangebeld en gevraagd, of ze alsjeblieft konden blijven slapen. Maar de mensen durfden haar niet binnen te laten, omdat zij inmiddels psychisch zó enorm vreemd gedrag vertoonde, dat het gewoon af en toe eng was. Later hoorde ik, dat mijn zootje gesmeekt had, om binnen te mogen komen, omdat hij het zo koud had. Maar de mensen durfden het niet aan....., dus zo zwerfde zij 's nachts weer verder met hem over straat. En intussen bleven Raad voor de Kinderbescherming en stichting Jeugd en Gezin haar als dé juiste ouder zien, bij wie mijn zootje moest blijven wonen.....

Na tegen middernacht gebeld te hebben met de politie in Leeuwarden, en begrepen te hebben, dat ik daar niet veel van hoefde te verwachten, belde ik één van de bestuursleden hierover. Soms moet ik ook mijn verhaal kwijt. Hij reageerde direct door te zeggen: "Ben je zo thuis? Dan kom ik er nu aan en dan gaan we direct naar Leeuwarden, hem zoeken!"

Niet lang daarna, om een uur of één 's nachts, waren we, met nog een andere dwaze vader, op weg van Den Haag naar Leeuwarden met een snelheid van 170 kilometer per uur. Eenmaal in Leeuwarden aangekomen, hebben we gezocht en gezocht en nog eens gezocht. We konden dat tamelijk snel doen, want rond die tijd was er niemand meer op straat. Maar we zagen hen nergens en na enkele uren zijn we onverrichterzake weer terug naar Den Haag gegaan.

Voor iedereen – zelfs voor haar eigen familie – was duidelijk, dat de moeder psychisch ziek was. Uiteindelijk is op mijn aandringen het kind bij derden geplaatst, want ik hoef u natuurlijk niet te zeggen, dat hij overal, behalve bij mij, z'n vader, mocht wonen (Raad voor de Kinderbeschadiging en stichting Jeugd & Onzin)..... Zo kon het gebeuren, dat hij niet meegeslept werd in de val, die zijn moeder in maart 1995 maakte, van een flatgebouw ergens in Den Haag. Op de plek, waar zij terecht is gekomen, heb ik de dag daarna bloemen gelegd.

Het hoofdstuk was nu echt gesloten.

Maar niet voor de jeugdhulpverlening.....

Want dacht u, dat hij nu wél bij mij mocht komen te wonen?

Natuurlijk niet! Nadat mijn zootje op verschillende adressen had gewoond, bij familie van de moeder en vervolgens in korte tijd in drie pleeggezinnen, en nadat ik hem het

vreselijke nieuws had moeten brengen....., mocht ik hem voor één weekendje bij me hebben. Maar daarna moest hij weer terug naar het pleeggezin. Terwijl het enige wat dat jochie nu nodig had, zijn eigen, natuurlijke vader was!

Toen ik hem meenam en ik hand in hand met hem naar m'n auto liep, wist ik al, dat ik hem beslist niet meer terug zou brengen; met geen honderd politiemannen, met geen tanks en met geen enkel leger, zou er ook nog maar iemand in staat zijn geweest, om deze jongen – voor de zoveelste keer – van mij weg te nemen. We hielden er echter wel rekening mee, dat we straks weer een politie-inval konden verwachten (zoals we in het nabije verleden al eens meegemaakt hadden, toen ik hem ook niet meer terug wilde brengen). Dan zou niets ons meer van elkaar kunnen scheiden.

“Als één van ons dood gaat, dan hoop ik, dat we samen gaan pappa!” zei hij tegen me. “Dat hoop ik ook!” zei ik.

Ik heb, de eerste avond dat ik hem bij me had, tot diep in de nacht met hem gepraat; hij had duizenden één vragen naar aanleiding van de dood van zijn moeder.

Maandagmorgen, toen ik hem weer terug moest brengen naar een pleeggezin, belde ik op met de mededeling, dat ik mijn zoontje vanaf nu bij mij hield! Er ontstond geen discussie. Ik verwachtte 's nachts, of de volgende dag een politie-inval, maar in plaats daarvan kreeg ik een telefoontje van de Gezinsvoogdij-instelling. Daar begrepen ze, ook al bleef ik rustig en beleefd, dat ze niet tegen een muur spraken, maar tegen een absolute tijdbom; even verkeerd aanraken en hij ontploft.....

Men zou het gaan bespreken en ik hoefde niet bang te zijn voor een plotselinge politie-inval.

Een paar dagen daarna hebben we zijn moeder begraven. Daar kon ik nu in alle rust heen, zonder dat ik bang hoefde te zijn, dat ineens een paar Untermenschen hem weer weg zouden halen bij me.

Sindsdien woont hij bij me. Hij is – dit schrijvende - pas vijftien geworden en blijven zitten in de derde van de HAVO.....; het gaat dus uitstekend met hem!

In deze – voor mij persoonlijk – zeer zware periode, trok ik me voor enkele maanden even terug voor wat betreft het werk voor de stichting “Dwaze Vaders”. En toen ik weer terug wilde komen, werd ik er uitgezet.

* blz. 137.

Uiteraard durf ik dat nu niet meer te zeggen.

* blz. 160.

Waar ik in 1994 de Raad voor de Kinderbescherming nog een bepaalde rol zag vervullen in het proces, om het omgangsonrecht aan te pakken, wil ik nu opmerken, dat het enige, wat ik nog als de beste oplossing zie, is dat zij volledig verdwijnt. Een daarvoor in de plaats komend nieuw systeem, mag best het woord “kinderbescherming” in zich hebben, maar nooit meer in combinatie met “raad voor de”; deze naam is voor vele honderduizenden zó vervloekt, dat het uitspreken van de combinatie van deze klanken bij velen zeer, zeer trieste herinnering oproept, zoals je ook kunt hebben als je het hebt over andere besmette namen zoals “Hitler”, of “nazi's”. (Ik vergelijk de Raad daar niet mee, maar de gevoelens in emotionele heftigheid en afschuw zijn bij de slachtoffers hetzelfde).

Voorts zou een nieuw systeem van (echte) kindbescherming nóóit bevolkt mogen worden met de “oude” raadsmedewerkers. Het gros van deze mensen heeft ten volle meegewerkt aan omgangsonrecht! Zelf maatschappelijk werker zijnde heb ik met stomme verbazing gezien, hoe deze mensen datgene wat ze nu juist niet moesten doen, wél deden, en datgene wat ze wél zouden moeten doen, niet deden. Daardoor hebben zij heel wat kinderen, en ook heel wat vaders (en ook moeders en grootouders), diep beschadigd!

Wanneer er een nieuw systeem, een nieuwe organisatie zou komen – en hoe dit ook zal gaan heten – dan zou dit het best bevolkt kunnen worden door mensen uit de enorm grote kring van “dwaze vaders” (en daarmee bedoel ik niet alleen de stichting, maar iedereen die dit aan den lijve meegemaakt heeft!), al gelang men het goede opleidingsniveau daarvoor heeft, of wil gaan volgen. En dan denk ik vooral ook aan grootouders, die dit meegemaakt hebben, of nog meemaken. Je kunt op je kop gaan staan of niet, maar oudere mensen zijn vaak in bepaalde zaken ook wijzere mensen. En zéker waar het deze problematiek betreft. Dus van mij mag de “Nieuwe Kinderbescherming” gerust gaan bestaan uit ook een heleboel gepensioneerd medewerkers, die dit parttime zouden kunnen/willen doen. Want ‘in de natuur’ is één ding duidelijk: Ouders kunnen er nog wel eens een potje van maken, maar grootouders (in ’t algemeen) zijn zorgvuldiger en hebben altijd liefde voor hun kleinkinderen in het bijzonder, en liefde voor kinderen in ’t algemeen, wanneer deze kinderen in een omgangs-onrechtsituatie zitten.

* blz. 171 en 172.

De woorden, die ik in 1994 nog schreef, dat een vader in de gelegenheid hoort te zijn, om aan de bel te trekken bij een instantie en dat – bij het ontbreken van Scheidingsbureaus – dit voorlopig de Raad voor de Kinderbescherming zou kunnen zijn, neem ik volledig terug!

* blz. 174.

Iets wat wettelijk/juridisch niet als misdaad benoemd wordt, betekent nog niet, dat het geen mis-daad is, met ernstige gevolgen en diepe schade voor de betrokkenen, en het betekent ook niet, dat degene die deze daad begaan heeft, zich hiervan niet bewust was; in ieder geval kan de overheid sinds 1989 niet meer zeggen, dat....., hoe zegt Albert dat ook alweer, met z’n donderende stem.....: “Ich habe es nicht gewusst!” Ze hebben het wél geweten!!!

* blz. 189.

Richtlijnen, die natuurlijk niet meer nodig zijn, als het omgangsonrecht nu eens echt goed aangepakt zou worden. Het wettelijke ‘recht op informatie’ is in diepste wezen een schandalig ‘recht’.

* blz. 217.

In de periode van 1996 – 2002 is er wel een platform gekomen, waar de stichting “Dwaze Vaders” in eerste instantie ook aan meedeed, maar er later toch weer uitstapte. In de praktische werkelijkheid komt het hierop neer: In den lande ontstaan allerlei protestgroeperingen van burgers m.b.t. een specifiek probleem. Eerst doet de overheid daar helemaal niets mee. Maar de protesten houden

niet op en worden zelfs wat krachtiger en lastiger. Na jaren komt de overheid met een voorstel: Alle verschillende groeperingen samen in één Platform. Dat is tevens de enige voorwaarde voor de groeperingen, om subsidie te kunnen krijgen....., van diezelfde overheid, waar ze tegen vechten.....

Veel groeperingen willen dat wel, want er is altijd financieel tekort in de strijd. Het bordje met de tekst: “wiens brood men eet, diens woord men spreekt”, wordt gemakshalve maar even omgedraaid. En bij iedere groepering zijn er altijd wel mensen te vinden, die zichzelf belangrijker vinden dan de strijd, of de strijd gebruiken, om ‘belangrijk’ te zijn.....; men komt dan samen om één tafel en vervolgens begint er een nieuwe periode van jaren, waarin er gepraat en ruzie gemaakt kan worden. Dit allemaal in het belang van een goede organisatie.... Een prachtig middel van de overheid – die dit misschien niet bewust doet – maar wat als een uitstekend ‘zoethoudertje’ werkt.

Heel knap, petje af!

blz. 218.

Wat internationale samenwerking betreft.....: Er waren destijds wel enkele contacten tussen de stichting “Dwaze Vaders” en enkele buitenlandse bewegingen, maar de uitwerking daarvan kwam nooit van de grond, omdat we de handen vol hadden aan de situatie in eigen land.

blz. 222.

De uitzending van het programma “Het Zwarte Schaaap” op 22 juni 2002, met daarin dwaze vaders-advocaat Peter Prinsen in de arena en een kinderrechtster, directeur van de Raad, een juriste, een politicus, enzovoorts op de tribune, liet zien, dat deze mensen er werkelijk geen ene biet van begrepen hebben (behalve Prinsen uiteraard).

Er is nog niets veranderd!

Den Haag, aug. 2002

**Sinds juli 2002 is er een “dwaze vaders startpagina”,
waarop alle mogelijke links te vinden zijn.**

Het adres is:
www.dwazevaders.pagina.nl

U kunt mij benaderen:
Dwaze Vader
postbus 61009
2506 AA Den Haag
tjerk@dwazevaders.tk